

"Bugün benim doğum günüm!"

Proleter

DEVİRİMCİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Şubat 2007

Sayı: 50

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

Hrant Dink'in katili, faşist diktatörlüktür!

DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLAR!

Ermeni asıllı gazeteci Hrant Dink, 19 Ocak'ta, genel yayın yönetmenliğini yaptığı Agos gazetesinin önünde katledildi. Bugüne dek katledilen yüzlerce, binlerce devrimci, demokrat gibi... Kalleşçe, alçakça...

Faşist namlular bu kez Hrant Dink'i hedef seçmişti. Çünkü Hrant Dink, düşündüğü gibi yaşamaya çalışan yürekli bir insandı. Devrimci-demokrat bir kişiliğe sahipti ve bu kişiliğini korumaya çalıştı. Üstelik bir de ezilen ulusal topluluklardan birine mensuptu. Hem de Ermeni ulusuna! Bütün bunlar, faşizme hedef olmak için yeter de artardı bile.

Şimdi önümüze katil diye 17 yaşında bir genç koyuyorlar. Onun azmettiricisi olarak da bir-iki arkadaşını. Hedefe bir de Trabzon'u çakıp, derin sosyo-ekonomik tahliller yapıyorlar!

Oysa hepimiz çok iyi biliyoruz ki, daha önceki devrimci, demokrat, yurtseverlerin katili gibi, Hrant'ın katili de bizzat bu devlettir. Onu, daha bir lise öğrencisi iken, sol fikirlerinden dolayı okuldan attıran; 12 Eylül'de işkencelerden geçiren; askerde hak ettiği halde rütbe vermeyen; Ermeni yetimleri için açtıkları okulu kapattıran; düşüncelerini korkusuzca savunmaya devam ettiği için yargılayan; "Türklüğe hakaret"ten hükümler giydiren; mahkemelerde linç ettirmeye kalkışan, valiliğe çağırıp tehditler savuran; "vatan hainliği" ile suçlayan, bu devlettir! Onun katledilmesine kadar uzanan yol, bu taşlarla döşenmiştir!

Bu gerçek o kadar çıplak ve yalın ki, "üç-beş çocuğun işi" yalanına artık kimse inanmıyor. Hrant'ın ölümünün ardından döktükleri timsah gözyaşlarına, kardeşlik, hoşgörü vb. demagojilerine artık kimse kanmıyor.

Ne güvenlik ihtali, ne ihmalkarlık, ne şu, ne bu... Hrant Dink, bizzat devlet tarafından 'hedef' haline getirilmiş, ölümü için fetva verilmiştir. Gerisi, tetiği çekecek faşist katilleri organize etmeye kalmıştır ki, o da devletin yıllardır süregelen kirliliği savaş geleneğinde hiç zor değildir. Hrant Dink cinayeti, ta İttihat Terakki döneminde başlayan siyasal cinayetler serisinin son halkasıdır sadece...

Hrant Dink'in katili, faşist diktatörlük! DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLAR!

Susurluk'tan bu yana kaldırılan her taşın altından çıkan emekli general Veli Küçük ismi, Hrant Dink cinayetinin ardından da çıkmıştır, fakat yine kimse dokunamamıştır. Veli Küçük, Hrant Dink'in mahkemesinde, faşist avukatlar grubu Kemal Kerençsiz ve avanesinin yanında boy göstererek, yeni hedefin Hrant olduğunu açıkça ilan etmiştir oysa. Hrant Dink de ölmeyen önce kendisine gelen tehditler içinde Veli Küçük'ün de bulunduğunu, Küçük'ün kirli sicilinden dolayı daha fazla önemsediyini, ailesine ve avukatlarına söylemiştir. Dahası, gazetesinin son sayısında, bu tehditlerden bahsetmiş ve bunları Şişli Savcılığına bildirdiğini yazmıştır. Fakat aradan geçen süre içinde, ne İstanbul Valiliği, ne Şişli Savcılığı ne de Veli Küçük hakkında en küçük bir işlem yapılmamıştır.

...

Hrant Dink cinayeti, bir gerçeği daha gözler önüne sermektedir: Faşizmi yargılayacak, ona geri adım attıracak tek güç, kitlelerin gücüdür. Hrant'ın ölüm haberi duyulur duyulmaz, devrimci-demokratların, duyarlı kişilerin gazetesinin önüne yığılması ve aynı akşam birlerce kişinin Taksim'de toplanarak Şişli'ye yürütmesi, daha ilk andaki bu tepkiler, devletin paçalarını tutuşturmaya yetti. Düzen partileri, devletin çeşitli kademeleri, bu cinayetten duydukları üzüntüyü belirtmek zorunda hissettiler. O güne dek Hrant'ı "vatan haini" olarak lanse eden ve "hedef" olmasında önemli bir paya sahip olan burjuva medya, büyük bir ikiyüzlülikle Hrant'a sahip çıkar göründü, cinayeti lanetleyen manşetler attı.

Ertesi gün, tüm ülkede Hrant Dink cinayetine karşı yükselen tepkiler sokaklara taşınca, alai-acele katili bulup çıkardılar. Bu ne Emniyet'in becerisiydi, ne de katilin acemiliği... Ne Ermeni diasporasının ne de AB, ABD Kongresinin baskısı... Asıl belirleyici olan; bu alçakça cinayete karşı kitlelerin duyduğu öfke ve nefretin patlaması, bunun daha da büyümesinden korkulmasıydı.

İlk günkü tepkilerden telaşa düşen devlet, cenazeyi olabildiğince sessiz geçirmek istedi. "Hrant'ın vasiyeti" diyerek cenazeye katılan kitlelerin pankart açmasını, slogan atmasını yasakladı. Hrant'ın ailesine bu yönde açıklamalar yaptırıldı. Fakat hiçbir tutmadı. Yüz binlerce kişi, kilometrelerce yolu katederek, İstanbul'un en merkezi yerlerinden sloganlarla, marşlarla yürüdüler. Tarihe geçecek bir cenaze töreni gerçekleşti. Sokaklara dökülen yüz binlerin devlete mesajı çok açıktı: Faşizmin saldırılarının, katliamlarının son bulması, halkların kardeşçe yaşamına kasteden her tür girişimden uzak durulması...

Cinayetin hemen ardından katili bulmaya iten bu güç, varlığını ve sürekliliğini koruduğu

oranda, katilin arkasındaki faşist çeteleri de ortaya çıkartılıp yargılayabilir. Sadece bununla da kalmaz, başta 301 olmak üzere TMY gibi faşist yasaları değiştirebilir, faşizme birçok alanda geri adım attırabilir.

...

Egemen sınıflar, aylar öncesinden 2007 için "en kritik yıl", "kader yılı", "gelecek on yılları belirleyecek yıl" vb. sıfatlarla büyük önem atfettiklerini ortaya koydular. Ve 2007'nin daha ilk ayında, bir siyasi cinayet işlendi. Aynı günlerde mecliste Irak için gizli oturumlar yapılıyor, "sınırötesi operasyon", "Kerkük referandumu" tartışılıyordu. Yani faşizm, içeride dışarıda savaş çılgınlıklarıyla girmişti yeni yıla.

2007, egemen sınıflar için ne denli önemli ve belirleyici ise, devrimci-demokratlar, işçi ve emekçiler, ezilen halklar için de bir o kadar önemli ve belirleyici olmalı! Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin göstermeye çalıştıkları gibi hiç de güçlü olmadıkları, son yıllardaki direnişlerle somut biçimde gözler önüne serildi. Onlar ne kadar planlar yapsa da, her şeyi belirleyecek olan sınıf mücadelesidir, kitlelerin gücüdür. Yeter ki bu güç, doğru zamanda, doğru hedeflerle harekete geçsin!

Hrant Dink cenazesi, kitlelerin faşist saldırılara karşı artan öfkesini ortaya koyduğu gibi, bu gücün harekete geçtiğinde neleri başarabileceğini de gösterdi. Bu yönüyle devrim cephesinin de 2007 yılına iyi bir giriş yaptığını söyleyebiliriz. Keza 2006'nın son aylarında iyice yükselen tecride karşı mücadele, bu yılın ilk günlerinde de devam etti ve Adalet Bakanlığı'nın küçük de olsa geri adım atmasıyla sonuçlandı.

Bunların arkasını getirelim! Ve bir bütün olarak faşizmi, faşist devleti yargılayan bir harekete dönüştürelim!

Biliyoruz ki, döktükleri kanda boğulacaklar! Ama kendiliğinden değil! Ne kadar halkların kardeşliğini işçi ve emekçilerin birliğini sağlasak, ne kadar mücadeleyi yükseltir, devrim ve sosyalizm hedefiyle üzerlerine yürürsek, bu süreci o kadar hızlandırabiliriz, hızlandırmalıyız!..

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Ocak ayının ortalarında Hrant Dink'in katledilmesiyle birlikte, oldukça önemli gelişmeler yaşanmaya başlandı. Bu gelişmelerin olumlu yanı, önemli bir kitle dinamiğini açığa çıkartmış olmasıdır. Kitle hareketinin görece daha durgun seyrettiği böylesi dönemlerde, kimi zaman bir olay, hiçkimse beklemeyişi, planlamadığı, kendiliğinden, ama oldukça etkili patlamalara neden olabilmektedir. Hrant Dink suikastı da, bütün ülkede yüzbinlerce insanın sokaklara dökülmesine, protesto eylemleri gerçekleştirilmesine neden olan oldukça sarsıcı bir etki yaratmıştır. Devlet içindeki çeteleşmeye, şovenizmin turmandırılmasına ve siyasi cinayetlere tepki duyan herkes, eylemlere katılmıştır.

İçinden geçtiğimiz dönem, büyük çalkantılara gebe. Hareket, durgunluk dönemlerinin arkasından patlamalar biçiminde ilerlemektedir. Bu tür dönemlerde en önemli şey, karanlık görünen tablo içinden aydınlık ışıltıları seçebilmek, kitle dinamiklerini görebilmek, hareket canlandırıldığı anda ise, onun tam ortasında yer alabilmektir. Öncülerin doğru müdahaleleri, bu türden kendiliğinden hareketlerin sloganlarını, hedeflerini, niteliğini tümüyle değiştirip, çok güçlü devrimci bir eyleme dönüştürebilir. Bu misyonumuza uygun davranmak gerekir...

Emperyalist savaşın bölgemizde artan şiddeti, Türkiye'yi de bu savaşın içine çekme çabalarını artırmaktadır. Kerkük üzerine kopartılan fırtına, böyle bir zemini hazırlamak içindir. Bu durum, egemen sınıflar arasındaki çatlakları da büyümekte ve her vesile ile su yüzüne vurmaktadır. MİT Müsteşarının açıklamaları, TÜSİAD ile MHP arasında söz düellosu, Kürt konferansının yankıları vb. hepsi, keskinleşen çelişkilerin dışavurumudur. Bütün bu konuları sayfalarımızda ayrıntılı bir şekilde bulacaksınız.

Ayrıca bu ay, ihtilalci komünistlerin kuruluş yıldönümü. Kutlu olsun!

50. sayıda

3	TÜSİAD da akıllı olsun mu?
4	Katil devlet hesap verecek!
5	Ölüm Orucu'na ara verildi
6	Sokağın diliyle konuşan olmalıyız
7	Direnış haberleri
8	Burjuvazinin krizi ve olası sonuçları
9	MİT Müsteşarının açıklamaları
10	ABD'nin yeni Irak Planı
12	Artan çocuk istismarı
14	"Bugün benim doğum günüm!"
16	Somali'de işgal ve direniş
17	Barış konferansı ve yankıları
18	Türkiye ekonomisinin dönüm noktaları
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Yeni emperyalist savaşta, geçen yılın bilançosu-II

Hrant Dink'in katledilmesine azmettiren olarak gözaltına alınan Yasin Hayal, mahkemeye çıkarılırken, iki polis arasında gazetecilere doğru "Orhan Pamuk akıllı olsun" diye bağırıyor. Devrimci tutsaklar mahkemeye çıkarılırken maruz kaldıkları işkenceleri söylemesine bile izin verilmez, ağızlarını kapatıp üzerlerine çullandırırken, Yasin Hayal gibi faşist beslemelerin polislerin arasında çok rahat biçimde tehditler savurması bir yana; son yıllarda faşist-mafya kırımının dilinde bir "akıllı olsunlar" dır gidiyor. Onların jargonunda "akıllı olsunlar", ayaklarını denk alsınlar, sıra onlarda anlamına geliyor. Bir dönem Karagümrük çetesinin lideri Nuri Ergin'in yine bir mahkeme girişinde söylediği "mermi manyağı yaparım" sözünün, daha örtük biçimdeki yeni versiyonudur "akıllı olsunlar".

Orhan Pamuk neden "akıllı olsun"? "Türkiye'de bir milyon Ermeni, yüz bin Kürt katledildi" dediği için! Yani, bu topraklarda ezilen ulus ve topluluklara her tür saldırının yapıldığını ve yapılmaya devam ettiğini söy-

ler sıralanıyordu: 1982 Anayasası kaldırılın, Genelkurmay, Milli Savunma Bakanlığı'na bağlansın, Cumhurbaşkanlığının görev ve sorumlulukları yeniden düzenlensin, MGK, anayasal kurum olmaktan çıkarılsın, Milli Güvenlik ibaresi Milli Savunma olarak değiştirilsin, zorunlu din dersleri kaldırılın, 301 kaldırılın, milletvekili olmaya engel suçlar, dokunulmazlık kapsamından çıkarılın, seçim barajı yüzde 10'dan, yüzde 4-5'e çekilsin....

Bu taleplerin, uzun bir süredir Kürt hareketi tarafından dile getirildiği biliniyor. Son olarak "Türkiye barışını arıyor" konferansında da benzer talepler dile getirildi. Özellikle seçim barajının yüzde 4-5 düzeyine çekilmesi, DTP'nin mecliste temsili anlamına geliyor ki, bu "siyasal çözüm" projesinin en önemli halkalarından biri. Keza Kürtçe'nin seçmeli ders olarak okutulması, Kürt kültürünün ve dilinin geliştirilmesi önündeki engellerin kaldırılması talepleri de aynı kapsamda gündeme getirilen konular.

TÜSİAD'ın, Kürt hareketinin "siyasal çö-

derinlere inmesini önleme çabaları, Samast'ın arkada Türk bayrağı ve Atatürk'ün sözleri bulunan bir fotoğrafının çekilmesi vb. Jandarma-Emniyet sürüşmesini iyice açığa çıkardı.

Başta Kürt sorunu olmak üzere burjuva klikleri arasında süregelen çelişkiler son günlerde daha fazla artmış durumda. TÜSİAD'ın raporu sadece MHP'yi değil, Genelkurmay'ı da rahatsız ediyor. Ve saflaşma, giderek daha net ortaya çıkıyor. Bir yanda devletin Kürt sorununda resmi politikasını daha ağırlaştırıp sürdürmekten yana olan Genelkurmay, MHP, BBP gibi faşist partiler, "kızıl elmacı" koalisyon; diğer yanda Irak işgaliyle birlikte yeni duruma adapte olmayı ve Kürt politikasında kimi değişiklikler yapılmasını savunan TÜSİAD, AKP, DYP, MİT vb....

Fakat şurası kesindir ki, böyle bir saflaşmada işçi ve emekçiler, ezilen halklar lehine hiçbir yan yoktur. Dolayısıyla bunlardan birine destek vermek söz konusu olamaz. İkincisi, bu parti ve kurumlar da homojen bir yapıya sahip değildir, yönetim kademesini bugün ellerinde tutanların görüşlerini yansıtmaktadır, yönetim veya konjonktür değişikliğinde, aynı kurumlardan farklı açıklamalar duymak da mümkün olacaktır. O yüzden bu tür saflaşmalara bel bağlamak, ehveni şer mantığıyla taraflardan birine destek vermek, büyük bir yanlışlıktır.

Devrimci politikada ısrar

TÜSİAD raporu, gerçekten de Kürt hareketinin "siyasal çözüm" ekseninde ifade ettiği görüşlerle çakışmaktadır. Dahası sıraladığı talepler, bugüne dek çeşitli demokrat kuruluşların, aydın ve sanatçıların da dile getirdiği taleplerdir. Fakat onlar hakkında başta 301 olmak üzere birçok maddeden davalar açılmış, soruşturmalar yapılmış, cezalar verilmiş iken, aynı şeyleri söyleyen TÜSİAD hakkında ne bir suç duyurusu, ne bir dava açılmıştır. (Örneğin Kürtçe'nin seçmeli ders olması için imza toplayan öğrenciler, okullarından atılma dahil birçok disiplin cezasına çarptırıldılar) Keza onlarla ilgili "akıllı olsun" tehditleri, linç girişimleri ve katliamlar gündeme gelirken, TÜSİAD, bunlardan muafır. Bir kez daha TÜSİAD'ın ülkenin gerçek yöneticileri olduğu bu olayda da kanıtlanmıştır.

Klikler arasında çelişkiler ne denli yoğun olursa olsun, işçi ve emekçileri, ezilen halkları ezmede ortak hareket ettikleri ve edecekleri açıktır. Kuşkusuz yükselen bir halk hareketi, burjuva kesimler arasında çelişki ve çatlaqları büyütür ve ondan da yararlanmak gerekir. Ancak bugün yaşanan saflaşma, emperyalist savaşın ortaya çıkardığı yeni duruma adapte olmada görülen farklılıktan kaynaklanmaktadır. Yükselen bir halk hareketi sonucunda değil. Elbette Susurluk, Şemdinli, Diyarbakır, Hrant Dink gibi olaylardan sonra yükselen tepkilerin basıncıyla da bu çelişkilerin ortaya döküldüğü anlar olmuştur. Böyle zamanlarda da her kesim, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya kalkar. Son olarak Hrant Dink cinayetinden sonraki gelişmelerde yaşandığı gibi....

Doğru olan; devrimci politikalarda ısrarlı olmak, sınıf mücadelesini yükseltmek ve bunda bir süreklilik sağlamaktır. Somut taleplerle ve sonuç almayı hedefleyen bir tarzda sorunun üzerine gitmek, geniş kesimleri bu doğrultuda seferber etmektir. Egemenleri sıkıştırarak ve geri adım atmaya zorlayacak olan budur. Kendi aralarındaki it dalaşları değil!

TÜSİAD DA "AKILLI OLSUN" MU?

lediği için... Orhan Pamuk da bu sözlerden dolayı "Türklüğe hakaret" ettiği iddiasıyla ünlü 301. maddeden yargılanmış ve mahkemede faşist sürülerin saldırılarına maruz kalmıştı. Tıpkı Hrant Dink gibi...

Hrant Dink cinayetinin zanlıları olarak gözaltına alınan bu kişiler, şimdi Orhan Pamuk'u hedefe çaktıklarını açıkça ilan ediyorlar. Ve Pamuk'un benzer sözleri söylemeye devam etmesi durumunda, sonunun Hrant Dink gibi olacağı tehdidini savuruyorlar. Elbette Orhan Pamuk bir simge. Onun şahsında, Ermeni ve Kürt sorunu hakkında devletin resmi ideolojisi dışında konuşan herkese yöneliyor bu tehdit. Televizyon ekranlarından milyonlara ulaşıyor, hepsine gözdağı veriliyor, sindirilmek isteniyor. 301. maddeden açılan davalar ve o davalar da gerçekleşen saldırıların amacı da buydu. Hrant Dink katliamına giden yol, böyle döşenmişti.

Son günlerde, MHP Başkanı Devlet Bahçeli ile TÜSİAD ve onun son başkanı Ömer Sabancı arasında karşılıklı söz düellosu yaşandı. TÜSİAD da yayınladığı raporda, Kürt sorununda bugüne dek süregelen resmi politikanın değişmesini, kimi açılımlar yapılmasını istiyordu. Şimdi sormak gerekiyor: TÜSİAD da akıllı olsun mu?

TÜSİAD raporu ve MHP ile söz düellosu

TÜSİAD, 19 Ocak'ta "Türkiye demokrasisi'nde 130 yıl" başlıklı bir rapor açıkladı. '90'ların başlarında yayınladıkları "demokrasi raporu"nun geliştirilmesi, bugüne uyarlanmasından yararlanan son raporda TÜSİAD, "Türk vatandaşlarının Türkçe dışındaki ana dilleri, en azından okullarda seçmeli ders olarak okutulmalı" diyordu. Ardından şu tür talepler

olarak sunduğu taleplerin önemli bir kısmını dillendirmesi, doğal olarak şovenizmin bayraktarlığını yapanları fazlasıyla rahatsız etti. Raporun yayınlanmasının ardından MHP Başkanı Bahçeli, TÜSİAD'ı PKK'nin siyasallaşma stratejisine hizmet etmekle suçladı. Ardından TÜSİAD'ın Genel Kurulu'nda konuşma yapan Ömer Sabancı, Bahçeli'nin bu sözlerini kastederek "Bir siyaset adamı, sözlerinin nereye gideceğini hangi dinamikleri etkileyeceğini düşünerek konuşmalıdır" dedi. Bahçeli'nin bu söze de yanıtı gecikmedi: "Kürtçenin Türk eğitim sistemine bir şekilde girmesi, PKK'nin siyasi projesinin öncelikli hedefidir. TÜSİAD'ın önerisi PKK'nin siyasi platformu ve stratejisiyle bire bir örtüşmektedir".

Hatırlanacaktır; '90'ların başında TÜSİAD'ın hazırladığı "demokrasi raporu" da şoven kesimlerin büyük tepkisine yol açmıştı. O dönemki MHP Başkanı Türkeş, Sakıp Sabancı'yı "çizmeyi aşmak"la tehdit etmişti. TÜSİAD-MHP arasında benzer bir söz düellosu, yaklaşık on yıl sonra yeniden yaşanıyor. Ancak Kürt sorunu başta olmak üzere egemen sınıflar arasında süregelen sürüşme, sadece TÜSİAD-MHP ile sınırlı değil.

Burjuva klikler arasında çelişkiler keskinleşiyor

MİT Müsteşarı'nın 80. yıldönümü dolayısıyla yaptığı açıklama, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün bu açıklamanın arkasında yer aldıklarını bildirmesi, son olarak Hrant Dink cinayetinden sonra Jandarma-Emniyet arasında yaşanan gelişmeler, bu çelişkilerin geldiği noktayı gösteriyor. Dink cinayetinin arkasında Veli Küçük'ün bulunduğu açıklandıktan sonra, Jandarma'nın -bölgesi olmadığı halde- Samsun'da Ogün Samast'ı hemen gözaltına alması, soruşturmanın daha

Klikler arasında çelişkiler ne denli yoğun olursa olsun, işçi ve emekçileri, ezilen halkları ezmede ortak bareket ettikleri ve edecekleri açıktır. Kuşkusuz yükselen bir halk hareketi, burjuva kesimler arasında çelişki ve çatlaqları büyütür ve ondan da yararlanmak gerekir. Ancak bugün yaşanan saflaşma, emperyalist savaşın ortaya çıkardığı yeni duruma adapte olmada görülen farklılıktan kaynaklanmaktadır. Yükselen bir halk hareketi sonucunda değil.

Katil devlet, hesap verecek!

Agos gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink, gazetesinin önünde 19 Ocak 2007'de uğradığı silahlı saldırıyla katledildi. Son bir yıldır egemenler tarafından 301. madde bahane edilerek hedef haline getirilen Hrant Dink, Ermeni sorununu halk nezdinde tartışmaya açmak istemiş, önde gelen aydınlardan biriydi.

Bundan yaklaşık bir yıl önce Agos'ta yayınlanan bir yazıda "Türklüğe hakaret" ettiği gerekçesiyle 301. maddeden hakkında dava açılan dava, Dink için de, ilerici, demokrat, devrimci basın için de sıradan bir davaydı. Ancak burjuvazi yükselttiği milliyetçi dalgayı kullanarak, bu davayı Ermeni soykırımı meselesinde kendi lehine bir koz olarak kullanmak istemiş ve Hrant Dink'i her gün manşetlere taşıyarak hedef haline getirmişti. Hrant Dink, suikast gününe kadar devletin resmi makamlarından sivil faşistlere kadar yüzlerce tehdit almış, dava günlerinde linç girişimleriyle karşılaşmış, sokakta faşistlerin, büyük medya gazetelerinde "gazetecilerin" saldırılarına maruz kalmıştı.

19 Ocak'ta Şişli Halaskargazi Caddesi'ndeki bürosunda, 14.30 sıralarında Ogün Samast isimde bir Türk-İslam sentezci faşist tarafından arkadan vurularak katledildi. Bu kişinin ve onunla birlikte cinayeti planlayanların, Muhsin Yazıcıoğlu'nun Büyük Türkiye Partisi'nin gençlik kolu Nizam-ı Alem'le bağı ortaya çıktı sonradan. O Muhsin Yazıcıoğlu ki, 12 Eylül öncesi, binlerce devrimci demokrat insanımızı hunharca katleden sivil faşistlerin o dönemki merkezi olan "Ülkü Ocakları"nın başkanıydı. Susurluk kazasında geberip giden Abdullah Çatlı'nın da en yakın arkadaşı. Hrant Dink'in katillerinin Nizam-ı Alem Dernekleriyle ilişkisi ve Muhsin Yazıcıoğlu ile birlikte fotoğrafları basında yer alınca, "ne olmuş derneğe üye iseler, benimle aynı fotoğrafta yer alıyorsa?" diyerek meydan okuyor, bu soruyu soran gazetecilere saldıran bir üslupla yanıt veriyordu. O denli pervasız ve azgınca...

Devlet, bu katliamı ilk etapta gizlemek istedi, ancak kitlelerin tepkisi artınca ve kendisinin hedef haline geldiğini görünce, "kısa sürede" ortaya çıkardı. Ve bunu "büyük başarı" olarak gösterip övünmeye başladı. Tüm güvenlik önlemlerinin alındığı, kamera kayıtlarının bulunduğu bir durumda, katilin Sam-sun'a kadar gidebilmesi, üzerindeki silahı ve bereyi hiçbir yere bırakmadan yanında taşıması, nasıl bir başarıysa? Henüz Hrant Dink'in kanı kurumamışken, "teknik takip" başarıları diye övdükleri "operasyonları" Vali yardımcısı 350 adet MOBESE siparişi vererek kutluyordu.

Katliamdan birebir sorumlu olan devlet, ucu kendilerine dokununca hemen savunmaya geçti. Dink'i makamına çağırıp, odada buluna iki kişiyi de "misafir" diye göstererek, sorguya çekti ve örtük tehditler savuran Vali Yardımcısını korumak için senaryo üzerine senaryo uydurdular. Önce "bilgilendirmek için" çağırıldığı söylendi. Sonra, bir kadın bir erkek olan "iki misafir" in istihbarat görevlisi olduğu itiraf edildi. Fakat bu istihbarat görevlilerinin kimler olduğu, hangi hakla ve neden Valilik binasında Dink'i sorguya çektikleri açıklanmadı. Vali yardımcısının niye bunları "misafir" diye tanıttığı da. Keza Hrant Dink'in kendine gelen tehdit mektuplarını Şişli Cumhuriyet Savcılığına iletmesine rağmen, neden hiçbir

Susurluk ve Şemdinli gibi bir tecrübeye sahibiz. Ne zaman, kitleler ayağa kalkar ya Susurluk'taki gibi günlerce süren protesto eylemleri yükseltir, ya da Şemdinli'deki gibi suçüstü yakalar ve tüm halk sokaklara dökülür, devlet katilleri o zaman ortaya çıkarmak zorunda kalır. O da olabildiğince arkasındaki güçleri saklayarak... Fakat halk hareketi yükselen bir ivme ile sürekliliğini korursa, bunlara ulaşmak da, faşizme geri adımlar attırmak da mümkündür. Dünyada bunun örnekleri vardır. Hrant Dink cinayetine duyulan tepki, belli bir dönemle sınırlı kalırsa, devletin ortaya çıkaracağı katiller de sınırlı kalacaktır. Onun için faşizme karşı mücadeleyi sürekli kılmalı, bu cinayetin arkasını bırakmamalıyız.

işlem yapmadığı da onları sıkıştırmıştı. Hrant Dink, ölmeden önce yazdığı yazıda özellikle Bursa'dan gelen tehdit mektubundan söz ediyordu. Sözde Bursa Emniyeti bu kişiyi araştırmış ama bulamamıştı. Yaptıkları her açıklama, onları daha da batırıyor, Hrant Dink cinayetine perde arkasında devletin her kademesinin pay sahibi olduğu gerçeğini, daha fazla gün yüzüne çıkarıyordu.

Katile dair bilgiler, bundan önceki cinayetlerden farklı değildi. Yine uyuşturucu bağımlısı, ailesiyle sorunlar yaşayan lümpen bir genç profili çıkarılmıştı karşımıza. Ve yine cinayeti "bireysel" olarak işlemiş, "milli hassasiyetleri güçlü" bir gençti bu.

Burjuva basın da farklı değildi. Hrant Dink'in katledilmesine tepkilerin ortaya çıkmasıyla birlikte timsah gözyaşları dökmeye başladılar. Sanki o güne kadar Hrant Dink hakkında onca karalama yazısı yazan, hedef haline getiren, kendileri değilmiş gibi. Adeta "kahraman basın" cinayeti çözmek için devletle el ele çalışıyordu. Polisin dağıttığı fotoğrafları yayınlıyor, halkı ihbar etmeye çağırıyordu. Her zamanki gibi polisle kolkolaydılar ve onu aklamak için ellerinden geleni yaptılar.

Cinayet duyulur duyulmaz, kitleler tepkilerini en hızlı bir şekilde dile getirdiler. Hrant Dink'in vurulduğu Agos gazetesine akan ilerici, devrimci, demokrat güçler, katilin kim olduğunu gayet iyi gördüler. Agos gazetesinin önünde toplanan kitle, "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Hepimiz Hrant'ız Hepimiz Ermeni'yiz" sloganlarını güçlüce haykırdı. Yaklaşık bin kişilik kitle buradan Taksim meydanına yürüyerek geçip, saat 20'ye kadar oturma eylemi yaptı. 20'de Taksim'den tekrar Agos'un önüne yürüyüşe geçen on bini aşkın kitle, "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Gün Gelecek Devran Döncek Katiller Halka Hesap Verecek" sloganlarını ata-

rak "yasaklanmış" meydanları ve yolları geçerek, Hrant Dink'in katledildiği gazetenin önünde toplandılar. Gecenin geç saatlerine kadar protesto- lar devam etti. Gazetenin önü çiçek bahçesine döndü ve her yeri mumlar kapladı. Cenazesinin kalkacağı güne kadar kitleler, gazetenin önünden eksik olmadı. Sabaha kadar orada nöbet tutanlar oldu.

Sadece Agos gazetesinin önüne değil, Hrant Dink'in evine de binlerce kişi aktı. Çeşitli kitle örgütleri, aydın ve sanatçılar, taziye ziyaretlerinde bulundu.

Kitlelerin bu hızlı ve kitlesel sahiplenişidir ki, devleti köşeye sıkıştırmış, çeşitli açıklamalar yapmak zorunda bırakmıştır. Keza cenazeye kadar aile-acele katili ve azmettiricilerini kamuoyuna açıklamaları da bu sıkışmanın sonucudur. İstanbul Emniyet Müdürü'nün "cinayetin bireysel olarak işlendiği anlaşılıyor" açıklamasına da tepkiler yükselince, Savcılık, "adam öldürmek için oluşturulan teşekkül" demek zorunda kalmıştır ve bu cinayetin arkasında bir örgütün bulunduğu resmi ağızlarca da itiraf edilmiştir.

Son iki yıldır linç girişimleri, bombalama ve cinayetlerle dikkatleri üzerine çeken Trabzon, Hrant Dink'in katillerinin de Trabzonlu olmasıyla iyice sorgulanır olmuştur. İki yıl önce TAYAD'lıların linç edilme girişimine "halkın tepkisi" diyen Vali ve son bir yıldır Trabzon Emniyet Müdürlüğünü üstlenen Reşat Altay'ın, bu gelişmelerde payı olduğu çok açık olmalı ki, haklarında soruşturma başlatılmış ve her ikisi de görevlerinden alınmıştır. Reşat Altay'ın daha önce İstanbul'da görev aldığı sırada birçok devrimcinin işkencesine bizzat katıldığı ve hakkında çok sayıda suç duyurusu yapıldığı bilinmektedir.

Hrant Dink'in katledilmesinin ardından köşeye sıkışan devlet, kimi adımlar atmak zorunda kalmıştır. Ancak bunların bir kısmı göstermelik, bir kısmı da son derece sınırlıdır. Çünkü katillerin arkasındaki örgütlenme, Susurluk'tan Şemdinli'ye uzanan kontra çetelerinin bir devamıdır. Cinayetin hemen ardından Hrant Dink'in avukatı, emekli general Veli Küçük'ün adını vermiş ve Dink'e gelen tehditler içinde en önemli ismin Veli Küçük olduğunu söylemiştir. Cinayetten sonra Agos gazetesi çalışanlarına TİT imzalı tehditler gelmiş, ardından meclisin önüne bırakılan bomba süsü verilmiş pakette katillerin serbest bırakılması isteyen TİT imzalı bir bildiri bulunmuştur. TİT (Türk İntikam Tugayı) 12 Eylül öncesi, birçok cinayet ve katliamı üstlenen faşist bir örgütlenmedir. Geçtiğimiz yıl Diyarbakır'da bir çocuk parkında patlayan ve 10 kadar çocuğun hayatına mal olan bombanın da sorumluluğunu TİT üstlenmişti.

Susurluk ve Şemdinli gibi bir tecrübeye sahibiz. Ne zaman, kitleler ayağa kalkar ya Susurluk'taki gibi günlerce süren protesto eylemleri yükseltir, ya da Şemdinli'deki gibi suçüstü yakalar ve tüm halk sokaklara dökülür, devlet katilleri o zaman ortaya çıkarmak zorunda kalır. O da olabildiğince arkasındaki güçleri saklayarak... Fakat halk hareketi yükselen bir ivme ile sürekliliğini korursa, bunlara ulaşmak da, faşizme geri adımlar attırmak da mümkündür. Dünyada bunun örnekleri vardır. Hrant Dink cinayetine duyulan tepki, belli bir dönemle sınırlı kalırsa, devletin ortaya çıkaracağı katiller de sınırlı kalacaktır. Onun için faşizme karşı mücadeleyi sürekli kılmalı, bu cinayetin arkasını bırakmamalıyız.

Kitleler, katilin kim olduğunu gayet iyi biliyor. Susurlukçuları, Şemdinli'yi gördüler, aydınların bir bir katledildiği suikastlere tanıklık ettiler. Bu da onların son halkasından biriydi yalnızca. Elbette bunu yaparken egemenlerin değişik hesapları vardı ama aslolan topluma mal olmuş, ön plana çıkmış kişileri katlederek genel olarak kitleleri sindirmektir. Şovenizmi körüklemek, halklar arasına kama sokmak, "böl-yönet" politikasını yaşama geçirmektir. Kitleler için sorun nettir. "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganında anlamını bulan kardeşleşme ve birleşme, egemenleri korkutmuştur.

Hrant Dink'i Yüz Binler Uğurladı

23 Ocak 2007'de Agos gazetesinin önünde toplanan Türk, Kürt, Laz, Ermeni, Çerkez, çeşitli halklardan 150 bin civarında kitle, en güzel ve en güçlü cevabı verdi burjuvaziye.

Sabahın erken saatlerinde toplanmaya başlayan kitle, cenazenin gelmesiyle birlikte hareketlenmeye başladı. Cenaze töreni saat 11'de saygı duruşuyla başladı. O sırada topluluktan biri "Alınır dağ ateşiyle ısıtılır/yüzünü kanla yıkayan dostum" dizeleriyle başlayan şiiri sonuna dek okudu. Şiirin bitmesiyle birlikte "Faşizme Karşı Omuz Omuzla!" sloganı yükseldi. Devletin ve cenaze törenini tertipleyenlerin tüm uyarılarına rağmen, kitlelerin sloganları törenin başladığı o andan itibaren hiç susmadı. "Katil Devlet Hesap Verecek!", "Faşizme Karşı Omuz Omuzla!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Biji Bratiya Gelani!", "Gün Gelecek Devran Dönecek Katil Devlet Hesap Verecek!", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Hepimiz Ermeni'iz, Hepimiz Ermeniyiz!" sloganları, yol boyunca hep bir ağızdan haykırıldı.

Agos gazetesinin önündeki törende tek konuşmacı olan Hrant Dink'in eşi Rakel Dink, kitleye hitaben Hrant Dink'e yazdığı mektubu okudu. Rakel Dink, halklar arasındaki barışın korunmasını vurguladığı konuşmasında, "... biliyorum katil de bir zamanlar bebektir ama bu bebekten bir katil yaratan karanlıklar sorgulanmadıkça bir şey çözülmez" diyerek, "perde arkası"ndakilerin açığa çıkarılmasını istedi.

Buradaki törenin bitmesiyle kitle, Halaskargazi Caddesini takip ederek, Taksim, Şişhane, Unkapanı Köprüsü, Aksaray'ı geçip Yenikapı'ya ulaştı. Yürüyüş kortejinin en önünde "Hepimiz Ermeni'iz Hepimiz Ermeniyiz" yazılı pankart taşınırken, önlerde yer alan kitleler, alkışlarla tepkilerini dile getiriyordu. Devrimcilerin ve ilerici güçlerin yoğun olduğu diğer yarıda ise, "Katil Devlet Hesap Verecek", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Karşı Omuz Omuzla" sloganları atıldı. Televizyon ekranlara yansıtıldığı gibi "sessiz" bir yürüyüş değildi bu. Ya da yer yer sloganların atıldığı, genelinde sessiz geçen bir yürüyüş de değildi. Sloganlar ve marşlar hiç eksik olmadı.

Yürüyüş boyunca sivil faşistlerin provokasyon

çabaları da oldu. Buna karşı kitle, "Türkeş'in İleri Yıldırılmaz Bizleri" sloganını haykırarak. Saraybağcılar'da İstanbul Üniversitesi öğrencileri sloganlarla korteje katıldılar. Yenikapı'ya ulaşan kitle, burada bir saat boyunca Ermeni kilisesinde yapılan ayinin bitmesini bekledi. Cenaze arabasının geçeceği güzergahı sağlı sollu kapatan kitle, cenaze arabasının üzerine karanfiller atarken, "Katil

Devlet Hesap Verecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Faşizme Karşı Omuz Omuzla" sloganlarını haykırarak. Cenaze arabasının gitmesiyle cenaze bitirilirken, Dink Balıklı Ermeni Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Kitleler, katilin kim olduğunu gayet iyi biliyor. Susurlukçuları, Şemdinli'yi gördüler, aydınların bir bir katledildiği suikastlere tanıklık ettiler. Bu da onların son halkasından biriydi yalnızca. Elbette bunu yaparken egemenlerin değişik hesapları vardı ama aslolan topluma mal olmuş, ön plana çıkmış kişileri katlederek genel olarak kitleleri sindirmektir. Şovenizmi körüklemek, halklar arasına kama sokmak, "böl-yönet" politikasını yaşama geçirmektir.

Kitleler için sorun nettir. "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganında anlamını bulan kardeşleşme ve birleşme, egemenleri korkutmuştur. Faşist MHP'nin başkanı Devlet Bahçeli ve bilmum faşist basın, cenazeye katılan herkesi "vatan haini" ilan edecek kadar öfkeye tutulmuşlardır.

Büyük holding gazeteleri ise, kendi hesapları tutmayınca, kitlelerin tepkisini "Türkiye'nin cevabı" olarak kendi hesaplarına alet etmek istedikler. "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganını duymazlıktan gelerek. Ancak bunu çok iyi duyanlar da vardı ve gerekli önlemlerini almaya başladılar. MOBESE kamera siparişi verenler, "teknik takip" in hünerinden dem vuranlar, bugüne dek olduğu gibi bundan sonra da saldırıları kimlere yönelteceklerini biliyorlardı.

Üç tane göstermelik faşisti yakalayarak bu işin içinden kurtulacaklarını düşünenler yanılıyorlar! Valli yardımcısının görevden alınması, Şişli Cumhuriyet Savcının istifa etmesi başta olmak üzere, bu işin sorumlularının üzerine gidilmelidir. Tepkileri yatıştırmaya dönük göstermelik bir iki işten sonra olayın örtbas edilmemesi için eylemler sürmeli, somut taleplerle resmi makamlar kuşatılmalıdır. Katillerin yargılandığı mahkemeler, eylem alanına dönüştürülmeli, valilik, meclis gibi kurumların önünde toplanmalıdır.

Biliyoruz ki, bugüne kadar kazanılmış tüm demokratik haklar can ve kan pahasına elde edilmiştir. Hrant Dink'in hangi hesaplarla katledildiği ortadadır ve bunların kimin nasıl kullanacağı, kullandığı da ortadadır. Önemli olan bizim önümüzü net görmemiz ve o yolda ilerlememizdir. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurulduğunda, tüm halklar kardeşçe el ele tutuştuğunda, değil "güvercinlere dokunmak" karanlıklar bile ezilmeyecektir bu topraklarda.

Ölüm Orucu'na ara verildi

7 yıldır sürdürülen Ölüm Orucu eylemine yapılan açıklamayla ara verildi. Avukat Behiç Aşçı, tutsak yakını Gülcan Görüröğlu ve Uşak Cezaev'inden Sevgi Saymaz'ın bir yıla yakındır sürdürdüğü eyleme, 22 Ocak'ta Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelgenin ardından, bu genelge doğrultusunda yapılan değişiklikleri görmek için ara verildiği belirtildi. Yapılan açıklamadan sonra Avukat Behiç Aşçı, İstanbul Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne, Gülcan Görüröğlu Adana Devlet Hastanesi'ne, Sevgi Saymaz ise Uşak Devlet Hastanesi'ne kaldırılarak tedavi altına alındı. Behiç Aşçı'nın bir gözünün görme yetisini kaybettiği açıklanırken, Gülcan Görüröğlu'nun serum takılacak damarının bulunamadığı ve sıvı alımının ağızdan yapıldığı, Sevgi Saymaz'ın durumunun ise nispeten daha iyi olduğu açıklandı.

Adalet Bakanlığının 22 Ocak 2007 tarihli genelgesinde şunlar yazıyor: "Hükümlü ve tutuklulardan isteyenlerin, İdare ve Gözlem Kurulu tarafından tespit edilecek 10 kişiyi aşmayacak gruplar halinde ve kurum idaresinin gözetiminde, açık görüş alanlarında veya diğer ortak yerlerdeki sosyal faaliyetler çerçevesinde haftada toplam 5 saati aşmayacak şekilde sohbet amacıyla bir araya gelmelerine imkan tanıyan düzenleme... 10 saate çıkarılmıştır" Hücre cezası alanların cezaları infaz edildikten sonra, diğer disiplin cezası alanların ise infaz koşulu aranmadan bu haktan yararlanabilecekleri belirtilmiştir.

Genelgenin içeriğinden de anlaşıldığı gibi, görünürde önemli bir değişiklik söz konusu değildir. Ancak son derece sınırlı da olsa devlet bu konuda geri adım atmış bulunmaktadır. Bunu daha da büyütmek, içeride/dışarıda tecride karşı mücadeleyi sürekli kılmakla mümkündür. Devrimci tutsaklar, bugüne dek açılan küçük gedikleri büyümeyi başarmışlardır. Şimdi de uygun mücadele biçimlerini bularak özgürlük alanlarını genişletmeye çalışacaklardır. Dışarıda ise, tecride karşı mücadele bir süre yeniden geriye düşebilir. Bu olasılık yüksektir. Fakat devrimci tutsakların direnişi sürdüğü müddetçe, dışarıda destek güçlerin dayanışması ve sahiplenmesi de sürecektir.

Behiç Aşçı'nın avukatlar günü olan 5 Nisan'da başlattığı ölüm orucu eylemi, son yıllarda geri plana düşen tecride karşı duyarlılığı arttırmış, özellikle de son aylarda daha geniş kesimleri harekete geçirmeyi başarmıştır. Bir avukatın müvekkilleri için ölüm orucu yapması, daha etkili olmuş, daha geniş bir kamuoyu oluşturmuş ve bunun sonucu devlet üzerindeki baskı artmıştır. Tecride karşı eylemler, giderek yükselen biçimde ve ülke çapında yaygın bir hal almıştır. Özellikle de Aralık ayının son günlerinde İstanbul'un emekçi semtlerinde kurulan barikatlar, meşaleli yürüyüşler, polisle çatışmalı eylemler, devleti daha fazla zorlar olmuştur.

Behiç Aşçı'nın sağlık durumunun giderek bozulması ve ölüme yaklaşması, devleti somut bir adım atmakla karşı karşıya bırakmıştır. Aynı günlerde Hrant Dink'in katledilmesi ve ona karşı yükselen tepkiler, birçok kesimden Adalet Bakanlığına Behiç Aşçı ölmeden kurtarma çağrılarını arttırmıştır. Devlet böyle bir konjonktürde arka arkaya iki cenazenin yaratacağı öfkeden de sakınmıştır. Elbette ki belirleyici olan, tecride karşı mücadelenin ulaştığı boyut ve somut bir adım atılmadığı sürece eylemlerin süreceği konusunda gösterilen kararlılıktır.

Sonuç olarak, tecride karşı mücadelede devlete küçük de olsa geri adım atılmış, bir gedik açılmıştır. Gerisi bundan sonra içeride/dışarıda tecridi yok etme mücadelesinin düzeyine bağlı olacaktır.

Mahkeme kapılarında sürünen değil, SOKAĞIN DİLİYLE KONUŞAN OLMALIYIZ!

Bazen gazetelerde, "mahkeme işçiler lehine karar verdi", "mahkemede işçiler kazandı" şeklinde haberler geçer. Çoğunlukla da hiç haber olmaz, sonucunu kimse bilmez. Sessiz sedasız yıllara yayılarak uzar gider. Çoğu kez de işçilerin aleyhine sonuçlanır. Sözünü ettiğimiz, işten atılan işçilerin mahkemeleridir.

Son iki yıldır, sendikal örgütlenmeler arttı. Patronlar, işçilerin sendikalaşma çabalarını boşa çıkarmak için işten alma silahına başvurdular. Onlar, örgüt-süz, sigortasız, sendikası, uzun saatler çalışacak işçiler istiyorlar. Örgütlenmenin önünü duyduklarında hemen işçileri kapının önüne koyuyorlar. İşten atılmalar, işçilerin sendikalarda örgütlenme isteğini azaltmadı, tersine çoğalttı. İnadına sendikalaşma faaliyetleri arttı. Ağır çalışma koşulları, düşük ücret, idari baskılar, işçileri örgütlenmeye sevk ediyor. Bu yüzden irili ufaklı yaygın fabrikaönü direnişler yaşanmakta. Üstelik işçiler, kendileri örgütlenip sendikalara gidiyorlar. Sendikacılar, işçilerin örgütlenme aşamasında bir pay sahibi olmadıkları gibi, işten atmalara karşı da işçilere, mahkemeleri adres olarak gösteriyorlar.

Mücadele biçimi olarak mahkemeler

İşçi sınıfı ekonomik, politik, ideolojik olarak üç sacayağı üzerinden mücadelesini yürütür ve örgütlenir. Bu üç sacayağından birinin eksikliği, sınıf mücadelesinde ciddi bir kayıp anlamına gelir. Son yıllarda en büyük darbe, ideolojik mücadele noktasında yaşanmaktadır. Esasında her üç noktada da yenilgi psikolojisi aşılabilmiş değildir. Fakat gerek özelleştirme saldırısına karşı fabrika işgali eylemleri, gerekse düşük ücret, ağır çalışma koşullarına karşı sendikalaşma çabaları ve bu doğrultuda artan direnişler, sınıfın artık kavgadan kaçınmadığını, saldırıya geçeceğinin işaretleri olarak değerlendirilmelidir.

Mücadele biçimi olarak da; fabrika önü çadır direnişleri, fabrika işgalleri, basın açıklamaları, kısa süreli iş durdurma gibi biçimler artmıştır. İşten atılmaların yaşandığı kimi işyerlerinde ise, sendikacıların mahkemeleri adres göstermelerinden dolayı direniş yaşanmadan bitmiştir.

İşçi sınıfı hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Hukuk yoluyla da mücadele eder, fakat ilk tercih edilen ve öne çıkarılan yol, bu olmamalıdır. Çünkü bunun caydırıcı hiçbir hükmü yoktur. Tercihimizi, örgütülüğümüzü, fiili eylem biçimleri yönünde yapmalıyız. İşten atmalara karşı koyacağımız en etkili eylem biçimi, üretimi durdurmaktır. Örgütülüğümüz bu düzeyde değilse, fabrikaönü direnişi seçmeli, bu direnişi güçlendiren sokak eylemleri, imza kampanyaları, destek ve dayanışmayı artıran faaliyetler şeklinde yürütmeliyiz. Bir yandan da işe iade için hukuksal alanda da mücadeleye girmeliyiz. Mahkemelere bel bağlamak, mücadeleyi baştan kaybetmektir.

Son yıllarda giderek artan biçimde, direnişe geçen işçilere, hemen mahkemeleri adres olarak gösteriyorlar. İşçi sınıfı, elbette hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Hukuk yoluyla da mücadele eder, fakat ilk tercih edilen ve öne çıkarılan, bu olmamalıdır. Mücadelemizi yasalara bağlarsak, hiçbir şey elde edemeyiz. Öncelikle kafalardaki yasal statüyü kırmalı, sokağın diliyle meşru mücadele alanları yaratmalıyız. Mahkemeler, bize karşı oluşan araçlardır. Arkamızda sokak gücümüz varsa ancak, hukuksal alandaki mücadeleyi kazanırız. Tarihimize böyle örnekler çoktur.

Sınıflı toplumlarda siyasi erki elinde bulunduran sınıf, yargıyı da elinde tutar, yargı onların lehine işler. Kapitalist üretim tarzı olan bir sistemde yaşıyoruz. Siyasi erkin tepesinde burjuvazi oturmaktadır. Uzlaşmaz çelişkiler yaşadığımız (emek-sermaye çelişkisi) burjuvazinin siyasi iktidarda olduğu sistemde, hukuk bizden yana işlemez. Siyasi iktidar, burjuvazinin elinde olduğuna göre, hukuk da burjuva hukukudur. Adalet terazisi, burjuvaziden yana hep ağır basar. Hal böyle olmasına rağmen, burjuvazi, işçi ve emekçileri kandırmak için, 'hukuk devleti' olduklarını yayar. 'hukukun bağımsızlığından' dem vurur, bu yönde bolca demagoji yapar. Emekçi kitleleri 'bağımsız yargı', 'hukuk devleti' olduğuna ikna etmeye çalışır. Bu noktada uzantıları; profesörleri, gazetecileri, işbirlikçi sendikacıları devreye sokarlar.

Mücadele eden veya bir şekliyle eylemlere katılanlar bilirler. Her eylemde polisler, "yaptığınız yasadışıdır, hakkınızı mahkemelerde arayın" anonsunu yaparlar. Genellikle anonsa ihtiyaç duymadan da coplu, panzerli, gazlı saldırarak dağıtır. Polisler de bilir ki, mahkemelerde hukukun üstünlüğü burjuvaziden yana işler. Burada amaç; "bakın hukukumuzu işletiyoruz" demek, "hukuk devleti" olduğunu göstermektir. Sokak, her zaman onlar için tehliktir. Bu yüzden mahkeme koridorlarında öfkeyi, tepkiyi eritirler. Nasıl olsa mahkemelerde kazanacaklarını bilirler.

Tek tek işletme sahipleri de kapısının önünde direniş çadırını görmek istemezler. Onlar da işyerinde her türlü baskı sonucu önleyemedikleri örgütlenmeyi mahkemelere taşırlar. Mesela sendikal örgütülüğün yaşandığı işyerlerinin neredeyse hepsinde, işten atılmalar olduğu gibi, patronların sendika yetkisine itirazları da oldu. Sendika yetkisine itiraz mahkemesinin açılması, mahkemelerde yıl-

larca sürüyor. Bu süre patronların lehine işliyor. Mahkeme heyetini parasıyla sanıt alabiliyorlar. Esas önemli yan, yetkinin zamana yayılması, patronların işçileri sendikadan istifa ettirmesi yönünde baskıların artırma, örgütülüğü içten bölme, taşeron sistemini uygulama, vb. yöntemlerle sendikasılaştırma faaliyetlerini artırmasıdır. Yetki süresinin uzaması, işçiler arasında da güven duygusunun zedelenmesine, örgütülüğe olan inancın zayıflamasına yol açar.

Bir mahkeme örneği: Paşabahçe

Her sendikalaşma faaliyetinde, kapı önüne atılan işçiler olmaktadır. İşten atmalara karşı sendikacıların tutumu ise, işçilere mahkeme yollarını göstermek oluyor. İşbirlikçi sendika ağalarından radikal eylem beklemek de hayalcilik olur. Yeni iş yasasında (kölelik yasası), işten atılan işçinin işe iade davasının üç ay içinde sonlandıracağı belirtiliyor. İşbirlikçi sendika ağaları da her fırsatta bunu işçilere örnek göstererek, işçileri mahkemelere teşvik ediyorlar. Oysa mahkemelere giden davaların hepsi hüsrarla sonuçlandı. Mahkemeler bırakalım üç ayı, üç yılda bile sonuçlanmadı.

Yıllara yayılmasına rağmen işe iade örnekleri de yoktur. Eskişehir Organize Sanayi'de kurulu Paşabahçe fabrikasında işten atılan işçiler direniş çadırını kurup 42 gün fabrika kapısının önünde beklediler. Defalarca saldırıya uğramışlardı. 42 günü tekrar saldırıya uğradılar, çadırları yıkıldı. Sendika ağaları yine mahkemeyi adres olarak gösterdiler. Dava, üç yıl üç ay sürdükten sonra sonuçlandı. Paşabahçe işçisi, üç yıl üç ay sonra mahkemeyi kazandı(!) Ama Paşabahçe işçileri işe iade için mahkeme açmışlardı. İşçiyi geçersiz nedenle işten çıkaran patronların, mahkeme yıllar sonra da işçilerin lehine sonuçlansa, işçileri işe almak gibi bir zorunlulukları yokmuş. Dolayısıyla Paşabahçe işçileri işe alınmadılar, ancak üç yıl üç ay sonra tazminatlarını alabildiler. O da parça parça...

Paşabahçe Türkiye'nin sayılı büyük kuruluşlarında biri. İş Bankası da Paşabahçe ortaklarından. Televizyonlarda İş Bankasının reklamlarını izleriz. Sanatçılar, aydınlar, yazarlar çıkar televizyon ekranlarına, "biz buradayız" derler. Yani "biz İş Bankasındayız" derler. Onlar İş Bankası'nda olabilirler, ama biz işçiler orada olamayız.

Bu sadece Paşabahçe işçilerine özgü bir durum değil. Irili ufaklı çok sayıda direniş, mahkemelere taşınarak sonlandırıldı. Bazı işyerlerinde de fiili direnişe hiç geçilmeden mahkemeler taşınarak işçilerin umudu mahkemelerde tüketildi. Elbette mahkemeye de gideceksin, ama esas olarak fiili direnişe güvenmek, fiili direniş biçimlerini sürdürmek gerekir.

İstisnasız bütün işe iade mahkemeleri böyle

uzun yıllara yayılmaktadır. Buna ne sabır, ne de işçilerin ekonomik gücü yeter. Öyle ki, mahkeme koridorlarına taşınan direniş, örgütlülüğü de dağıtmıştır. Her işçi kendi başının çaresine bakmaya yönelmiştir. İşbirlikçi sendikacıların mahkemeleri adres olarak göstermeleri bu açıları anlaşılar bir durumdur. Fakat yönetiminde devrimcilerin olduğu sendikalarda benzer örneklerin yaşanması, kabul edilir bir durum değildir. DESAN direnişi hafızalardadır. İşgal eylemini de hayata geçiren, günlerce polisle, patronlarla militanca çatışan, bu çatışmalarda sendika yöneticilerinin tutuklandığı bir mücadelenin getirilip, "mücadelemiz hukuksal yollardan devam edecek" şeklinde bitirilmesi, o militan direnişlerin de suya atılmasıdır.

Mücadelenin kalbi sokaklardır

Mücadelemizi yasalara bağlarsak, hiçbir şey elde edemeyiz. Öncelikle kafalardaki yasal statüyü kırmalıyız. Sokağın diliyle meşru mücadele alanları yaratmalıyız. Mevcut yasalar, mahkemeler, bize karşı oluşan araçlardır. Gücümüze güvenirsek, kitlesel gücümüzü sokaklara taşırsak, işte o zaman yasaları sokakta yapmış oluruz. Arkamızda sokak gücümüz varsa ancak, hukuksal alandaki mücadeleyi kazanırız. Tarihimize böyle örnekler çoktur. 15-16 Haziran direnişi güçlü bir tarih yazmıştır. Sendikal örgütlülüğün önüne getirilmek istenen yasal kısıtlamalar karşısında işçi sınıfı, günlerce sokak çatışmaları yaşayarak bu yasayı geri püskürtmeyi başardı. Mücadele biçimi olarak şalterleri indirip sokak eylemlerini seçti. Karşı dava şeklinde mahkemelere gitmiş olsaydı, yasayı da geri püskürtmesi asla mümkün olmazdı. Keza DGM, Kavel gibi bir dolu örnek sıralayabiliriz. Dayanışma grevi, hak grevi, sokak eylemlerinin ürünüdür. Daha SEKA direnişi hafızalarımızda tazeliğini koruyor. Özelleştirme saldırısı sonucu kapatma kararı alınan fabrikada sendikacılar, yine mahkemeyi adres olarak gösterdiler. İşçiler inisiyatifini kullanarak işgal eylemini devreye sokarak işsiz kalmadılar. Yine iki yıl önce Fransa gençliği sokak eylemleriyle, burjuvazinin gençleri iki yıl 'deneme' yasasını geri çek-tirmeyi başardı.

Yürüyebildiğimiz yer bizimdir! Ve özgürlük alanları mücadele ile açılır. Her türlü hak gaspına, işten atmalara karşı ilk refleksimiz, fiili eylemler olmalıdır. Pasif mücadele biçimleriyle saldırıları püskürtmeyiz. "Hak verilmez, alınır" şiarını mahkeme kapılarında değil, sokaklarda hesap sorma bilinciyle elde edebiliriz. Unutmayalım ki, kapitalist düzende hukuk, burjuva hukukudur. O zaman mücadelemizin hedefine kapitalizmi ve onun 'bağımsız yargı'sını da çakmalıyız.

Dandy işçisi eylemde

Tek Gıda-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan yaklaşık 50 Dandy Sakız fabrikası işçisi, vardiyadan çıkan arkadaşlarıyla birlikte yürüyüş yaptı. Gece vardiyasından çıkan arkadaşlarıyla yürüyüşe geçen Dandy işçileri, "Sendika hakkımız engellenemez!", "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganlarını attılar.

Tek Gıda-İş Marmara ve Trakya Bölge Şube teşkilatı sekreteri Göksel Şengül, sendikalarının uzun

bir süredir örgütlenme çabalarını sürdürdüğünü, işçilerin böyle bir taleple kendilerine geldiklerini belirtti. Şengül; "İşe gelmiyorlar, verdiğimiz görevi yapmıyorlar" gerekçesiyle 50'ye yakın işçinin işten atıldığını, bu işçilerin arasında 3-5-10 yıllık işçiler olduğunu söyledi. Şengül, patronun bir an önce masaya oturup işçilerin taleplerini kabul etmesini istedi. Talepler kabul edilene kadar mücadelenin süreceğini belirtti.

THY'de işten atmalara karşı eylem

Ankara Esenboğa Havaalanında görevli 10 temizlik işçisi "Taşeron işçi var, size ihtiyaç yok" denilerek işten atıldılar.

Hava-İş üyesi THY işçileri, Ankara, İstanbul, İzmir ve Antalya'da yaptıkları yürüyüşle, işten atılan arkadaşlarının geri alınmasını istediler.

İstanbul Atatürk Havalimanı çalışanları, çalışma bölümünde biraraya gelerek Genel Müdürlük binasına yürüdüler. Yürüyüş sırasında sık sık, "İş-ek-

mek yoksa, barış da yok" sloganı atıldı. THY yönetimine seslenen Hava-İş genel başkanı Atıl Ayçin, TİS görüşmeleri öncesi işçilere gözdağı vermek için işten çıkarmaların gerçekleştirildiğini söyledi. Hükümetin desteğini arkasına alan THY yönetiminin, çalışanların ekmeğiyle oynadığını dile getiren Ayçin, buna izin vermeyeceklerini belirtti. İşçilere "Bugün arkadaşlarımıza sahip çıkmazsak, yarın sıra hepimize gelecek" dedi. Ayçin, THY yönetimini kararı geri almaya çağırdı.

Almanya'da işçi eylemleri büyüyor

İG Metal sendikasının, emeklilik yaşını 67'ye çıkarılmasına karşı başlattığı protesto eylemleri sürüyor. Üretimi durdurarak fabrika içinde veya önünde mitinglerle, işyeri toplantılarıyla hükümeti protesto eden metal işçileri, eylemlerin artacağını vurguladılar. Sendikadan yapılan açıklamada, Salı gününden bu yana yapılan grev ve eylemlere binlerce işçinin katıldığı ifade edildi.

Eylemler kapsamında, Ford tekelinin Köln'deki merkezinde üretim dururken, greve 8 bin işçi katıldı. Yaklaşık iki saat süren eylemde, dövizler ve pankartlarla emeklilik yaşının 67'ye çıkarılması protesto edildi. Öte yandan, Köln'de Ford merkezinde yapılan eylemin yanı sıra, beş ayrı fabrikada daha eylem yapıldı. İG Metal Köln şube başkanı Witch Rossman, eylemlerin 'ısınma' eylemleri olduğunu, daha da artacağını ifade etti.

Almanya'da Rosa'lar anıldı

Almanya Berlin'de Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anmak için buluşan on binlerce kişi, sosyalizme olan özlemi bir kez daha haykırdı. Anma yürüyüşünde de "21. Yüzyılda Sosyalizm Kazanacak" şiarı Berlin sokaklarında yükseldi.

Berlin sokakları Rosa ve Karl anısına yapılan kitlesel yürüyüşle doldu. Sabah saatlerinde Frankfurter Tor'da başlayan yürüyüşe 10 bini aşkın kişi katıldı, yerli ve farklı uluslardan göçmen parti ve kurumların katıldığı yürüyüşe, Türkiyeli örgütler, Küba, Norveç, Portekiz, Avusturya, İran, Polonya, Finlandiya, Irak, İspanya Bask Bölgesi, ve Meksika'dan katılmak için gelenler oldu. Kızıl bayrakların dalgalandığı yürüyüşte Rosa, Karl, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Theodor, Mao ve Che resimleri vardı.

Eylemde G-8 Zirvesine karşı Mücadele Çağrısı Yapıldı

Stalin karşıtı anıta tepki

Berlin Hükümeti'nin faşizmin suçlarını gizlemek ve Stalin'i karalamak için üzerinde "Stalin'in mağdurları anısına" yazılı bir taşın anıt mezarlığa konması, ziyaretçiler tarafından protesto edildi. Ziyaretçiler, egemenlerin sosyalizme karşı duyduğu kinin sembolü olan bu taşın, sosyalist liderlerin bulunduğu anıt mezarına konmasının kabul edilemez olduğunu belirttiler. Anıtın üzerine yumurta atarak ve toprak dökerek tepkilerini gösterdiler.

2007'ye aktarılan Burjuvazinin krizi ve olası sonuçları

2006 yılının en çok konuşulan ekonomi konularının başında, geçtiğimiz yıl olduğu gibi, "bankaların yabancılara satışı" ve "yüksek cari açık" ile Merkez Bankası'nın (MB) olaylı başkanlık seçimi de dahil, adına "Basel Kriterleri" denen emperyalist banka sistemi standartlarına uyum için süren faaliyetler geliyordu.

"Bankacılıkta 2015: Bankacılığın Geleceğini Belirlemek" başlıklı bir araştırmanın sonuçları açıklandı. 2006 başında, Araştırmayı yapan, IBM'in "Stratejik Araştırma Birimi İş Değerleri Enstitüsü"ydü. Dünya çapında çeşitli ülke bankacıları ve akademisyenlerinin düşüncelerinin toparlanması olarak açıklanan bu çalışmaya göre, "çok büyük mega bankalar"ın ağırlığı artacak. Türkiye de bu yolda yasal düzenlemeleri ne hız verecek ve de yabancı banka sayısı artacaktır Türkiye'de...

Emperyalistler için bankacılığın geleceğini belirlemek yaşamsal önemde. Bankacılık sektörü, sistemin doğası gereği krizlerden kurtulamıyor, fakat '90'lı yıllar ve sonrasında önceki banka krizlerine rahmet okutacak şekilde hem yükseliyor, hem de sıklaşıyor banka krizleri. Emperyalist burjuvazi, bu durumu bağımlı ülke bankalarını 'düzene sokarak' aşma gayretinde. Dünya çapında MB'ların "temel hedefi" değiştiriliyor örneğin. Pek çok ülke MB'nı fiyat istikrarına yönelik olarak 'dönüştürme' çabası içerisine giriyor. Kuşkusuz bu da bir dolu 'sorunu' beraberinde getiriyor, fakat yönelim bu yönde. Dolayısıyla, MB kanunları '90'lı yıllar boyunca değişmeye başladı.

Ekonomik liberalleşme ve sermaye hareketinin hızlanması, sömürüyü yoğunlaştırıyor. Bu yolla devasa boyutlara varan para sermayenin tek elde toplanması ve para sermayenin kar sağlayan sermayeye dönüşmesinin aracı olan bankaların merkezleşmesi, azami karın sürekli büyümesini güvenceye almakla mümkün. Bu elbette katmerli bir sömürüye denk düşüyor. Artan sömürü krizlerinin derinleşmesi demek aynı zamanda, '90'lı yıllar dünyası, günümüzde dek uzayan bir şekilde, krizlerin yapısında, emperyalist burjuvaziylé zorlayarak ek sorunlar yarattı ve krizlerden çıkış yollarını da daralttı.

Şimdi liberalleşme politikalarını yaşama geçirmekle geçiken her bağımlı ülkeyi daha fazla sıkıştırıyor emperyalistler. Sistemleri daha katacak yeni kan damarları açılmasını istiyorlar.

...

Türkiye'de, 1983 yılında karamameilerle düzene sokulan bankacılık sektörü, '85-'87 yılları arasında yeni baştan ele alındıktan sonra, ülkeye emperyalist sermaye akışını rahatlıkla sağlanabilmesi yolu '89 yılını bulmuştu. '80'li yıllar, yasa ve karamameler yılları olarak geçti tarihe: Bankalar arası para piyasası oluşturulmuş, Sermaye Piyasası Kanunu yürürlüğe girdikten sonra İstanbul Menkul Kıymetler Borsası (İMKB) işlemeye başlamıştı... Özel sektörün bono ve tahvilleri üzerindeki tüm sınırlamalara son verilirken, MB kur belirleme seansları başlamıştı... Mevduat ve kredi faaliyetleri serbestleştirilmiş ve '89'da emperyalist sermayenin girişini rahatlatan yasal düzenlemeler gerçekleştirilmişti. Ve '95 yılına dek bankaları yeniden ve yeniden düzene sokan pek çok karar alındı, '90'ların sonuna dek aralıksız sürdü bu.

Bankacılıkta yeni bir döneme girileceğinin işaretleriyle geçmişti '90'lı yıllar. Pek çok banka tasfiye edildi örneğin. "Küçülme" diye adlandırdıkları, ger-

Demek ki krizler en büyüklere yarıyor, en büyükler diğerlerini yutuyor... Çünkü yutulan, satın alınan her banka (holding ve şirketler için de geçerli), yutarı, alanın gelecekteki tekel karını güvence altına alıyor, büyümesine yol açıyor.

Ve bu süreç devam etmektedir...

çekte ise, "bankacılıkta yoğunlaşma ve merkezleşme" demek olan bu vb. gelişmeler, "finansal liberalleşmeye uyum" adı altında gerçekleşiyordu. Haziran 1999'da Bankalar Kanunu değişti. Kanun, daha önce Hazine Müsteşarlığı ve MB'nın yaptığı bankaların gözetim ve denetimini, Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu'na (BDDK) devredilmesini de içeriyordu. Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'na (TMSF) 6 bankanın birden devredilmesi bu döneme rastlıyor (1999 yılı). Sadece '97'den 2001'e dek geçen sürede 20 banka TMSF'ye devredilmişti. Buna (2000'de) Etibank ve Bank Kapital'in, Kasım krizinden sonra Demirbank'ın devri de dahil.

Büyük bankaların biriken aşırı karlar ve bu karların banka cirolarını büyütme yol açmasıyla oluşan yoğunlaşma, kuşkusuz ki banka tekellerine varıyor, açılan yol budur... Yoğunlaşmış sömürü ve kanlı bir yol... Bu aynı zamanda 2001 krizinden daha çok güçlenerek çıkanların da yolu olmuştu.

1999'da döviz çıpasını esas alan yarı sabit kur programına bağlı olarak "sıkı para politikası" uygulayan işbirlikçi tekelci burjuvazi, bir yandan yeni bir döneme girme ihtiyacı ama diğer yandan birikmiş sorunların yarattığı geçiş sürecinin sıkıntıları ile cebelleşirken, (özelleştirmelerde gecikmeler, kredi-bono tahvil vs.de yaşanan sorunlar, büyüyen cari açık vb. nedeniyle emperyalist burjuvazi sıkıştıyordu) bankacılık sektöründe yeni düzenlemeler isteniyordu. MB'nin rolüne getirilen sınırlamalar, -ki bunu emperyalist burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda yaptılar-yetmiyordu. Kuşkusuz, istenen hızda yapılacak bir yasal düzenleme, aynı zamanda işbirlikçi tekelci burjuvazinin kendi arasındaki çelişkilerin de keskinleşmesi demektir. Bağımlılık ilişkileri arttıkça salt bankacılıkta değil, benzer durumlar her alana yayılmakta ve ekonomi ve siyaset, doğal olarak kızışmaktaydı. 2001 kriziyle yolunu düzleyen düzledi, yapamayan tasfiye edildi.

...

Şimdi, bankacılıkta yüksek oranda yoğunlaşma varmış, dahası, yoğunlaşma devam etmekteymiş. 2001 krizinden sonra TMSF devraldığı veya birleştirdiği bankalardan sonra sayısı (79 iken) 47'ye düşmüş ve bu 47 banka içinden ilk 10 banka, diğerlerini açık ara ile geride bırakarak sıvırlmış. Söz konusu 10 banka (birinci İş Bankası, ikinci Akbank, üçüncü Ziraat Bankası); bankacılık sektörünün toplam aktiflerin yüzde 84'üne, mevduatın yüzde 88'ine, kredilerdeki payı yüzde 80'den fazla, özkaynakların da yüzde 70'ten fazlasına sahipmiş. Bunlar aynı zamanda var olan tüm banka şubelerinin yüzde 81'ini de ellerinde bulunduruyormuş. Bu veriler, 2006 Haziran ayı verileri...

Demek ki krizler en büyüklere yarıyor, en büyükler diğerlerini yutuyor... Çünkü yutulan, satın alınan her banka (holding ve şirketler için de geçerli), yutarı, alanın gelecekteki tekel karını güvence altına alıyor, büyümesine yol açıyor. Ve bu süreç devam etmektedir...

2003-2004 yıllarında da durmayıp süregiden yasal

düzenlemelerin (Kredi Kuruluşları Kanunu, İmar Bankası'nın bankacılık yetkisinin elinden alınması da bu yıllara rastlıyor), yukarıda sözü edilen IBM'in araştırma sonuçlarına bakılırsa, arkası kesilmeyecek. Ve en büyük bankalar arasında merkezleşme devam edecek, mega bankalar oluşacak.

Bütün bu gelişmeler gösteriyor ki, '90'lardaki değişim süreci 2000'li yıllarda hız kazandı ve böylece 2000'ler bankalar için kabuk değiştirme yılları oldu.

...

2000 Kasım ve 2001 Şubat krizlerinden sonra ekonomiye IMF programı ile 'ayar' yapılmıştı; bugün de aynı şey olacak, emperyalist burjuvazi 'yeni düzenleme'lere gidilmesini şart koşacak. Emperyalist burjuvazinin Kemal Derviş'i konumlandırışı ile dalgalı kur sistemine geçiş (22 Şubat 2001) ve siyasetin çatışmalı bir ortama sokulmasının, tam da IMF programı ile ekonomiye 'ayar' yapmasına rastladığını hatırlıyoruz. "Enflasyonla Mücadele Programı ve Bütçe Disiplini" emperyalist sermaye ve işbirlikçilerin "yeni kurtuluş reçetesi" olmuştu...

Bunun kaçınılmaz malum sonuçlarını da hepimiz biliyoruz: Düşük ücret ve maaşlar, ağır vergi yükü... Yoğun işsizlik ve özelleştirmeler yoluyla bunun daha da yükselmesi... Yığınsal işsizlik nedeniyle işçi ve emekçilerin işten atılma korkusunun depresmesi... Her türden örgütlenme özgürlüğünün zor ve işkence yoluyla ortadan kaldırılması, artan sendikasılaşma... Sendikaların mücadeleleri yok edilemediği yerlerde, sarı sendikaların mücadelayı etkisizleştirip tarihsel rolünü oynaması, işçi ve emekçilerin açık sınırının altında ücret-maaşla ve yüksel çalışma saatleriyle (sürekli düşen ücret ve maaşlar yetmezmiş gibi artık 3-4 kişinin yapabileceği işi tek kişinin yapmaya başlaması) çalışmaya zorlanması... İşverenlerin kayıt dışı işçi çalıştırıp sigorta parası ve vergi de ödemeyerek sömürüyü katmerlendirmesi, kârına katması...

Öte cephede ise, düşük kur ve yüksek faiz ile para sermaye sahiplerinin artan serveti, emperyalizmle derinleşen bağımlılık ilişkileri... Bir sömürü bahçesi, ucuz işgücü cenneti haline getirilen ve emperyalist sermayeye kapılarını sonuna dek açan Türkiye'nin sömürücülerinin gözünde artan 'itibar'ı... Keskinleşen kamplaşma ortamında emperyalist savaş tekelinin oluşması, "sıcak para" önündeki engellerin kalkması... İhracatta düşüş, ithalat patlaması, öyle ki ülke içi üretim bile ithal güdülerle patlaması ve girdi mali üreten sektörlerin de iflasa sürüklenip yan sanayi üretimin yok oluşa mahkum edilmesi... Bir yandan da, iç talebi canlandırmak için bankaların tüketici kredileri ve kredi kartı kullanımını körükleyip tüketimi artırması, ya da, tersten, buna ihtiyaç duymadığında yeni yasal düzenlemelerle milyonlarca insanı ödemeyeceği faizli borçlarla boğuşur halde bırakarak, intihara sürüklemesi...

2006 yılı aynı ve benzer sonuçlar yaratarak geçti. Önümüzdeki yıl da çok farklı geçmeyecek.

Durum böyleyken, işçi sınıfı ve emekçilerin salkına nasıl yansiyabilir bunlar? Hiç kuşku yok ki yeni sarsıntılara gebe bir süreç var önümüzde. Politik canlanma kaçınılmaz!

Burjuvazi, esaret koşullarını hiçbir zaman engelsiz ve sonsuza dek uygulama şartlarına sahip değildir. Sınıfın ileri bölükleri, önder güçleri politik canlanmayı yönetirken düğüm noktası çözülecek!

MIT'in açıklaması ile yeniden su yüzüne çıkan DEVLETİN AÇMAZLARI

Milli İstihbarat Teşkilatı (MIT) Müsteşarı Emre Taner'in, MIT'in 80. kuruluş yıldönümü vesilesiyle kamuoyuna bir açıklama yapması, MIT'in tarihinde bir ilk olması ve açıklamanın içeriği/zamanlaması yönleriyle dikkat çekiciydi. Açıklamanın 2007 yılının ilk günlerinde olması, Saddam'ın asılmasıyla birlikte Irak'ta iç savaşın daha da büyüyeceğinin kesinleşmesi ve ABD'nin yeni Irak planını açıklamasıyla çakışması, onu daha da önemli kıldı ve çeşitli yorumlara yol açtı. Önemli bir kesim tarafından onaylandı, hatta alkışlayanlar, altına imzasını atanlar, "akademik çalışma", "entelektüel bakış" diyerek taltif edenler çıktı.

Fakat sorun şuydu ki, "ulusalcı"sından liberaline, ABD'cisinden, AB'cisine herkes, MIT Müsteşarının tespitlerinde ortaklaşıyor ama çözüm yollarında farklılıklar ortaya çıkıyordu. Açıklamada muğlak bırakılan yan da, tam burasıydı. MIT Müsteşarı, bir fotoğraf çekmiş fakat onun nasıl değişeceğine dair net şeyler söylememişti. Bunu herkes kendince okudu ve tavır geliştirdi.

Başta CHP olmak üzere muhalif düzen partileri, açıklamanın AKP Hükümetini hedef aldığını söylediler. Hükümet adına konuşanlar ise, "MIT bir tespit yapıyor, bunlar gerçeklerdir" dediler. Genel olarak İslamcı kesim de, Genelkurmay'ın açıklamalarıyla karşılaştırarak, bu açıklamayı "entelektüel düzeyi yüksek" olarak tanımladı.

MIT'in açıklamasının ortaya çıkardığı gerçekler

MIT'in açıklaması, her şeyden önce, dünyadaki ve bölgemizdeki gelişmeler karşısında, Türk devletinin yeni duruma adapte olmada yaşadığı sıkıntıyı, sancıları ve açmazları ortaya serdi. Bu noktada egemen klikler arasında varolan çelişkilerin boyutunu da ortaya koyuyor, 2007 yılı başta olmak üzere önümüzdeki dönemde ne denli ciddi ve devasa sorunlarla karşı karşıya kaldıklarını gösteriyordu.

Bilindiği gibi MIT, yasal olarak Başbakanlığa bağlı bir kurum. Ve Milli Güvenlik Kurulu'na katılan kurumlardan biri. Yine yasalara göre, sürekli bilgi vermekle yükümlü olduğu dört kurum var. Bunlar; Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık, Genelkurmay Başkanlığı ve Milli Güvenlik Kurumu.

Normal prosedür, MIT Müsteşarı'nın topladığı bilgi ve belgeleri, yaptığı tespitleri ve önerileri, bu kurumlara iletmesi, bu tür toplantılarda tartışmaya açmasıdır. Ve daha da önemlisi, bunların gizli tutulmasıdır. Fakat son yıllarda "güvenlik kurumları"nın kamuoyuna açıklama yapması iyice arttı. Bu durum giderek kanıksanmaya başladı. Genelkurmay Başkanlığı ve Emniyet Müdürlüğü'nden sonra MIT'in de normal prosedürün dışına çıkan bu davranışı, kınanmak bir yana, birçok kurum ve kişi tarafından alkışlandı; "tarihe düşülen not", "tarihsel belge", "entelektüel bakış" vb. olarak nitelendirildi.

MIT Müsteşarı'nın doğrudan kamuoyuna seslenmesi, açık ki, bağlı bulunduğu kurumlara, özellikle de üstü olan Başbakanlığa güvensizliğin göstergesidir. Bir diğer nedeni, arkasına kamuoyu desteğini alarak elini güçlendirmek, diğer kesimler üzerinde baskı oluşturmaktır.

Normal prosedür, MIT Müsteşarı'nın topladığı bilgi ve belgeleri, yaptığı tespitleri ve önerileri, bu kurumlara iletmesi, bu tür toplantılarda tartışmaya açmasıdır. Ve daha da önemlisi, bunların gizli tutulmasıdır. Fakat son yıllarda "güvenlik kurumları"nın kamuoyuna açıklama yapması iyice arttı. Bu durum giderek kanıksanmaya başladı.

Genelkurmay Başkanlığı ve Emniyet Müdürlüğü'nden sonra MIT'in de normal prosedürün dışına çıkan bu davranışı, kınanmak bir yana, birçok kurum ve kişi tarafından alkışlandı; "tarihe düşülen not", "tarihsel belge", "entelektüel bakış" vb. olarak nitelendirildi.

Bunlar işin bir yönüdür. Daha önemli olanı ise, açıklamanın içeriğidir. Açıklamada, önce "durum tespiti" yapılmakta, ardından kaygılar ve öneriler sıralanmaktadır.

Açıklamada altı çizilen yerler

MIT'in açıklamasının içeriğine bakarsak, hemen her kesim tarafından altı çizilen cümleler şunlardır:

Önce tespitler: "İçinde bulunduğumuz 21. yüzyılın ilk çeyreği, yüzyıllar boyunca önemli değişimlere yol açacak bir evreyi işaret ediyor. Bu, pek çok ulus devletin tarih maratonunu kaybedeceği bir süreç olacak. Devletlerin çoğu küresel ekonominin rekabetine dayanamayıp ulusal egemenliklerini de büyük ölçüde yitirecekler... Bu durum, Türkiye'nin gittikçe genişleyen bir alanda merkezi pozisyon kazandığını/kazanacağını göstermektedir."

Kaygılar ve öneriler ise şöyle ifade ediliyor: "Türkiye, kendisini hiçbir zaman olayların akışına bırakma ya da 'bekle-gör, tavır al' taktiği ile sınırlama lüksüne sahip değildir. Jeopolitik ve stratejik konum itibarıyla Türkiye üç ayağa sahip olmalıdır; güçlü ekonomi, kusursuz dış politika, caydırıcı bir askeri yapılanma."

Yukarıda belirttiğimiz gibi "ulus devletlerin tehdit altında olduğu"nda birleşenler, buna karşılık ulus devletin korunması mı, yoksa gelişen duruma uygun hale getirilmesi mi, sorusunda ayrılıyorlar. Bunun başında da Kürt sorunu geliyor. ABD yanlıları, Türkiye'nin "Kürt hamisi" kesilerek Kuzey Irak'taki Kürt Federe Devleti'yle iyi ilişkiler kurmasını, içte ise kimi reformlarla PKK sorunun çözmesini isterken; çeşitli tonlardan "ulusalcı"lar, Kürtlerle her tür ilişkiye karşı çıkarak, sınırötesi operasyon ve Kerkük'e girmek dahil, Irak'a doğrudan müdahaleyi savunuyor. MIT'in bu noktada neyi

önerdiği belli olmayınca, her kesim kendisine uygun şekilde yorumlayıp, açıklamanın altına imza atabiliyor.

İşi daha çapraşık hale getiren, Öcalan'ın da bu açıklamaya katılmasıdır. Öcalan, MIT Müsteşarı'nın söylediklerini önemseyeceğini belirtmiş, Şam'da olduğu dönemde kendisiyle temasa geçen askeri yetkililerin de Taner'in söylemiyle örtüşen uyarılar yaptığını, kendisinin de bu saptamaları haklı gördüğünü söylemiştir. MIT Müsteşarı Emre Taner'in, Kürtlerle yakın teması olduğu, geçtiğimiz yıllarda Barzani ve Talabani ile görüştüğü de biliniyor.

MIT'in eski elemanlarından Mahir Kaynak da MIT'in açıklamasındaki dış siyasette aktif olmayı, askeri müdahale anlamında kullanmadığını söylüyor ve "Türkiye hep Türkmenler üzerinden politika yaparak bölgede etkin olmaya çalıştı. Ama Türkmenler bir güç olabilecek nicelikten uzaktı. O zaman niye Kürtlerle ilişki kurmuyoruz?" diye soruyor ve MIT'in de bu yönde tavır belirlediğini iddia ediyor.

MIT'in açıklamalarındaki açmazlar

MIT'in son açıklamasını daha iyi anlamak için, ondan bir süre önce yayınlanan Irak raporuna bakmakta yarar var. Bu iki açıklama üst üste konulunca, satır aralarında söylenenler bir anlam kazanıyor ve asıl meram ortaya çıkıyor.

MIT'in Kerkük raporunda, Kuzey Irak'taki realiteyi reddeden anlayışın Türkiye'ye çok şey kaybettirdiği söylenerek, generaller eleştirilmişti. Raporun ana eksenli, ABD emperyalizmine uyumlu bir çizgide bölgede aktif bir politika izlenmesi şeklindeydi. Kıbrıs konusunda olduğu gibi Kürt sorununda da statükocu yaklaşımların, Türkiye'ye "pozisyon kaybettirdiğini" söylüyordu.

MIT'in son açıklaması da "bekle-gör" tavrını eleştiriyor. Türkiye'nin daha aktif bir dış politika izlemesi gerektiğini söylüyor. "Güçlü ekonomi, kusursuz dış politika, caydırıcı bir askeri yapılanma" diyor. Ancak sorun şu ki, emperyalizme bağımlı bir Türkiye'de ne güçlü bir ekonomi ne de ondan bağımsız bir dış politika ve askeri yapılanma olabilir. O yüzden MIT'in gerek Irak raporu, gerekse son açıklamaları, esas olarak devletin son gelişmeler karşısındaki açmazlarını ve aczini ortaya koymaktadır.

Türk egemen sınıfları, bu savaşta hangi safta yer alacağını daha tam olarak netleştirememenin verdiği klikler arası iç çelişkileri yaşamaktadır. Her kesim elini daha fazla güçlendirmek için arkasına halkı almaya çalışmakta, onun için de çeşitli demagojilere başvurmaktadır. Öyle ki, bugüne dek görülmeyen biçimler ortaya çıkmakta, en gizli kalması gereken kurum ve bilgiler ortaya saçılmaktadır. MIT'in son açıklaması da bu durumun geldiği boyutu göstermektedir.

Fakat hiçbir demagoji, savaşa dahil olmayı meşrulaştıramaz. Egemen kesimler arasında giderek şiddetlenerek süregelen şu ya da bu emperyalistin safında savaşa dahil olma girişimleri, işçi ve emekçilerin, savaş karşıtı tüm güçlerin mücadelesiyle ancak, bertaraf edilecektir.

Irak'ta Saddam sonrası ve ABD'nin yeni Irak Planı

Saddam'ın apar topar bir biçimde idam edilmesi, üstelik de bunun adeta Sünni kesimle alay edercesine bayram gününe denk getirilmesi, ABD'nin Yeni Irak Planı'nın startını vermesi anlamına geliyordu.

Bu aslında ABD'nin uzunca bir süredir üzerinde düşündüğü ve çeşitli biçimlerde sınıdığı bir plandı. İşgalin başlarından itibaren Şii kesimlere dayanarak Sünni kesimleri güçsüzleştirmek üzerine kurulu savaş ve işgal politikası, bölgede İran'ın güçlenmesine neden olmuş ve ABD'yi vuran bir silaha dönüşmüştü. Bu nedenle, 2006'nın başlarından itibaren, ABD emperyalizmi Sünni direnişçilerle çeşitli biçimlerde görüşmeler yapmaya başladı.

2006'nın sonlarına doğru ise, ABD bu planı başka unsurlarla da güçlendirerek geliştirdi ve 'kullanıma' hazır hale getirdi. Başta Suudi Arabistan olmak üzere bölgedeki Sünni ülkeleri de savaşın içine çeken bir tarzda bir Sünni blok oluşturma çabasına girişti. Bu Sünni blok, Irak'taki mezhepsel farklılıklar üzerinden, bölgedeki İran hegemonyasını dengelemek üzere harekete geçecekti.

İşgalin başlarından itibaren ABD emperyalizmi bir biçimde Sünnilerle Şii'leri karşı karşıya getirmeye çalışmıştı. Ancak onun bu çabaları her iki kesim tarafından da boşa çıkartılmış, bu iki kesim dayanışma içinde olduklarını ve asıl düşman olarak ABD'ye karşı savaştıklarını gösterecek biçimde hareket etmişlerdi. Ancak ABD emperyalizmi, Sünni-Şii çatışmasını yaratmak için oldukça önemli ve boyutlu provakasyonlar gerçekleştirmeye başlayınca ve Irak'ın üçe bölünmesi planları gündeme gelince, dengeler değişti. Bölünme planlarından güçlenen hoşnutsuzluk, mezhep çatışmalarının başlaması için uygun zemini oluşturdu, provakasyonlar ise, bu zemin üzerinde etkili oldu.

Saddam'ın apar topar bir biçimde idam edilmesi de bu planın bir parçasıydı. İdam görüntüleri, idam sırasında infazcıların Saddam'a yaptığı hakaret ve tacizler, bilinçli bir biçimde medyaya yansıtıldı ve Sünni kesim kışkırtıldı. İdam sonrasında Saddam'ın ölüsüne bile işkence yapıldığının tespit edilmesi ise, tepkileri daha da tırmandıran bir rol oynadı. Saddam'ın öldürülmesi, bizzat ABD tarafından gerçekleştirilmişti. Ama infaz öncesi onu Irak'lı yetkililere teslim ettiklerini ve idamını Şii'lerin yaptığı propagandasını bilerek yaydılar. Saddam'ın ölmeden önce İran'ı hedef alan ve ülkenin bölünmesine karşı çıkan sözleri, infazcıların Şii direnişçilerden olduğu, hatta doğrudan Şii direnişinin lideri Mukteda El Sadr olduğu yolundaki dedikodular, Şii'lerin hedefe çakılmasına neden oldu, Sünni kesimlerde öfke patlamalarına yol açtı. Böylece iki mezhep arasındaki uçurum daha da açıldı ve Irak'ın bundan sonrasında damgasını vuracak olan gelişmelerin yolu düzleşti.

Yeni plan öncelikle, İran'a yönelik bir saldırı anında 60 bin kişilik gücüyle İran için savaşılmaya hazır olduğunu söyleyen Şii direnişçi lider Mukteda El Sadr'ı etkisizleştirmeyi amaçlıyor. Iraklı Şii direnişçiler ile İran, ABD'nin hedef tahtasına birlikte çakılıyorlar. ABD, İran'la Irak topraklarında çarpışıyor. Yeni gelecek 20 binden fazla ABD askerinin önemli bir bölümünün Bağdat'ta konuşlanacak ve Şii'lere karşı savaşacak olması, Şii direnişçileri de harekete geçirdi. Direnişçiler de kendi hazırlıklarını yürütmeye başladılar.

ABD'nin yeni planı

ABD, Kongre seçimlerinin arkasından başlayan yeni döneme, Irak savaşının sorumluluğunu doğrudan üstlenen kimi kadrolarının tasfiyesi ile başlamıştı. Buna göre Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'i görevden alarak yerine Robert Gates'i atamıştı. Arkasından Irak'ta ABD güçlerinin komutanı Orgeneral George Casey'in yerine, 2003 yılında Süleymaniye'deki çuval olayı ile gündeme gelen, Kuzey Irak'tan sorumlu ABD komutanı olan Korgeneral David Petraeus'u getirdi. Petraeus, savaşın başlamasının arkasından Musul'da görev yapmaya başlamış ve Kürtlerle iyi ilişkiler kurulmasında etkili olmuştu. 2003'te KDP'nin kuruluş yıldönümü kutlamaları sırasında yaptığı "Sizi asla terk etmeyeceğiz" konuşması da uzun süre gündemde kalmıştı. Şimdi ABD'nin bu komutana Irak'ın bütününün sorumluluğunu devretmesi, ABD'nin yeni planında Kürt işbirlikçilerin önemli bir yeri olduğunu gösteriyor.

Ocak ayının başlarında açıklanan yeni plandaki en önemli unsur ise, Şii direnişini zayıflatmak üzerine kurulu. Özellikle Bağdat'ta tam hakimiyetin sağlanamadığını belirten rapor, Bağdat'ın Şii mahalleleri başta olmak üzere bir 'temizleme' hareketine girişileceğini ve yeni planın başarısının bununla birlikte gerçekleşeceğini ifade ediyor.

Bu doğrultuda 20 binden fazla askerin (bunların rutin bir askeri birlik değil daha özel eğitim almış birlikler olacağı düşünülüyor) Irak'a, bunun önemli bir kısmının da güvenliği sağlamak ve sonrasında da yerleşmek üzere Bağdat'a gönderileceği belirtiliyor. Daha büyük ve daha donanımlı bir Irak ordusunun kurulması, Irak ordusundaki ABD'li danışman ve eğitmenlerin artırılması da, planın bir parçası. Yeni Irak hükümeti de iç sorunları çözmede daha etkin bir rol üstlenecek.

Yeni plana göre ekonomik olarak da kimi düzenlemeler yapılacak. Buna göre petrol gelirlerinin 'tüm Iraklılara' dağıtılacağını belirtiliyor; gerçekte ise, petrol gelirlerinin önemli bir kısmının ABD'li ve İngiliz BP, Shell ve Exxon petrol tekellerine gitmesini sağlayan, ayrıca bu tekelere 30 yıl boyunca petrol çalışmalarını yürütmeye izni veren yeni petrol yasası tasarısı, 1972 yılında petrolün kamulaştırılmasının arkasından ilk defa yeniden petrolü emperyalist tekelin talanına açmış oluyor.

Yeni plan, İran ve Suriye'yi de hedefe çakıyor ve onların direnişçilere yaptığı yardımların önünün kesileceği tehdidi savruluyor.

Sünnilerin ülke yönetimine daha fazla katılması'nın sağlanacağı söyleniyor. Eski Baasçıların yeniden çeşitli görevler üstlenmesi kolaylaştırılacak. Bunun yanında bölgedeki Sünni Arap ülkelerinin de Irak konusunda çeşitli biçimlerde yardım etmeleri planlanıyor ki, bir süredir gündemde olan Sünni blok çalışmaları bu planla bir kere daha öne çıkartılıyor. Planın açıklanmasından hemen sonra ABD Dışişleri Bakanı Rice, Suudi Arabistan, Ürdün, Mısır, Katar, Bahreyn, Umman, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri ile görüşmeler yapmak üzere Ortadoğu turuna başladı. Bölgede İran'ın güçlenmesinden rahatsız olan ve Sünni yönetimlere sahip olan bu ülkelerle, İran karşıtı bir Sünni blok oluşturmak için çalışmaları sürdürdü.

Ancak yeni planın Irak savaşında bir değişiklik yapacağına, başta ABD'li muhalif kesimler olmak üzere kimse inanmıyor. Sadece Avustralya ve Japonya yeni planı desteklediklerini söylüyorlar. Onun dışında Almanya ve Fransa gibi ABD'nin yeni müttefikleri plana mesafeli yaklaşıyorlar. İngiltere bile 'planı olumlu bulduğunu' söylemekle birlikte asker sayısını artırmayacağını da belirtiyor.

ABD'nin yeni planı, yaklaşık 4 yıldır süren savaş içinde çok fazla yol alamadığını göstermekten başka bir anlam taşıyor. Plana göre ABD, daha fazla asker, daha fazla çatışma, daha fazla saldırı-ganlık ile Irak'taki savaşın rotasını değiştirebileceğini umuyor.

Hedefteki Şii direniş

Yeni plan öncelikle, İran'a yönelik bir saldırı anında 60 bin kişilik gücüyle İran için savaşılmaya hazır olduğunu söyleyen Şii direnişçi lider Mukteda El Sadr'ı etkisizleştirmeyi amaçlıyor. Iraklı Şii direnişçiler ile İran, ABD'nin hedef tahtasına birlikte çakılıyorlar. ABD, İran'la Irak topraklarında çarpışıyor.

Yeni gelecek 20 binden fazla ABD askerinin önemli bir bölümünün Bağdat'ta konuşlanacak ve Şii'lere karşı savaşacak olması, Şii direnişçileri de harekete geçirdi. Direnişçiler de kendi hazırlıklarını yürütmeye başladılar. Şii direnişinin önderlerinden ve Mehdi Ordusu'nun komutanı Mukteda El Sadr, Bush'un yeni planının da öncekiler gibi bir işe yaramayacağını ve sonuç vermeyeceğini söy-

leyerek "Amerikan askerlerine hoş-geldin diyecek değiliz" dedi ve "Onlar ülkelerine tabutta dönebilirler" sözleriyle tehdit etti.

ABD'nin hazırlandığı saldırının büyüklüğü, Şiilerin dini lideri olan ve ABD işbirlikçiliğiyle tanınan Sistani gibi liderlerin de Sadr'ın planlarına destek vermesine neden oluyor. Sadr, Sistani'nin de destek verdiği bir direnişi örgütlemek için hazırlıklarını sürdürüyor. Sadr'ın talimatıyla Irak'ın tüm bölgelerinde 15 yaşın üzerindeki kileri taraftarları silah altına alınmasına başlandı.

ABD elbette ki, Şiilere karşı savaşı, öncelikle Iraklı güçleri katarak yürütmeyi düşünüyor. Çıkan haberlere göre, 17 binin üzerindeki ABD askeri Bağdat'ın dış bölgelerinde, Kürt bölgesinden getirilecek Peşmergeler ise iç bölgelerde, yani daha tehlikeli olan yerlerde savaşıyor. Bu çarpışmada, savaşın başından beri ilk defa olarak Kürtler ile Şiiler karşı karşıya gelecekler. Kürt işbirlikçisi yönetim, bu savaşa Peşmergeleri göndermek için hızla hazırlanıyorlar, ABD askerleri de Peşmergeyi şehir savaşı konusunda eğitmeden geçiriyor. Bölgeye gönderilecek 30 bin Peşmerge, bölgede yaklaşık 1 yıl kalacak ve direnişi tümünden bitirmeyi hedefleyecek. ABD, Peşmergeleri savaşa sürerken en son teknoloji ürünü ağır silahlarla donatacak; savaş sonrasında da Peşmergeler kendi bölgelerine geri çekilirken bu silahları geri götürebilecekler. Bu durumda Kürt bölgesi önemli bir silah üstünlüğüne sahip olacak.

Ancak diğer taraftan, bu durum Kürt halkı üzerinde önemli bir baskı yaratıyor. Son dönemde, Kürt ordusundan firarlar da artıyor, Kürtler hiç olmadığı kadar savaştan kaçıyorlar. Şiilerle karşı karşıya gelmek istemiyorlar çünkü. Geçtiğimiz yıllarda çeşitli tarihlerde Peşmergeler, Sünni direnişçilere karşı savaştırılmış, hatta ABD'nin girmedikleri arka sokaklara dahi girerek savaşı yürütmüşlerdi. Ancak geçen süre içinde, hem ABD'nin hala bir başarı sağlayamamış olmasından dolayı, hem de Arap halklarıyla artık daha fazla karşı karşıya gelmek istemedikleri için, Kürt halkında ve Peşmerge içinde huzursuzluk geliyor, savaştan kaçmak için ordudan firar edenler artıyor.

ABD bir taraftan Sadr ile çatışmaya hazırlanırken, bir taraftan da İran'ı hedef alan adımlar atmaya devam ediyor. Yeni Irak planının açıklandığı saatlerde, Irak'taki Amerikan askerleri Erbil'deki İran konsoloslukunu basarak 5 İranlıyı gözaltına aldı. Bu operasyon ile, bir taraftan daha etkin kılınacağı söylenen Irak hükümetinin gerçek etkinliğini ortaya koyarken, bir taraftan da İran'a mesaj gönderiliyordu. Ancak yapılan baskının hukuksuzluğu öylesine aleniydi ki, Irak Dışişleri Bakanı Hoşyer Zebari bile İranlıların gözaltına alınmasının doğru olmadığını açıklamak zorunda kaldı.

ABD ise, baskının hemen arkasından gerilimi daha da tırmandırmak için, Körfez'e Patriot füzeleriyle yüklü hava taburunu ve uçak gemisini gönderdi. Böylece Körfez'de ABD'nin ikinci büyük uçak gemisi konuşlanmış oluyor. Karşılığında Rusya da, İran'a Tor-M1 hava savunma füzeleri sattıklarını açıkladı. Bu füzelerin menzili yerden havaya 6 bin metre. Böylece Körfez'de ABD ile İran karşılıklı olarak hava gücünü artırmak için adımlar atmış oldu.

Yeni planda Türkiye'nin yeri

Daha planın yeni açıklandığı günlerde ABD'nin

Türkiye'nin asıl adımı ise, mecliste gizli bir oturumla Kuzey Irak'a askeri bir müdahale olasılığının tartışılması oldu. "Irak konusunda kamuoyuna açıklanmayacak gerçekler var" diyen Abdullah Gül, bunların gizli oturumda konuşulacağını söyledi. CHP Başkanı Baykal ise, savaş çıkırtkanlığı yapmada başı çekiyor. Kerkük'teki Türkmenleri bahane ederek, gerçekte ise Kerkük petrollerini kapma hevesiyle, bir an önce sınırötesi müdahale yapılması gerektiğini savunuyor. Sosyal demokrasinin bazı kesitlerde faşizmin rolünü oynadığı, 'kraldan çok kralcı' kesildiği tarihsel olarak kanıtlanmıştır. Baykal da bu dönem bu misyonu üstleniyor ve kitleleri savaşa çekmek için canla başla çalışıyor.

eski Irak büyükelçisi Halilzad, "Kimse Irak'ın içişlerine karışamaz" diyerek Türkiye'ye rest çekmişti. Ancak hemen arkasından ABD'nin Ankara Büyükelçisi Wilson, "Türkiye kendi güvenliğinin tehlikeye olduğunu hissederse, gereğini yapar" diyerek, Güney'e yapılacak bir operasyona ABD'nin gözyumacağı mesajını verdi. Aslında Türkiye ile ABD'nin arasındaki ilişkiler, savaşın başından bu yana, bu türden gel-gitler yaşayarak süregeldi.

Yeni plan da aynı dalgalı seyriz izliyor. Bir taraftan PKK konusunu Türkiye ile Irak arasında 'bir sınır sorunu' olarak isimlendirerek Türkiye'nin tepkisini çekiyor. Bir taraftan da Türkiye ile ilişkilerini güçlendirmeye ve İran'a karşı yürütülecek bir savaşta aktif hale getirmeye çalışıyor. Son dönemde artan İsrail'in İran'ı Türkiye üzerinden vurmaya hazırladığı yönündeki haberler de bu konuda Türkiye'nin de onayının olduğunu gösteriyor.

ABD, bir taraftan Mahmur kampında PKK'ye dönük göstermelik bir operasyon düzenleyerek Türkiye'nin PKK konusundaki talebini yerine getirdiğini göstermeye çalışıyor. Diğer taraftan ise, Irak'a giden Türk işçileri taşıyan uçağın düşürülmesinde ABD'nin parmağı olduğu ve Türkiye'yi de savaşa çekmek için bilinçli bir provakasyon düzenlediği yolunda haberler ortaya çıkıyor. Bu uçaktaki işçilerin ölümüyle Irak'ta ABD'den sonra en fazla kayıp veren ülke konumuna yükselen Türkiye, Irak savaşına daha aktif katılmaya çağırılıyor, ama aynı zamanda ABD, Türkiye'ye 'benim çizdiğim sınırların dışına çıkma' mesajını da göndermiş oluyor.

Ancak, ABD ile yapılan pazarlıklar, Türkiye'ye verilen sözler ne olursa olsun ABD, Türkiye'nin asıl önemseydiği konuda, Kerkük'te somut bir adım atmıyor. Dahası, hem Kürt kesimine, hem de Türkiye'ye bu konuda sözler veriyor, oyalama taktiği izliyor. Barzani, Peşmergelerin Bağdat'a gönderilmesi konusunda en önemli pazarlık maddesi olarak Kerkük'ü ileri sürüyor. Statüsü belirsiz olan petrol zengini Kerkük'ün Kürt bölgesine bırakılması karşılığında Bağdat'a gideceklerini söylüyor. Türkiye ise, Kerkük referandumunun en azından 2008'e ertelenmesini istiyor. Ya da tüm

Iraklıların bu referanduma dahil olmasını, ABD iki tarafa da sözler veriyor, ama sonuçta hangi adımı atacağı bugünden belli değil.

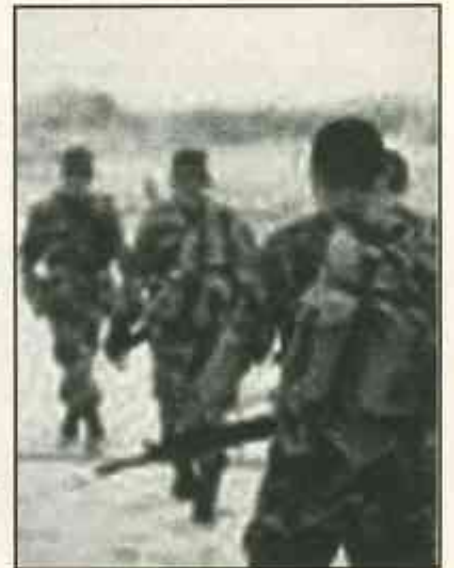
Türkiye'nin buna ilk tepkisi, Kerkük konulu bir toplantı için Irak'taki bütün grupların temsilcilerini Ankara'daki bir toplantıya çağırarak oldu. Ancak "Global Strateji Enstitüsü'nün düzenlediği bu toplantıya Barzani'nin partisi IKDP'den kimse çağrılmadı. Buna tepki gösteren Barzani de, İngiltere'de, yine Kerkük konulu ayrı bir toplantı düzenledi. Bu toplantıda ve sonrasında Barzani'nin yaptığı açıklamalarda ise aynı mesaj vardı: "Kerkük bir Kürt kentidir ve Türkiye bu soruna karışmamalıdır."

Türkiye'nin asıl adımı ise, mecliste gizli bir oturumla Kuzey Irak'a askeri bir müdahale olasılığının tartışılması oldu. "Irak konusunda kamuoyuna açıklanmayacak gerçekler var" diyen Abdullah Gül, bunların gizli oturumda konuşulacağını söyledi. CHP Başkanı Baykal ise, savaş çıkırtkanlığı yapmada başı çekiyor. Kerkük'teki Türkmenleri bahane ederek, gerçekte ise Kerkük petrollerini kapma hevesiyle, bir an önce sınırötesi müdahale yapılması gerektiğini savunuyor. Sosyal demokrasinin bazı kesitlerde faşizmin rolünü oynadığı, 'kraldan çok kralcı' kesildiği tarihsel olarak kanıtlanmıştır. Baykal da bu dönem bu misyonu üstleniyor ve kitleleri savaşa çekmek için canla başla çalışıyor.

Savaşın bugüne kadar ABD emperyalizmine toplam maliyeti 1 trilyon doları aşıyor. Savaşın faturası ise 400 milyar dolar. Bush'un bu yıl kongreden istediği 100 milyar dolarla birlikte hesaplandığında 500 milyar dolara çıkıyor.

Bu maliyet, ABD'nin Vietnam savaşının maliyetinin bile üzerine çıkan bir rakam. Ancak Amerikan emperyalizmi buna rağmen bu savaşı yürütmekte kararlı davranıyor. Çünkü bu ABD için sadece Irak değil, genel olarak dünya hegemonyası için yürütülen bir savaş; bir varlık-yokluk sorunu. Bu nedenle, yaşadığı bütün sıkıntılara, başarısızlıklara rağmen, savaşı yürütmeye, yeni çıkış yolları bulmaya çalışıyor.

ABD, Dışişleri Bakanı Rice, "Irak, onca Amerikan kayıplarına rağmen, yine de verimil bir yatırımdır" diyor. Tabii ki, Irak'ta iş yapan Amerikan ve İngiliz tekelleri, olağanüstü büyük karlar elde ediyorlar. Ancak bu söz, basitçe böyle bir karı değil, ABD'nin bütün dünyaya hegemonyasını yayma çabasını ifade ediyor. Bu nedenle ABD'nin tamamen yenildiğini, artık adım atamaz hale geldiğini düşünmek doğru değildir. ABD emperyalizmi arayışlarını sürdürecektir, şiddetini ve terörünü artıracaktır. Ona karşı direniş de bu ölçüde büyük ve güçlü yürütülmelidir.

Vahşi kapitalizmin vahşileşen cinsel sömürüsü:

ARTAN ÇOCUK İSTİSMARI

Son dönemde çocuklara yönelik saldırganlık, akıl almaz biçimde boyutlanmış durumda. Hergün çocuklara dönük olarak tüyler ürperten, insanın kanını donduran saldırı ve vahşet haberi gazete sayfalarında yer alıyor. Yeni doğmuş bebeklere yapılan taciz ve tecavüzler, küçücük çocukların, hatta bebeklerin dayak yüzünden hastanelik olması ya da ölmesi haberleri, üstümüze üstümüze geliyor. Hele ki çocuk pornosuna gösterilen ilgi, dehşet verici bir tabloyla önümüze konuyor. Gazete sayfaları, TV ekranları, bu tür haberlerle dolup taşıyor.

Bu olaylar, bir taraftan, toplumun her kesiminden büyük bir tepki de alıyor. Çocuğunu dövere hastanelik eden bir baba, bebeğin ölümüne neden olan bir bakıcı, tecavüze uğramasına göz yuman bir anne, internetten çocuk pornosu ticareti yapan bir çocuk doktoru ya da 'saygın' bir işadama nefretle kinanıyor, aşağılanıyor, öfke duyuluyor. Keza Çocuk Esirgeme Kurumları, Devlet Yatılı Okulları gibi devletin himayesi altında olan yerlerde, kız ve erkek çocukların cinsel taciz ve tecavüze uğramaları, kitlelerde infial yaratıyor. Ancak sorunun nedeni doğru biçimde ortaya konmadığı gibi, tepki de doğru yere kanallı edilmiyor. Bu nedenle bu sorun, giderek büyüyen ve vahşileşen bir biçimde yaşamaya devam ediyor.

Çocuklara yabancılaşmak

Kapitalist ekonomi 'yabancılaşma' üzerine kuruludur. İşçinin sömürülmesinin koşulu emeğinin ürününe yabancılaşmasından geçer çünkü. Ürün işçiye değil, kapitaliste aittir. Pekçok işçi için, ürettiği üründen tek bir tane bile satın almak, tatlı ama uzak bir hayal gibidir. Bazı sektörlerde ve bazı ürün kalemlerinde bu açığı farkı daha da büyük, işçi ile ürettiği ürün arasındaki uçurum derinleşir. Üstelik de kapitalist, 'hepimiz aynı gemideyiz', 'emek en yüce değerdir' gibi sözlerin arkasına saklanarak, işçiye değer veriyormuş gibi görünerek yapar bunu. Gerçekte ise amacı sömürüyü daha fazla yoğunlaştırmak, işçiyi iliklerine kadar sömürmektir. Soyut bir 'işçi' kavramına övgüler düzer, ama somut biçimde 'kendi işçisi'ni en yoğun sömürüye tabi tutar. Yabancılaşmayı derinleştirir.

Ekonomiye damgasını vuran yabancılaşma olgusu, toplumsal yaşamın her alanına etkisini yayar. Pekçok örnekte görebiliriz bunu. Mesela kadınlara çok büyük değer verdiğini söyler kapitalizm. Kadınları başta yapıtığını, onların zayıf ve korunmaya muhtaç olduğunu, korumak gerektiğini vaaz eder ajitatif konuşmalarla. Ama gerçekte kadını ikinci sınıf bir meta olarak görür ve onu kelimenin her anlamıyla kullanır. Aile ilişkilerinde, iş yaşamında, kadın hep erkeklerden daha fazla çalışır, daha fazla sömürülür, daha ağır bir baskı altında ezilir. Soyut bir 'kadın' kavramına övgüler dizilirken, gerçekte kendi yakınındaki bütün kadınları aşağılayan, küçümseyen, kullanan, üzerinde baskı kuran bir ilişki sistemi içinde yaşar. Yabancılaşması öylesine derindir ki, bu çıplak gerçeği ve çelişkiyi farketmez bile.

Bebekler ve çocuklar da bundan nasibini almıştır.

'Kutsal'dır bebekler kapitalizmin söylemlerinde. Özellikle bebeklerin küçüklüğü ve masumluluğu, çaresizliği ve korunmaya muhtaçlığı üzerine sayısız nutuklar atılır. Çocuk yetiştirmek üzerine uzmanlar, pedagoglar, bürokratlar, bakanlar, üzerinden büyük bir bombardıman gerçekleştirilir aileler ve tüm toplum üzerinde. Çocuk eğitimi kitapları haline gelmiştir. Çocukların geleceği temsil ettiği, dünyanın onlardan emanet alınmış olduğu vb üzerine hamasetli konuşmalar çok yaygındır. Bütün bunları dinlediğinizde çocuklara ne kadar büyük bir değer verildiğini, çocukların nasıl başta edildiklerini düşünebilirsiniz. Ama diğer taraftan, toplumda en büyük saldırılar çocuklara ve bebeklere yöneltilmekte, en büyük vahşet onlar üzerinde estirilmiştir. Çünkü çocuklara en büyük değeri verdiğini iddia eden kapitalizmin gerçek amacı çocukları da en büyük sömürüye tabi tutabilmektir. Bu nedenle, bir yandan çocuklara büyük övgüler dizerken, gerçekte yabancılaştırır.

Çocuk sömürüsü, sömürücü toplumlara özgüdür

Çocuklara kötü davranan tek canlı insandır. Onun dışında doğada yaşayan hayvanlar için, çocukları genel olarak büyük bir koruma altındadır. Hatta bu sadece vahşi doğa için de geçerli değildir. Mesela özel olarak saldırganlaştırılmış köpekler gibi kimi hayvanları dışında tutarsak, evcil hayvanlar da genel olarak çocuklarla çok iyi bir ilişki kurar, çocuklara karşı korumacı davranırlar. İnsanlar da, henüz insanın insanı sömürmesinin bilinmediği ilkel komünal çağlarda, çocuklarını her türlü kötü davranıştan, dış etkilere korumuşlardır.

Ancak sömürücü toplumların başından itibaren, çocuk en fazla sömürüye uğrayan varlık haline gelmiştir. En fazla sömürüye uğrayandır, çünkü en güçsüz olandır. Kendisinden çok daha büyük, çok daha güçlü olan yetişkin insanlar karşısında, gerçek anlamda savunmasız, gerçek anlamda güçsüz ve çaresizdir. Hatta yaşadığı kötülüğün boyutunu bile tam olarak anlayamayacak, buna itiraz edemeyecek derecede sosyal gelişimi tamamlanmamıştır. Bu nedenle, onu sömürmek, onu kullanmak, ondan faydalanmak, yetişkin insanların sömürmekten çok daha kolay, çok daha tercih edilen olmuştur. Ve bu durum, emekçi değerlerden uzaklaştıkça, burjuva sınıfa yaklaştıkça (hem düşünsel, hem de maddi olarak) daha vahim bir hal almaktadır.

Küçük çocukların cinsel sömürüye uğraması, köleci topluma kadar uzanmaktadır. Köle sahipleri, köleleri üzerinde istediklerini yapma hakkını kendilerinde buldukları için, cinsel sömürü de bunun bir parçası olarak rahatlıkla yapılabilmektedir. Feodal toplumda da, çocuklar zengin kesimlerin, sarayların en büyük eğlenceleri arasındadır. Mesela Osmanlı saraylarında küçük oğlan çocuklarının padişahlar tarafından nasıl kullanıldığı sır değildir.

Bugün sorunu daha da vahim haline getiren ise, yaygınlaşması ve çok daha geniş kesimleri etkisi altına almasıdır. Bu da doğru-

dan kapitalizmin kar güdüsü ile bağlantılıdır.

Cinsel bir meta olarak çocuk

Çocuk pornosu ve çocukların fuhuşa sürüklenmesi, kapitalizm için neredeyse en karlı sektördür. Buradan gelen para, uyuşturucudan ya da herhangi bir üretim sektöründen gelen paradan bile daha fazladır. Geçtiğimiz günlerde 'çocuk pornosu' suçundan tutuklanan bir doktor, bunu açıkça ifade etmiş, bu sektörün bir banka gibi çalıştığını, çok büyük paralar kazandığını söylemiştir. Üstelik bu 'pazarı' daha yaygın ve daha karlı hale getirmek için, kapitalizm koşullarında her türlü olanak hazırdır.

Kapitalizm tüm kanallarıyla cinselliği körüklemektedir. Televizyon filmleri, dizileri, hatta basit bir markama, şampuan reklamı bile, cinselliğin insan yaşamındaki en önemli şey olduğuna vurgu yapmaktadır. Yaşamın bütün değerleri, anlamlı yönleri bir kalemde silinmekte, cinsellik tek olgu haline getirilmektedir. Sevmek geri plana itilmekte, ne olursa olsun ve nasıl olursa olsun karşı cinsle ilişki kurmak teşvik edilmekte, özendirilmektedir. Bu kadar yoğun bir kışkırtmanın sonucunda, bir taraftan cinsel ilişkiye başlama yaşı çok aşağılara düşmüş, bir taraftan da tecavüz olaylarında büyük bir artış ortaya çıkmıştır.

Genel bir cinsellik kışkırtmasının varlığı, farklı bir yazının konusudur. Ancak bombardıman içinde çocuklara yönelik vurgular daha özel bir biçim almaktadır. Mesela çocuk sesiyle ve açık-saçık kıyafetlerle şarkı söyleyen bir kadın sanatçı, eğlence sektörü içinde özel olarak palazlandırılmaktadır. O kadın, en bayağı dansları yapıp en adice şarkı sözlerini söylerken, inceltirilmiş ve çocuklaştırılmış bir ses tonunu kullanmaktadır; ve onun şarkıları burjuva müzik kanallarının vazgeçilmezleri arasındadır. Cinsellik ile küçük kız çocuğu ilişkisini meşrulaştırarak, erkeklerin ilgisini bu noktadan çekmeye çalışan bir 'moda'nın başlangıcıdır bu.

Son yıllarda liseli ve üniversiteli kızlar arasında giderek daha yaygınlaşan, çocuk sesiyle konuşma 'modası' da, kaynağını aynı mantıktan almaktadır. Genel olarak erkeklerin küçük kızlara olan artan ilgisini, bu cinsel çarpıklığı kullanarak dikkat çekmeye ve beğenilmeye çalışan bu yeni kuşak özentili kesim, aynı zamanda bu çarpıklığı derinleştirmeye hizmet etmektedir. Kapitalizmin yozluklarından en fazla etkilenen, aynı zamanda da kapitalizmin yozlaştırmasını derinleştiren bir genç kesimdir bu. Ve küçük kız çocuklara dönük cinsel istismarın meşrulaştırılmasının da basamaklarıdır.

Öte yandan, karşı cinsle ilişkilerin başlama yaşının çok aşağılara inmesi de küçük çocuklara dönük istismarın artmasında önemli bir rol oynamaktadır. Normal, sağlıklı bir çocuk, bebeklik döneminden başlayarak doğum, evlilik gibi konuları merak eder, pekçok şeyi keşfetmeye çalışır. Ancak cinselliğe bilinçli bir biçimde yönelmesi ergenlik dönemiyle birlikte başlar. Ancak bugün, çocukların izlediği sıradan dizilerde bile bombardıman halinde bu ilişkiler propaganda edilmektedir. Bu programlarda öylesine bir dil ve 'yaşam tarzı' vardır ki, her çocuğun yürümeye başladığı andan itibaren karşı cins-

ten bir arkadaşının olması zorunlu gibi gösterilmektedir. Tek sevgi biçimi karşı cinsle duyulan sevgiye indirgenmiş, tek arkadaşlık karşı cinsle kurulur gösterilmiştir. Bu ilişkileri kurmayanlar ise, adeta eksi ve özürü gösterilmektedir. Çocuk henüz gelişimini tamamlamadan önce, karşı cinsle yönelmesi gerektiğini öğrenmektedir.

Bu yaklaşım topluma öylesine yerleştirilmeye başlanmıştır ki, mesela kreşe yeni başlayan bir çocuğa bile öncelikle karşı cinsten bir arkadaş edinip edinmediği sorusu yöneltilmekte, eğer böyle bir arkadaşın varlığından sözederse hemen özel imalar ve vurgularla, o arkadaşına farklı yönelmesi gerektiği öğretilmektedir. Ve bu ilişki tarzı, küçük burjuva yaşam tarzına sahip olanlar başta olmak üzere, toplumun geniş bir bölümüne hızla öğretilmekte, yaygınlaştırılmaktadır.

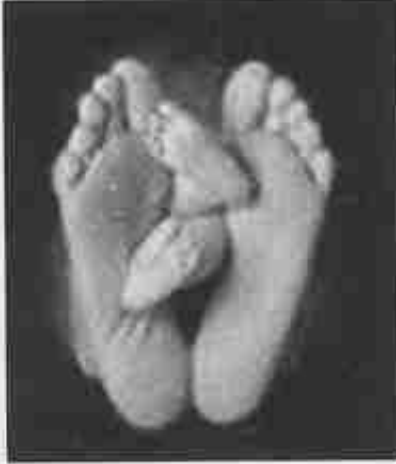
Sevgilisine 'bebeğim', çocuğuna ise 'aş-kım' diye seslenerek konuşma alışkanlığı da, gerçekte çocuğu cinsel bir meta olarak tanımlayan, yozlaşmayı toplumun geniş kesimlerinde meşrulaştıran bir başka davranış biçimidir.

Çocuğun karşı cinsle ilişkiye bu kadar erken tanıştırılması, çocukların da bir cinsel yaşamının olabileceğinin meşrulaştırılması, çocuk pornosuna kadar uzanan yolun ilk basamaklarıdır aslında. Çünkü yetişkinler, çocukların kendi arasında bu ilişkilerin 'doğallığına' alıştıkça, kendileriyle çocuklar arasında da bu ilişkilerin 'doğallığını' düşünmeye başlamaktadırlar. Kapitalist toplumdaki çürüme, hiç farkına bile varmadan toplumun geniş kesimlerini etkisi altına almaktadır. En son çocuk pornosu olaylarında açığa çıktığı gibi, çocuk sahibi insanların bu pisliğe batmış olmaları, bu yaygınlaşma ile ilgilidir.

Özellikle kız çocuklarının çok erken yaşlarda saçlarını boyatmak, makyaj yapmak gibi şeylerle tanıştırılması, onun erken 'kadınlaşması'na, karşı cinsle ilişkiye hazırlanmasına neden olan çarpık özentilerdir. Kapitalizm, parfümeri ürünlerinin satışını artırmak için çocukları da hedef kitlesi arasına almıştır ve ahlaki sonuçları ne olursa olsun, oldukça fazla kar etmektedir. Pek çok küçük burjuva aile, başta parfüm kullanmak üzere çocuklarının bu özentilerini teşvik etmekte, ya da en azından engellememektedir.

Bunun çok daha abartılmış ve kar oranı katlanmış biçimi ise çocuk yarışma programlarıdır. Bu programlar, çocukların cinsel bir meta olarak pazarlandığı en etkili araçlardan biridir. Amerika'da yaşanan bir olay, bu yönüyle oldukça çarpıcıdır. Çocuk güzellik yarışmasına katılan 5-6 yaşlarında ki bir kız çocuğu, yarışmada birinciliği kazandıktan bir süre sonra kaçırılarak tecavüze uğramış ve öldürülmüştü. Burjuva basın yine timsah gözyaşları döktü çocuğun arkasından. Ancak o yarışma sırasında çekilmiş fotoğrafları, bu fotoğraflardaki bol makyajlı, boyalı ve dekolte elbiseli görünüşü arada kaynadı gitti. 5 yaşındaki bu çocuğu, seksi bir kadın havasına sokmaya çalışan anlayış, onun tecavüze uğramasının önemli bir sebebiydi. Ve burada asıl sorumluluk, bu yarışma programlarını yaptırarak, yaygınlaştıran, aileleri buna teşvik eden kapitalizmin kar anlayışından başkası değildir.

Çocuk fuhuşunun ve pornosunun, kapitalizm açısından çok karlı bir pazar olduğunu söylemiştik. İnternet ve genel olarak teknolojinin gelişimi bu sektörün yaygınlaşmasını, bu pazarın 'müşterilerinin'

artmasını kolaylaştırmaktadır. Bir taraftan korkunç bir doyumsuzluk üretilmektedir. Sevginin metalaşması, insanların yalnızlaşması, ilişkilerin çarpıklaşması, doyumsuzlukları büyütme, sadece burjuvazi değil, yoksul-lümpen kesimler de bundan payını almaktadırlar. Bu doyumsuzlukları tatmin etmek için yönel-dikleri en kolay, en ucuz, en zahmetsiz iki yoldan biri porno siteleri, diğeri ise aile-akraba-komşu ilişkileri içinde çocuklara dönük cinsel şiddettir.

Çok geniş bir alanda sömürü

Aslında çocuk sömürüsünün tek biçimi cinsel sömürü değildir. Bundan çok daha yaygın olan çok daha meşru görülen sömürü biçimlerine karşı çıkmadan, cinsel sömürünün bitirilmesi de mümkün değildir.

Mesela çocuk işçiler, genel olarak işçi sınıfı içinde en yoğun sömürüye maruz kalan kesimdir. Sendika ve sosyal haklardan yoksun, ağır çalışma koşullarında en düşük ücretle çalışırlar. Normal bir insanın bile kaldıramayacağı pekçok ağır iş, çocukların genç bedenlerinin üzerine yığılır. Yoksulluğun çaresizliği onları çalışma yaşamına sokar, burjuvazi ise, bundan sonuna kadar faydalanır.

Çocukların reklamlarda oynatılması da ağır bir sömürü biçimidir, ama en çok gözardı edilen sömürü biçimi de budur. Çocukların rol aldıkları reklamlardaki ürünler, hem kendi yaşlıları, hem de yetişkinler için, yetişkinlerin oynadığı benzer ürünlerdeki reklamlara göre çok daha çekicidir. Onların en sevimli, en masum halleriyle yaptıkları 'bunu satın alın' çağrısını geri çevirmek, hatta o reklamı izlemeyi reddetmek kolay değildir. Bu nedenle burjuvazinin en çok kullandığı yöntemlerin başında gelmektedir, reklamlarda çocukları kullanmak. Bu durum, çocukların bir fabrikada sigortasız, sendikasıız çalıştırılmasından bile daha büyük bir sömürüdür. Çünkü kapitalizm, o çocuğun oynadığı reklam sayesinde çok büyük bir kar elde ederken, çocuğu, henüz hazır olmadığı bir dünyaya da sokmakta, çocuğun dengesini bozmaktadır. Reklam pazarına girmesi, kapitalist vahşi rekabetin azgınca sürdü-rüldüğü bir alanda, çocuğu da hızla metalaştırmaktadır.

Kapitalizmin 'popüler' isimlerinin, medyatik figürlerinin, daha doğmamış çocuklarını bile reklam unsuru olarak kullanmaları da giderek yaygınlaşmakta olan bir bataklıktır. Hamileliğin her aşamasında poz veren, bebeğin ilk fotoğrafını astronomik rakamlara satışa çıkaran ünlüler, onu da yaşama başlamadan öncesinde bir meta haline getirmiş, onun sırtından para kazanmaya başlamışlardır bile. Onun üzerinden kazandıkları para, kimi zaman kendi işlerinden kazandıklarının üzerine çıkmaktadır.

Sömürücü sınıfların aile ilişkilerinde, çocuğa bakış genel olarak böyle şekillenmektedir aslında. Çocuk bir 'varis'tir burjuvazinin gözünde. Yaşam-daki-ailedeki yeri bu kadardır. Bu nedenle sevgisiz, ilgisiz, özel okulların ve özel öğretmenlerin eline terk edilmiş olarak büyütülür burjuvazinin çocukları. Vakti geldiğinde mirası devrelacak, parayı-zenginliği büyütme devam edecek bir araçtır sadece. Burjuvazi, zenginliğini büyütmede kullandığı her araç gibi kullanır çocuğunu da.

Savaşlarda çocukların en büyük hedef haline gelmesi de benzer bir durumdur. Nerede bir savaş, bir katliam, bir kıym varsa, orada mutlaka öncelikle hamile kadınlar, kundaktaki bebekler, çocuklar öldürülmüştür. Çocuklar, ırkçılığın, militarizmin de ilk hedefidir çünkü.

Diğer taraftan, yoksulluktan dolayı çocuklarını dilencilere, kapkaççılara vb. 'kiralayan', başlık parası için küçük kızlarını erkenden ve istemedikleri erkeklerle evlendiren, buna karşı çıktığında da töre cinayetleri işleyen aileler de çocuk sömürsü ağının önemli bir parçasıdır. Onlar da çocuklarını kullanarak para kazanmakta, çocuklarını sömürmektedirler.

Buraya kadar saydıklarımız, çocukları kullanmanın, çocuk sömürsünün en vahşi, en ahlaksız, en yozlaşmış biçimleridir. Bunlar kadar vurgulu olmasa da, günlük yaşam içinde doğal kabul edilen, ama gerçekte çocukları kullanmaya dayanan pekçok davranış biçimi vardır aslında.

Mesela kocasından yediği dayaktan sonra hırsını çocuğundan çıkaran bir anne; otobüste yanında yaşlı bir insan zorlanarak ayakta beklerken çocuğunu kucağına almayarak yanında oturtan, böylece 'yer kapmış' olan bir ebeveyn; yoksul olmasına rağmen pahalı bir yiyecek satın almak isteyen ve rafa uzanırken 'ama bunu çocuklar yiyecek' diye kendi özentisini gizlemeye çalışan bir aile; daha alt düzeyde de olsa çocuklarını kullanmakta, onların üzerinden 'fayda' elde etmektedir.

Sömürüye karşı çıkmak

Emekçi değerlerini kaybetmemiş ailelerde ise çocuğa gerçekten değer verilir. Çocuk, sevgi ve emek ile büyütülür, korunur, gözetilir. Çalışma yaşamına belki erken atılmak zorunda kalabilir emekçi ailelerin çocukları yoksulluktan dolayı. Ancak onun çalışacağı işlerin daha az yıpratıcı, daha az yorucu olmasına dikkat edilir. Asıl önemlisi, çocuğun kazanacağı para ailenin geçiminde temel unsurlardan biri haline getirilmediği için, çocuk kar kapısı olarak görülmediği için, ona fazla yüklenilmez, gücünün üstüne çıkması beklenilmez. Tabii bu tür aileler genel olarak kapitalizmin pisliklerine daha az bulaşmış, kapitalizmin kirlerinden daha az etkilenmiş ailelerdir. Toplumsal değerleri daha güçlü, insana saygıları daha büyük, emeğe verdikleri değer daha sağlamdır.

Zaten sorunun çözümü de buradadır aslında. Çocuk sömürsüne karşı çıkmak, çocuk sömürsünü durdurmanın tek yolu, kapitalizmin sömür-cülüğüne karşı çıkmak, genel olarak sömürüye karşı çıkmaktan geçmektedir. Çünkü sömürü var olduğu sürece, güçlü olan zayıf sömürdüğü sürece, çocukların her türden sömürsü ilk sırada yer almaya devam edecektir. Çünkü çocuklar, doğadaki en zayıf, en korunmasız, en çaresiz varlıklardır. Kapitalizmin gözü dönmüş kar hırsının ona yönelmesi kaçınılmazdır.

"BUGÜN BENİM"

Her insan gibi, kurumların da doğum günleri vardır.

Hele de bu "canlı bir organizma" ise.

Bu ay, ihtilalci komünistlerin kuruluş ayı. Bir nevi doğum günleri. Her Şubat ayında olduğu gibi bu Şubat da, bunun onurunu, coşkusunu ve mutluluğunu yaşayacaklar.

Nasıl yaşamasınlar ki?

Şubat ayında, karanlığın en koyusunda bir şafak gibi doğmuşlardı bu top-
rakların üzerine. Hem de iki kez! İlki, 19-21

Şubat'taki İleri Militerler Toplantısı (İMT)'dir. İkincisi, 15-17 Şubat'taki "ye-
niden doğuş" olan III. Konferans!

Her iki doğum da oldukça uzun ve sancılı bir dönemin ardından gelir. Her doğum gibi öncesinde büyük acılar yaşa-
tarak ama sonrasında çok daha büyük bir mutluluk ve coşku vererek... Bunun verdiği
itilimle en kritik süreçlere damgasını vuran,
önemli başarıları imza atan, dostun-düşma-
nın saygı duyduğu bir yapı çıkmıştır ortaya.

...

Kökleri '68'e dayanan bir yapıdan söz ediyoruz. Önderlerini o hareketli yıllarda, an-
ti-emperyalist mücadele içinde, faşistlerle
çatışmalarda, boykot ve işgallerde, grev ve
direnişlerde yetiştirmiş bir yapıdan...

O yıllarda küçük bir devrimci gruptur. Fakat yüzünü sınıfa dönmüş, devrimin
önderi olarak işçi sınıfını görmüş, sınıf
içinde çalışmayı esas almıştır. Faşizme
karşı kavgada militan, dövüşkendir. Com-
mer'in arabasının yakılmasından 6.
Filo'nun denize dökülmesine kadar, dö-
nemin gençlik eylemlerinin içinde yer
alır. Osman Yaşar Yoldaşcan, Meh-
met Fatih Öktülmüş, İsmail Cüneyt, Se-
zal Ekinci gibi Türkiye Devrimci Hareke-
tinde mütevazılığı, direnişçiliği, gözü-
pekiği ile öne çıkmış önderler yetiştirir-
ler.

'71 devrimciliğinde belirgin olan dev-
rimci dayanışmanın en güzel örneklerini
sunmuşlardır. O zor günlerde ellerindeki
olanakları paylaşırlar tereddütsüzce... 12
Mart işkencehanelerinde yazarlar ilk direniş
destanlarını. Mahkemelerde devrimci görüş-
lerini haykırırlar. Zindanlarda firar girişimlerin-
de bulunur, hep dışarıyla, sıcak mücadeleyle
yaşarlar.

Denizlerle atar yürekleri. Ve içeriden çık-
tıktan sonra birleşme girişimleri başlar. Fakat
bu sağlıksız bir birleşme çabasıdır. Denizlere
duygusal yakınlık, ideolojik-siyasal farklılık-
ları geriye itmiştir başlarda. Fakat sonrasın-
da bu farklılıklar daha fazla açığa çıkacak-
tır. Bunda, birleşmeye çalıştıkları yapının
'71 sonrası sağcılaşan çizgisi de rol oynar.
Sağcı politikalara ve menşevik-legalist ör-
gütlenmeye karşı "devrimci muhalefet" in
başını çekerler. '77'de ayrılık kaçınılmaz
bir hal alır ve kopuş gerçekleşir.

Ne var ki, '79'a kadar grup yapısın-
dan örgüte geçememenin tüm sancıları
yaşanacaktır. Hem siyasal hem kitlesel
olarak güçlü bir şekilde kopulmuştur fakat

ona uygun bir yapılanma yaratılamayınca, parçalanma ve
dağılma süreci kaçınılmaz olmuştur.

Her geçen gün biraz daha eridiği, umutların azaldığı bir
dönemde, geride kalan bir avuç kararlı komünist, "İleri Mili-
terler Toplantısı"nda bir araya gelir. Ölüm-kalım toplantısı-
dır bu. Ya tümünden kaybolacak, ya da silkinip ayağa kalkı-
nacaktır. İkincisi olur. "Buradan örgüt çıkacak!" sözü, kolek-
tif iradeye dönüşür. Ve İMT, komünist bir örgütün doğuşu-
nun "kurucu kongresi" olarak geçer tarihe... Takvim yaprak-
ları 19-21 Şubat 1979'u göstermektedir.

...

ML bir program ve tüzükle yeni bir sayfa açarlar. Sağ-
lam bir yeraltı örgütü yaratmaktır ilk hedefleri. Tıpkı Le-
nin'in "Ne Yapmalı"sında söylediği gibi "bana bir örgüt ve-
rin, dünyayı yerinden oynatayım" derler. Ve ilk iş olarak bu
örgütü oluşturmada "çekül ipi" olacak yeraltı yayın organını
çıkırırlar. 12 Eylül yıllarının tek devrimci yayını "Orak-Çe-
kiç" in ilk sayısı, Nisan 1979'da basılır ve kapıaltılarından iş-
çilere, emekçilere ulaştırılır. Ardından teorik yayın organı
"İhtilalci Komünist" çıkmaya başlar. Teorik açımlarıyla dev-
rimci hareketi sarsar, birçok konuda 'ilk'lere imza atar.

"Küçük ama çelikten bolşevik müfreze"dir o. Kısa süre-
de belli başlı sanayi şehirlerinde kök salmaya başlar. Bir
yandan faşist diktatörlüğün, diğer yandan oportünizmin az-
gın saldırılarına göğüs gererek, arka arkaya şehitler vere-
rek kavganın ortasında pişer, yetkinleşir. Faşizme karşı
mücadeleyi ML bir perspektifle ve militanca yürütürler. Fa-
şist katillerin cezalandırılması, yasadışı kitle gösterileri, ka-
rakol baskınları, tutsak yoldaşların kaçırılması, polis/asker
kolluk güçleriyle çatışmalar, ihtilalci komünistlerin ilk bir yıl
içindeki eylemleridir. Kadrolarını bu çetin kavgada hazırlar,
çelikleştirir, yeraltı sanatıyla eğitir, ML teorisiyle donatır...
O yüzden "seçkin kadrolar örgütü" olarak nam salacaktır
sonrasında.

12 Eylül'e böyle girerler. 12 Mart deneyimini yaşamış ve
ondan doğru sonuçlar çıkarmasını bilmiş önderlere sahip
olmanın üstünlüğü vardır. O yüzden "hücum" derler 12 Ey-
lül'ün ilk günlerinde... Saldırı taktiğidir kararları. "Çivi çiviyl
söker" demiştir Yoldaşcan ve "geldikleri gibi gidecekler" di-
ye eklemiştir. Gerçekten de direniştir tek panzehiri faşist
cuntanın. Ne var ki, kısa sürede yalnız kalırlar bu kavgada.
Ve ard arda önderlerini, kadrolarını yitirirler çatışmalarda,
zindanlarda...

12 Eylül yıllarında gücü oranında belki de en fazla kay-
bı ihtilalci komünistler verecektir. Fakat işkencede, zindan-
da, mahkemede direnişin sembolü haline gelmeyi de böyle
başaracaklardır. Dişe diş, dövüşe dövüşe yürüyerek...

...

12 Eylül yenilgisinden çıkılıp yeniden toparlanmanın ya-
şandığı '85 sonrasına ise, iyi bir giriş yapamaz ne yazık ki.
Yönetici ve kadrolarının önemli bir kısmı şehit düşmüş, di-
ğerleri de tutsaktır. Fakat aslolarak mücadelenin o dönemki
ihtiyaçlarını kavrayıp ona göre konumlanmamakta yaşanan
sorunu. '88'e kadar bir nevi "nekaht dönemi"dir yaşanan.
Sonrasında toparlanmaya gidecek ve ardından gerçekleştirileceği II. Konferansı ile büyük bir atılım gerçekleştirecektir.

'90 yılındaki Körfez savaşına karşı geliştirdikleri "Sava-
şa ve Faşizme Karşı Genel Grev/Genel Direniş" çağrıları,
bu yönde yoğun ajitasyon-propaganda ve eylem hattıyla;
12 Eylül'ün 10. yılında yükselttikleri protesto eylemleri ve
çatışmalarıyla; gençlik içinde artan nüfuzu ve döneme
damgasını vuran Boğaziçi işgali, Bornova yürüyüşü gibi ey-
lemleriyle; işçi sınıfında "Devrimci Sendikalar Birlik" örgütü-
lükleri ve bizzat önderttiğini yaptıkları direnişlerle; emekçi
memurların sendikalaşma mücadelesine büyük katkılarıyla;

re
Ne na
Bireyin sesli
Kiri
Kan
Tabi o da
Milyon
Oluşturdu
Yerle bir eder düş
Tol
Kulak zana
Vay halı
Her zorban
İki çıplak da olsa
Ama güçlerimizi b
Kes
Ve zink diyd
Milyonlarca
Ve korkunç bim
Birey
Ya
Ne kadar h
Yirmi beş-otuz
Yerinde
Beş katlı bir
Milyonlar
Birbirine s
Day
Güç ver
Gellir
En olma
Parti, belken
Parti, davamızın
Partidir bana ihane
Be
Gu
Şa
Parti b
Yüreklerin
Çelik bir yıldız olan
Acıların gözbebek
Dindireceğiz öz
Zulmün old
Tırnaklarımızla

OĞUM GÜNÜM!"

sanatsal alanda açılımlarıyla işçi ve emekçiler arasında hızla etkinliğini arttıracak, ülkenin dört bir yanına yayılacaktır.

12 Eylül yıllarında devrimin yüz akı olmanın, mücadeleden tüm cephelerinde direniş destanları yazmanın prestiji, bu yıllarda meyveye durur. 12 Eylül faşizminin en karanlık günlerinde devrimci inancını korumuş, zulümlerin en katlanılmazına boyun eğmemiş "yekpare mermerler", yeni kuşağa da kendi özelliklerini vererek, onlarca, yüzlerce kadro yetiştirirler. Bu kadrolarla direnişler, işgaller, yürüyüşler, eylemler örgütlenir; Boğaziçi'ler, Gazi'ler yaratılır. Yunus'lar, Eralp'ler, Nilgün'ler, Zeynep'ler, Hicabi'ler böyle yetişir ve her biri kavganın doruklarında ölümü göğüsler... Kendinden önceki şehit yoldaşları, Ataman, Metin, Aslan, Mehmet Ali gibi... Sadece basit bir "gelenegin izi"ni sürüş değildir bu. Geleneği ileriye taşıma, kitlelere yaymadır. Remzi'nin teshir masasına vurduğu tekmede olduğu gibi. Şaban'ın son kurşununa dek çatışıp "Yaşasın Partimiz!" sloganıyla can vermesi gibi...

Şehitlerin kaniyle yazılmıştır bu tarih... İleriye doğru her gelişmede, her kilometre taşında onların büyük özverileri, canları vardır. Ve gende kalanlardan tek istekleri; bu yapıyı daha da büyütme, devrime taşımalarıdır.

Ne var ki, şehitlerin bu vasiyetini unutanlar çıkacaktır. Onlara bağlılıklarını kaybedenler, yüreklerinde ki ateşi söndürenler, yapının ulaştığı aşamayı göremeyip gelişimin önünde duranlar, devrime karşı sorumluluklarını yitirenler olacaktır. Yaklaşık 20 yıllık emeği, bin bir zorluk ve meşakkatle katedilen yolu, dökülen ter ve kanı bir çırpıda heba edenler, onun en temel özelliklerini kaybettirmek, başkalarına benzetmek isterler. Ve gecenin en uzun, günlerin en kısa olduğu o karanlık 21 Aralık 1997 günü, kapkara bir karara imza atarlar. Son birkaç yıldır başlattıkları yapının tasfiyesini, fiili tasfiye ile tamamlamaktır amaçları.

Ama elbette "sabahın bir sahibi vardır." Ve elbette yaptıklarının hesabını soran çıkacaktır.

Kuruluş öncesi gibi, yine nedametlerle, ihanetlerle dolu bir süreç yaşamaktadır ihtilalciler. Büyük bedellerle ortaya çıkardıkları yapıları, ruhsal birlikleri parçalanmış, örselenmiştir. Kolektif irade değil, "kişi eksenli" öne çıkmış, her şey sanai, her şey imaj için yapılır olmuştur. O güne dek yadırgadıkları, yabancı oldukları ne varsa karşılarındadır.

Yapının 'yapı taşları' bunları fark etmekte zorlanmaz. Lakin ona karşı nasıl mücadele edeceklerini de pek bilemezler. Önce bir infial, ardından suskunluk başlar. Kendinde yeni bir başlangıç yapma gücünü bulamayanlar, varolana teslim olup, daha güvenli buldukları limana çekilirler sessizce. Daha ileri gidip "Brütüs" olanlar da çıkacaktır, yaranmak için Senato'ya.

Ayakta kalmayı başaran bir avuç komünist ise, yine bir Şubat ayında "dalgalara karşılayan gemiler gibi karanlıkları yara yara" bir güneş gibi doğacaktır yeniden bu toprakların üzerinde. "Yeniden doğuş" derler buna. Tasfiyeciliğe karşı devrimci duruşun, bolşevizmin çıkışıdır bu.

İlk doğumdan çok daha sancılı olmuştur ve ilk doğumdan çok daha sancılı, uzun bir süreç vardır önlerinde. Ama inançlarını, umutlarını hiç yitirmezler. Şe-

hitlerine, tarihlerine dayadıkları sırtlarını, yok edilmek istenen geleneklerine. Köklerinden kopmadan, onun özsuyla beslenir, yataklarını yavaş yavaş büyüten "yeraltı nehirleri" olurlar. "İhtilalci Komünist" yıllar sonra yeniden yayın hayatına girer. "Kesilmiş bir kol gibi, omuzbaşında hissedilen boşluğu" doldurur. Bildiriler görülür kapıaltlarında; afişler, pankartlar, duvar yazıları süsler, şehrin en merkezi yerlerini, Korsan gösteriler gerçekleşir, kuruluşta, şehitler ayında, 1 Mayıs'larda...

Zindanlarda da yeniden ihtilalci komünizmin direniş çizgisi yükselir. Fırar girişimlerinin, barikatların, fiili direnişlerin başını çeker bolşevik tutsaklar. Ve alınlarına taktıkları kırmızı banda asla leke sürmezler, firesiz bitirirler bu maratona da... Fatih'in öğrencisidir onlar...

Geleneklerindeki 'İlk'lere bir yenisini daha ekleyip 1. Kongre ile girerler 2000'li yıllara... Yeniledikleri programları ve emperyalizmin yeni paylaşım savaşına karşı geliştirdikleri politika ve taktiklerle...

İlk olarak '79'da yükselen ve bolşeviklerin elinde '98 Şubat'ında "yeniden doğan" Şubat güneşi, o günden bugüne ihtilalci komünistleri ve ona gönül verenleri ısıtmayı sürdürüyor.

Bu güneş yükseldikçe, etrafı ısıtmaya başladıkça, çamurlar da bir bir dökülüyor. O kapkara günde kapkara karara imza atanlardan geriye ne kaldı? Kimileri içeride, kimileri dışarıda çözüldü. Aldıkları kararın utancı hepsinin alınlarında bir kara leke olarak kalacak ve onun ağırlığı altında ezilmeye devam edecekler. Dost-düşman herkesin saygısını kazanmış, her tuğlasında, her taşında yoldaşlarımızın teri, şehitlerimiz kanı olan, o sapasağlam yapıyı tasfiyeye girişmenin vebalini kaldıramayacaklar. Tarih bir kez daha göstermiştir ki, komünistlere kin kusanlar, düzmece iddialarla saldırıya geçenler, iflah olmazlar!

Zorlu ama bir o kadar onurlu yolu seçenler ise, bugün dimdik ayakta. Giderek daha sağlamlaşıyor, emin adımlarla geleceğe yürüyorlar...

Teslimiyetçilik ve tasfiyecilik yenilgiye mahkumdur. Zafer er ya da geç direnenlerin, devrimci duruşta ısrar edenlerin olacaktır.

Bu ay, ihtilalci komünistlerin kuruluş ayı.

Her Şubat'ta olduğu gibi bu Şubat'ta da kuruluş günlerini kutlayacaklar. Şehitlerini bir kez daha saygıyla anarak, her zaman onur duydukları tarihlerini yeniden irdeleyerek, kavgaya bayrağını daha da yükselterek... Geçmişin iyi ve doğru yönlerini alıp geliştirirken, yanlış ve eksik yönlerini yok edip, tarihe gömerek ve hep ileriye koşarak... Bu değerli yapıyı gözü gibi koruyup, onu işçi ve emekçilerin umudu haline getirme, devrimin partisi yapma hedefinden şaşmadan...

Doğum günü kutlu olsun!

Somali'de işgal ve direniş...

Aralık 1992'de ABD emperyalizminin BM desteği ile Somali'yi işgal etmesinin arkasından bir türlü huzura kavuşmayan Somali halkı, yeniden işgalin ve savaşın içine sokuldu. Geçici Hükümetle işbirliği halinde Somali'yi işgal eden Etiyopya ordusu ve Somali halkının üzerine bomba yağdıran ABD emperyalizmi, Somali'yi yeniden kan ve ateş deryasına sürükledi. BM, Afrika Birliği ülkelerinin oluşturacağı 8 bin askerden oluşan bir 'Barış Gücü' hazırlanarak Somali'ye gönderilmesi kararını aldı. ABD, Somali kıyılarına 3 savaş gemisi gönderdi.

Çatışmalar, yaklaşık bir yıl önce, Şariat Mahkemeleri Birliği (ŞMB) adlı bir direniş hareketinin, hükümet ve Somali içinde her yerde palazlanan yerel çetelerin terörüne karşı mücadeleyi yükseltmesinin arkasından başladı.

Ülkede 1991 yılında hükümetin devrilmesi ve iç savaşın başlamasının arkasından, Aralık 1992'de ABD işgali başlamıştı. Ancak işgalden 11 ay sonra Ekim 1993'te direnişçilerin gücü, ABD'nin yenilgiye uğramasına neden oldu. Başkent Mogadişu'da 18 ABD askerinin cesatlerinin sokaklarda sürüklenmesinin arkasından ABD emperyalizmi, arkasına bile bakmadan ülkeden kaçtı. O günden bu yana ülkede iç savaş bir türlü bitmedi, istikrarlı bir merkezi hükümet kurulamadı.

2004 yılında BM'nin kararıyla ve ABD'nin desteğiyle bir Geçici Hükümet kuruldu. Ancak bu Geçici Hükümet, sadece Baidoa kentinde hakimiyet kurabiliyor, ülkenin geri kalanında ise tam bir kargaşa hüküm sürüyordu. ABD emperyalizminin desteği bu hükümetin arkasındaydı, ancak kitleler bu hükümete tepki duyuyor, uzak duruyorlardı. Buna karşılık, "yıllardır ilk kez düzene benzer bir yapı oluşturmaya başladığı" söylenen ŞMB, kitleler üzerinde terör estiren, onları haraca bağlayan yerel çetelerle savaşıyor, onları etkisizleştirerek kentlerin dışına sürüyor, kentlerde yönetimler oluşturmuyordu. Bu nedenle kitlelerin de desteğini kazanıyor, gücü giderek artıyordu. Arkasında Somali'nin giderek güçlenmekte olan burjuvası bulunan bu hareketin içinde radikal Müslüman kesimler vardı, ancak önderliğini "ılımlı" olarak bilenen kesimler yapıyordu.

Haziran ayından bu yana, ŞMB giderek artan bir biçimde güç kazandı ve çeşitli kentlerde hakimiyeti ele geçirmeye başladı. Temmuz ayında başkent Mogadişu'ya, Eylül ayında liman kenti Kismayo'ya girdi. 6 ay içinde ülkenin orta ve güney kesimlerinin kontrolünü büyük ölçüde ele geçirdi. Bunun üzerine Somali'yi işgal eden Etiyopya, Geçici Hükümetin de yardımıyla Aralık ayında başkent Mogadişu'yu geri aldı, ŞMB kentten çekildi. Geçici Hükümet'in başbakanı Ali Muhammed Ged, zaferini ilan ederken, ŞMB'nin lideri Şeyh Şerif Ahmet, bombardmanın başlamasının arkasından savaş taktiklerini değiştirdiklerini ve uzun süreli bir savaşa hazırlandıklarını açıkladı.

Ancak Somali sokaklarında çatışma ve direniş sürüyor. Somalili İslamcı militanların El Kaide ile bağlantılı

Savaşın bir diğer nedeni, Somali'nin coğrafi konumudur. Somali, Ortadoğu ile Afrika'nın sınır bölgesinde son derece kritik bir boğazı tutan bir ülkedir. Akdeniz'den başlayarak Süveyş Kanalı'ndan geçen, Kızıldeniz'den Aden Körfezi'ne uzanan ve oradan Hint Okyanusu'na açılan yol, Somali'nin kontrolü altındadır. Sadece Kızıldeniz'e kıyısı olan Mısır, Sudan, Etiyopya, Suudi Arabistan ve Yemen gibi ülkeler bile, petrol ticareti açısından oldukça önemli bir konumda bulunmaktadır. Ama onların ötesinde, Akdeniz'den Hint okyanusuna kadar uzanan bir coğrafyada hakimiyeti elinde tutmak isteyen emperyalist, Somali'yi elinde bulundurmak zorundadır.

olduğu bahanesini ileri süren ABD ordusu, Etiyopya ordusu ve Geçici Hükümetin Somali ordusu ile birlikte, çeşitli operasyonlar yürütüyor. Sadece deniz ve havadan müdahalede bulunduğunu söyleyen ABD, başkent sokaklarında direnişçi avı sürdürüyor. ŞMB ise, başkentten çekildiğini, direnişe devam edenlerin kent halkı olduğunu açıklıyor. Kitleler, işgale karşı direniş sürdürüyorlar.

Somali'nin stratejik önemi

1990'ların başlarında ABD petrol şirketlerinden oluşan bir konsorsiyum, Somali'nin kuzey kesimlerinde sondaj çalışmaları yürüttükten sonra, önemli ölçülerde doğalgaz ve petrol rezervlerine rastladığını açıkladı. Aslında çok daha öncesinden de Somali'de bu kaynakların olduğu tahmin ediliyordu. Araştırma bunu resmileştirmiş oldu. Bunun üzerine 1993 yılında, Amerikan işgali daha devam ederken, ABD'nin en büyük petrol tedarikçisi Conoco, Amoco ve Chevron, Somali topraklarının dörtte üçünü kapsayan büyüklükte arazi üzerinde araştırma yürütmek üzere anlaşmalar yaptılar, önemli imtiyazlar elde ettiler. Sonrasında da, Somali'de büyük oranda hükümsüz ve düzensiz geçen 16 yıl içinde İngiltere, Fransa, Çin ve Birleşik Arap Emirlikleri de değişik hükümetlerle anlaşmalar yaptılar.

Dünyada petrol ve doğalgaz kaynakları hızla azalırken, daha önce emperyalist rekabetten dolayı işletilmeyen bu türden kaynakların sahipliği sorunu büyük bir önem taşıyor. 2004 yılında yapılan bir araştırmaya göre, dünyadaki tüketim koşulları değişmediği sürece yaklaşık 40 yıl yetecek kadar petrol, 60 yıl yetecek kadar doğalgaz rezervi kalmış. Ve dünyada tüm petrol ve doğalgaz rezervlerinin tespit edilmiş durumda oluşu sorunu daha da kritik hale getiriyor. Yapılan bütün araştırmalara rağmen, 1972'den bu yana önemli sayılabilecek yeni kaynak bulunmadı, bulunma ihtimali de yok. Diğer taraftan, son iki yılda sadece etrafımıza dönük değil, gözlemlere dayanarak bile, doğalgaz ve petrol tüketiminin ne kadar hızla artmakta olduğunu görüyoruz. Bu durum, emperyalistler açısından enerji kaynaklarına dönük olarak hegemonya savaşını daha da kızıştıran bir etkidir. Somali'de yaşananlar da bunun bir parçasıdır.

Son yıllarda emperyalist ülkeler Afrika'ya daha fazla yönelmekte, oradaki rekabet büyümektedir. Afrika'ya el atan ülkelerden biri de Çin'dir. Çin son yıllarda, geniş kaynakları olan Angola ve Nijerya ile petrol ve doğalgaz anlaşmaları imzalamış durumda. Keza iki yıl önce,

bugünkü Somali'ye benzer bir biçimde iç savaş yaşayan ve açlıkla pençeleşen Sudan'da da bir petrol rafinerisi inşa etti. Sudan'dan Kızıldeniz'e ulaşan boru hattından akan petrol, Çin'e taşınmaktadır. Çin de tipki diğer emperyalistler gibi, Afrika petrolüne göz dikmiş durumdadır ve bu konuda diğer emperyalistler karşısında giderek daha fazla avantajlı hale gelmektedir. Bugün Somali'de giderek sertleşmekte olan savaşın nedenlerinden birisi petrol kaynaklarına egemen olma çabasıdır.

Savaşın bir diğer nedeni, Somali'nin coğrafi konumudur. Somali, Ortadoğu ile Afrika'nın sınır bölgesinde son derece kritik bir boğazı tutan bir ülkedir. Akdeniz'den başlayarak Süveyş Kanalı'ndan geçen, Kızıldeniz'den Aden Körfezi'ne uzanan ve oradan Hint Okyanusu'na açılan yol, Somali'nin kontrolü altındadır. Sadece Kızıldeniz'e kıyısı olan Mısır, Sudan, Etiyopya, Suudi Arabistan ve Yemen gibi ülkeler bile, petrol ticareti açısından oldukça önemli bir konumda bulunmaktadır. Ama onların ötesinde, Akdeniz'den Hint okyanusuna kadar uzanan bir coğrafyada hakimiyeti elinde tutmak isteyen emperyalist, Somali'yi elinde bulundurmak zorundadır. Afrika kıtasından Ortadoğu'nun altına doğru adet bir barikat, bir siper gibi uzanan Somali toprakları, bunun için en uygun coğrafyadır.

ABD emperyalizminin 1991'den bu yana bu ülkeye verdiği önemin altında yatan bir başka etken de budur. Somali'ye alt Berbera kentinde bir deniz üssü kurmak isteyen ABD, Arap coğrafyasının petrol ve ticaret rotasını denetim altına almak istemektedir. Bu, en başta Mısır ve Suudi Arabistan gibi, ABD'ye belli bir bağlılıklar olmakla birlikte 11 Eylül'den bu yana belli bir mesafeye de yaklaşan Arap ülkelerini denetim altına almak için gereklidir. Ama ondan da önemlisi, Ortadoğu'daki gücü ve etkisi artık tartışılmaz bir hale gelen Çin'in, bu bölgedeki hareketlerini kontrol etmek ve olabildiğince engelleyebilmektir.

Çin'in bölgeye müdahalesi sadece petrol alışverişiyle sınırlı değildir. Kasım 2006'da Çin'de düzenlenen Çin-Afrika Zirvesi'ne, 53 Afrika ülkesinden 48'inin katılmış olması son derece önemli bir konudur. Çin bu ülkelerle önemli ekonomik-ticari anlaşmalar imzalamıştır. Zambiya ve Kongo'nun madenlerini Atlantik kıyısına taşıyan bin km.lik Benguala demiryolunun arkasından Nijerya Lagos demiryolunun inşasına başlaması önemlidir. Üstelik Çin sadece doğrudan anlaşmalar yoluyla değil, işbirlikçileri aracılığıyla da pek çok adım atmaktadır. Hemen arkasından Aralık ayında düzenlenen Latin Amerika-Afrika Zirvesi'nde de başta Venezuela olmak üzere işbirlikçileri aracılığıyla hem Latin Amerika hem de Afrika ülkeleri üzerindeki etkisini hissettirmiştir.

Somali'deki savaşa yolaçan bir diğer etken ise, Irak'ta hegemonyasını kurmayı başaramayan ABD emperyalizminin, çıkış yolu arayışlarıdır. Dikkatleri Irak'tan uzaklaştıracak, soluklanmasını sağlayacak hatta mümkünse küçük 'zaferler' getirecek yeni kapılar aramaktadır ABD emperyalizmi. Bunun için, 16 yıldır iç karışıklıklardan bir türlü kurtulamayan Somali 'isabetli' bir seçimdir. Üstelik, burada Etiyopya gibi, sıcak savaşın içine doğrudan giren bir işbirlikçisi de vardır. Bu da onun işini kolaylaştırmaktadır.

Somali'de emperyalist rekabet bir kere daha savaşın şiddetlenmesine neden oldu. Somalili kitleler işe, işgale karşı direnişlerini sürdürüyorlar.

BARIŞ KONFERANSI ve YANKILARI

13-14 Ocak tarihlerinde Ankara'da "Türkiye Barışını Arıyor" başlıklı bir konferans düzenlendi. Konferansın, tam da "sınır ötesi operasyon", "Kerkük" gibi konularda savaş çıkartkanlığının yeniden yükseldiği bir dönemde yapılması, onu daha önemli kıldı ve dikkatleri üzerinde topladı.

Konferansa dönük ilginin diğer bir nedeni ise, Yaşar Kemal, Vedat Türkalı gibi aydınların ve kimi politik simaların, konferansa katılmış olmasıydı. Tanınmış aydınların yanı sıra düzen partilerinden temsilcilerin, bunların içinde Aġar'ın son açıklamalarıyla öne çıkan Doğru Yol Partisi'nin- keza MHP'ye yakınlığı ile bilinen Mümtazer Türköne, eski MİT Müsteşar yardımcısı Cevat Öneş gibi isimlerin yer alması, dikkat çekiciydi.

Konuşmalar ve sonuç bildirgesi

50'ye yakın konuşmacının söz aldığı konferansta, birinci gün açılış konuşmasını yapan Yaşar Kemal ve ikinci günün açılış konuşmasını yapan Vedat Türkalı'nın sözleri, basında da en fazla yer alan konuşmalar oldu.

Yaşar Kemal, "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" sözüne atfen "Türk'ün Türk'ten başka dostu var, Malazgirt'ten bu yana, Kürtler, Türklerin dostudur" dedi. Atatürk'ün, 14 Kasım 1923'te İzmir'de yaptığı bir basın toplantısında, "Kürtlere anayasayla muhtariyet verildiğini" söylediğini belirten Yaşar Kemal, "bu nutuk, sonradan kaybolmuştur" dedi. Yaşar Kemal, Kuzey Irak'taki Kürtlerin bağımsızlık değil, federasyon istediğini belirtti ve "bir insana, halka ne yaparsanız yapın, onuruyla oynamayın" dedi. Bu savaşın "ükeyi çürütecek bir savaş" olduğuna dikkat çekerek, konuşmasını, "ya gerçek demokrasi, ya hiç!" diyerek bitirdi.

Konferanstaki en yaşlı kişi sıfatını da taşıyan Vedat Türkalı ise, Atatürk'ün sözlerine atfen "Yurtta diyalog, dünyada diyalog" dedi. "Bir başka halkı baskı altında tutan ülke, kendi halkını da özgür bırakamaz" diyen Türkalı, Demirel'in "28 defa kazandık" sözlerinin Kürt isyanlarının bitirilemediğinin de bir itirafı olduğunu söyleyerek, "28 defa yenildiniz! Bu halk sizden 28 defa hakkını istiyor!" dedi. Ve "29. 30. isyanda bu beraberlik yıkılır" diyerek bunun kimseye fayda sağlamayacağını belirtti.

Yaşar Kemal ve Vedat Türkalı'nın karanfiller vererek öptükleri "barış anneleri"nden, oğlu gerilla olan bir ananın Kürtçe yaptığı duygusal konuşmayı, Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir Türkçeye çevirdi. Ayrıca Baydemir, kendi yaptığı konuşmada, Diyarbakır'ın Cumhuriyet'in ilk yıllarında Türkiye'nin sanayileşmiş 3. büyük şehri iken 2000'li yıllarda 63. olduğuna vurgu yaptı ve "savaşılacaksa birlikte yoksulluğa karşı savaşalım" dedi.

Konferansın "sonuç bildirgesi"nde; silahlı çatışmaların karşılıklı olarak bitirilmesi, "barış dili"nin yaratılması, seçim barajının kaldırılması, yeni bir siyasi partiler yasasının çıkarılması, yeni bir anayasa hazırlanması, "kamuyu vicdanının rençide etmeyecek bir siyasi af"ın çıkarılması, koruculuk sisteminin kaldırılması, faili meçhullerin aydınlatılması, mayınların temizlenmesi ve göç neden

Konferansa Yaşar Kemal damgasını vurdu.

ları giderecek önlemlerin alınması vb. yer aldı.

Konferansa Yaşar Kemal damgası

"Barış Konferansı"na ve buradaki konuşmalara önemli bir yer ayıran burjuva medya, Yaşar Kemal'in konuşmasını öne çıkardı. Sonraki günlerde Yaşar Kemal'in konuşmasındaki "federasyon" ve "gerillaya terörist dedik de ne oldu?" bölümlerini özellikle cımbızlayarak, saldırıyı başlattı. Keza CHP, İP gibi karşı-devrimci şoven partiler de benzer bir şekilde saldırıya geçtiler. ANAP Genel Başkanı Erkan Mumcu, Yaşar Kemal'in sözlerini ters çevirerek "Kürtün dostu Türklere" dedi.

Orhan Pamuk'un Nobel ödülünü, Ermeni ve Kürt soykırımı üzerine sözleriyle aldığını iddia eden bu çevreler, Yaşar Kemal'in de bu sözleriyle Nobel ödülünü hak ettiğini söyleyerek aydınlarla olan düşmanlıklarını bir kez daha kustular. Bu kez de Yaşar Kemal'i boy hedefi haline getirdiler.

Elbette Yaşar Kemal gibi dünyaca tanınan bir yazarın, Kürt sorunu üzerine devletin resmi politikasını eleştiren bir konuşma yapması, hem içte hem dışta yankı uyandırdı. Konferans üzerine daha çok konuşulmasını sağladı. Bu konuda uzun bir süredir sessizliğe bürünen Yaşar Kemal de yıllar sonra ilk kez Kürt sorunu üzerine bir toplantıya katılmış ve görüşlerini ortaya koymuştu.

Kuşkusuz Yaşar Kemal, Vedat Türkalı gibi aydınların Kürt sorununa duyarlılıkları ve şovenizme karşı duruşlarını ortaya koymaları önemlidir. Hem de savaş çıkartkanlığının ve şovenizmin böylesine yükseldiği bir dönemde bunu ifade etmeleri, çok daha anlamlı olmuştur. Fakat Kürt sorunun çözümü olarak "sonuç bildirgesi"ne geçirilen maddeler, demokratik talepler olmakla birlikte, Kürt sorununu çözecek talepler değildir. En başta "Kürt halkının kayıtsız şartsız kendi kaderini tayin hakkı" gibi en temel haktan söz edilmemektedir. Keza emperyalizm döneminde diğer ulusal sorunlar gibi, Kürt sorunun da düzen içi reformlarla çözülemeyeceği, bunun bir devrim sorunu olduğu gerçeğinin üzerinden atlanmaktadır.

Yaşar Kemal de, bir süreden beri Kürt reformistlerinin dillerine doladıkları Atatürk'ün İzmir konuşmasını referans almış ve böylece Kürt sorununu devlet tarafından kabul edilebilir hale getirmeye çalışmıştır. Her ne kadar "federasyon" gibi bugünkü Kürt reformistlerinin ilerisinde çözümler söylemişse de, Kürt sorununa bakışı belli olan, asimilasyon ve katliamları bizzat yürüten Atatürk'ü örnek vermesi, bir çelişki olduğu kadar, Kemalizmin aydınlar üzerindeki etkisini göstermektedir.

MİT'in konferansa ilgisi

Konferans öncesinde savcılığın, yazar Mehmet Uzun ve eski DEP milletvekili Orhan Doğan'ın konuşmalarını dinleme kararı çıkartması, Ankara TEM Şubesi'nin konferansı baştan sona kaydetmesi bir yana, eski MİT Müsteşar yardımcısı Cevat Öneş'in de konferansa katılması ve konuşmaları not etmesi, dikkatleri çekti. Bütün bunlar, devletin konferansla ne denli ilgilendiğini gösteriyordu. Bu durumdan konferans düzenleyicileri de memnundu. Orhan Doğan "zaten biz de konuştuklarımızı devletin duymasını istiyoruz, buraya gelmeleri iyi oldu" diyerek bu memnuniyetini belirtti.

Konferansa katılan eski MİT Müsteşar yardımcısı Cevat Öneş, sonrasında çeşitli gazetelere, televizyon kanallarına konuk oldu, röportajlar yaptı. Öneş, konferansı bir "çiçek bahçesi"ne benzeterek, konferansta "tüm etnik, inanç, mezhep ve kültür farklılıklarının gücü ve zenginliğini görebilmekten mutlu olduğunu" söyledi. Devletin bugüne dek izlediği resmi politikayı eleş-

tiren Öneş, Atatürk'ün "Ne Mutlu Türküm Diyene" sözünü, toplumsal gelişme ve değişimleri dikkate alarak "Ne Mutlu Türkiye Vatandaşımı", "Ne Mutlu Türkiye Yurtseveriyim!" şeklinde daha kapsayıcı hale gelebileceğini söyledi.

Öneş'in Kürt konferansına katılması ve arkasından verdiği demeçler, MİT Müsteşarı Emre Taner'in açıklamalarıyla üst üste bindi. Bu da MİT'in Kürt politikasında ABD'ye yakın bir çizgi izlediğini ve bu konudaki Türkiye'nin politikasını değiştirmek için daha atak girişimlerde bulunduğunu gösterdi.

Abdullah Öcalan da "Kürt konferansını olumlu bulduğunu" söyledikten sonra, "Her kesimden aydınların katılması önemlidir. Bu aydınlar ve akademisyenler toplumun vicdanıdır" dedi. Öcalan; "Mesela Mümtaz Türköne, bir Türk milliyetçisi, yurtseveridir. Yine Cevat Öneş, eski MİT Müsteşar yardımcısıdır. Sanırım söyledikleriyle, son günlerde açıklamalar yapan MİT Müsteşarının açıklamaları birbiriyle örtüşüyor. Muhtemel tehlikeyi görüyor ve uyarıyorlar" dedi.

Bu durum çeşitli tepkileri de beraberinde getirdi. MHP Başkanı Devlet Bahçeli, Öneş'i ima ederek, bu tür açıklamalardan rahatsızlıklarını dile getirdi ve üstü örtük biçimde tehdit etti.

Konferansla artan umutlar

Konferansın beklenenden daha fazla ilgi görmesi ve sonrasında yarattığı tartışmalar, Kürt reformistlerini fazlasıyla memnun etti ve yeniden umutları, beklentileri artırdı.

Konferans katılımcıları yaptıkları açıklamalarda, bu konferansın sadece sorunları dile getirmekle yetinmediğini, bir "barış meclisine dönüştüğünü", barış programı ve inisiyatifi ortaya koyduklarını, önümüzdeki günlerde bunun toplumsal örgütlenmeyle birlikte sonuçlarının alınacağından umutlu olduklarını belirttiler. Konferansın, bir süredir Öcalan'ın dillendirdiği İtalya örneğindeki gibi "zeytin dalı" projesi doğrultusunda ilk adım olabileceğini de söylediler.

Konferansın örgütleyicilerinden Demokratik Toplum Partisi, konferanstan sonra, 21 Şubat'ta olağanüstü kongreye gideceklerini duyurdu. Olağanüstü Konferansta yeni yönetimi seçeceklerini belirten DTP, yaklaşan seçimlere yönelik politikalarını da saptayacak. DTP içinde bir süredir, seçim barajının düşürülmediği durumda, bağımsız adaylarla seçime katılma tartışmaları sürüyor. Keza ÖDP, SDP, EMEP, SHP gibi reformist partilerle bir seçim bloku oluşturma hazırlıkları da görülüyor.

Sonuç olarak "Türkiye Barışını Arıyor" konferansı, Kürt reformistlerinin uzun bir süredir dillendirdikleri, "siyasal çözüm" taleplerinin bir kez daha dile getirildiği ve daraltılmış olarak "sonuç bildirgesi"ne geçirildiği bir konferans oldu. Türkiye'nin tüm ezilen ulus ve topluluklarıyla barışmasını öngören konferansta, sadece Kürtlere değinilmesi, diğer ulusal topluluklardan hiç söz edilmemesi de ayrıca eleştiri konusuydu.

Ancak biliyoruz ki, kültürel özerkliğin de gerisine düşmüş reform kırıntıları ile ezilen ulus ve topluluklarının sorunlarına kalıcı çözümler getirmek mümkün değildir. Bu tarihsel olarak da kanıtlanmış bir gerçektir. Bu yönleriyle son barış konferansının da -daha fazla ilgi çekmesi ve yarattığı yankılara rağmen- diğerlerinden öz olarak farklı olmadığını söylemeliyiz.

Türkiye Ekonomisinin Dönüm Noktaları

Kapitalizmin kredi sistemine varması emperyalist aşamaya özgü bir durumdur. Türkiye Cumhuriyeti, 1. Dünya Paylaşım Savaşı sonrasında kurulduğunda, artık uluslararası ticarete "altına çevrilebilir kağıt ve kredi durumunda olan paralar" kullanımdan kalkmıştı. Türkiye, dünya emperyalist ekonomisine ayak uydurmaya çalışırken, yeni bir dünya paylaşım savaşı da alttan alta olgunlaşmaktaydı.

Kapitalizme geçiş meta dolaşımı ile gerçekleşmiştir. Dış ticaret ise, kapitalistleri yeni pazarlara yeni hammadde kaynaklarına ulaştırmış ve bu yolla ülkeleri hegemonyaları altına alabilmişlerdi. Çünkü ucuz hammadde kaynaklarını gasp edip yüksek fiyatla sanayi ürünleri satmışlardı. Buradan ek bir kar elde eden kapitalistler, oluşan meta borsaları sayesinde, üretimde yer almadıkları halde, dünyada üretilen tüm mallar üzerinde egemenlik kurdular. Ve bu malların satış hakkını da tasarrufları altına aldılar.

Sömürücü kapitalist sınıfın elinde biriken servetin tamamının kaynağı olan artı-değer, ortaya büyük miktarlarda sermaye birikimine yol açmıştı. Bu sermayenin, para sermayeye dönüşmesiyle yeni bir aşamaya geçiş yapılmış oldu.

Sermaye ihracı, emperyalizmin bir olgusudur. Bu olgu kredi sistemini kaçınılmaz hale getirdi. Bununla, aynı zamanda, meta ihracı da -serbest rekabetçi aşamaya göre- gelişkin bir yapı kazanmış oluyordu. Dolayısıyla, kapitalizmin krizleri keskinleşiyor, dünya pazarlarının yeniden paylaşım ihtiyacı kendisini dayatıyordu.

1. Dünya Paylaşım Savaşı, bir bütün olarak güçler dengesini sarsarken, bunun ekonomide yeni alt-üst oluşları beraberinde getirmesi doğallığında gerçekleşti. Savaşın büyük bir talep doğurduğu altın, korumaya alındı. Böylece, hisse senedi, tahvil, kağıt para, poliş vs.nin, "altına çevrilebilir" hali ortadan kaldırıldı ve altın, uluslararası ticarete kullanılmadı.

Bu durumda emperyalist kapitalistler, krizden çıkış yolu olarak karşılıksız para basabildiler. Fakat "değerli ulusal para"nın yarattığı zorlukları, likidite bunalımlarını atlamanın yolu olarak pek çok "ekonomik önlem", merhem olma özelliğini çabuk tüketiyordu, açık ki, hiçbir "çare", sistemin doğal yapısından kaynaklanan aşırı üretim bunalımlarının önüne geçemiyordu.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı böyle olgunlaştı. Savaş öncesi dolar ve sterlin çatışması doruk noktasındayken, savaş sonrasında bu çatışma, doların hakimiyet kurması sonucunu ortaya çıkarmıştı. Emperyalist cepheye bunlar olurken, ilk savaşın elverişli ortamında devrimini gerçekleştiren ve sosyalist Sovyetler Birliği'ni kuran Rus Bolşevikler'in önderliğindeki işçi ve emekçilerin emsal teşkil etmesiyle bu yolu izleyen çok sayıda ülke halkları, 2. emperyalist savaş sonrasında sosyalist ve halk cumhuriyetleri rejimlerini kurmuş, ülkelerini emperyalist sistemden koparmışlardı.

Böylece dünyanın büyük bir bölümü kriz nedir bilmeden, sömürüyü ortadan kaldırmış olmanın refahıyla yaşar ve yaşam düzeylerini sürekli ileriye doğru düzeltirken, devrimini gerçekleştiremeyen ülkelerde sömürü katmerleniyor, baskı mekanizmaları emperyalist sistemin yaşaması için çalışıyordu.

1. ve 2. emperyalist paylaşım savaşı arasında do-

Birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşı arasında doğan ve henüz çok genç bir ülke olan Türkiye'de, ticaret burjuvazisi, Hristiyan komprodorları önemli ölçüde tasfiye ederek, toprak ağaları ile ittifak halinde dünya pazarları ile bütünleşmek ve emperyalist ülkelerle ilişki geliştirmekle uğraşıyordu. II. Paylaşım Savaşı öncesinde "sağlam para denk bütçe" politikasını başlatan ve o güne dek ya ticaret burjuvazisi ya da toprak ağaları veya kısmen orta sınıftan gelip emperyalist sermayeye komisyunculuk yaparak sermayesini yoğunlaştırmak isteyen kapitalistleşmiş az sayıda sermaye sahibi, yönü sermayenin merkezileşmesi ve tekelleşmeye doğru olan gelişim seyrini, savaş sonrasında palazlanma sürecine doğru ilerletecekti.

ğan ve henüz çok genç bir ülke olan Türkiye'de ise, ticaret burjuvazisi, Hristiyan komprodorları önemli ölçüde tasfiye ederek, toprak ağaları ile ittifak halinde dünya pazarları ile bütünleşmek ve emperyalist ülkelerle ilişki geliştirmekle uğraşıyordu. 2. Paylaşım Savaşı öncesinde "sağlam para denk bütçe" politikasını başlatan ve o güne dek ya ticaret burjuvazisi ya da toprak ağaları veya kısmen orta sınıftan gelip emperyalist sermayeye komisyunculuk vs. yaparak sermayesini yoğunlaştırmak isteyen kapitalistleşmiş az sayıda sermaye sahibi, yönü sermayenin merkezileşmesi ve tekelleşmeye doğru olan gelişim seyrini, savaş sonrasında palazlanma sürecine doğru ilerletecekti.

1929 emperyalist dünya genel krizini, sermaye birikimini henüz sağlayamamış bir burjuva sınıfla karşılayan Türkiye, işçi ve emekçilerin yarattığı artı-değerin gaspedilmesinden çıkış yaparak burjuvaziyi besleme yolu olan "devlet kapitalizmi"ne geçiş yapmış (1930-1939), '45'lere uzanan savaş yılları ise, gericileşmeyi beraberinde getirmişti.

Savaş sonrası dönem, dünyadaki güçler dengesinde yaşanan değişime paralel olarak Türkiye koşulları da "yeni dönemeç"e giriyordu.

Ve '60'lara dek uzanan süreçte önemli dönüşümler geçirecekti.

Türkiye burjuvazisinin tekelci konuma yükselme çabalarının yolu, özellikle '50'ler sonrasında emperyalist bağımlılık ilişkilerinin kökleşmiş politikalarla yürütülmesi ile açılmıştı. Bu yolda, ülke geri bir tarım ülkesi olarak bırakılırken, sadece hafif sanayinin belli oranda gelişmesi temel alınmıştı. 1960'lı yılların başında ise, "sermaye birikimi modeli" ithal ikameci ekonomik politika ile uygulanmaya sokulduğunda, planlı kalkınma adı altında yürütülen bu politikayı, iş talebe yönelik "ithalata dayalı sanayileşme"yle gerçekleştirdiler.

Sermaye birikimi modeli, o dönemin düşük petrol fiyatları koşullarında, enerji kaynakları da dahil dış girdilerle gerçekleşen sanayiye dayanıyor ve ithalata bağımlı bir ülke haline getiriyordu Türkiye'yi. Büyük bir dış borç açığı artışına da yol açarak... Ekonomi-

deki hızlı ve sağlıksız büyüme kamu yatırımlarına bel bağlarken, kamu açığı dış borçlanma ile (kısa ve uzun vadeli kredilerle) karşılanmaktaydı. Cari açığın ciddi bir sorun teşkil etmesi bu dönemde başlamıştı bile.

İthal ikameci politika, bir yandan iç pazarda canlılık, nispeten yükselen ücret ve maaşlar, canlanan hafif sanayi ve azalan döviz ihtiyacı gibi olumlu bir gidişata yol açmış görünürken; diğer yandan da burjuvazi, hem büyüyen hem de

yeni olan sorunlarla karşılaşmıştı. Açılan yeni sanayi alanları nedeniyle yatırım genişlerken, ara mal ithalatının artması ihtiyacı doğmuş, dış ticaret açığı çıkmıştı ortaya. Aslında ana sorun, ithal ikameci politikanın karakterinde var olan emperyalizme bağımlılık ve bunun giderek artması sorunudur. Başka bir ifadeyle, özellikle '45'ler sonrası yeni sömürgecilik koşullarında, Batı kapitalizmi ile öncesinde kurduğu yakın ilişkilerin ABD'nin hegemonyasına girmesiyle tamamlanması; burjuvazinin tekelcileşme sürecine girmesi ve ithal ikameci politikanın olgunlaşması ile yakından ilişkisi olan, artık her alanda emperyalizme bağımlı bir Türkiye gerçeği vardır, sorun da buradadır.

Dolayısıyla 1960'ların sonunda, ekonomi de dahil siyasi, kültürel, sosyal her alanda büyük dalgalanmalar yaşanıyor Türkiye'de. Enflasyon artıyor, yurtdışına göç etmek zorunda bırakılan işçilerin getirdiği dövizlerin de çare olmadığı dış borçlar ödenemiyor, noktaya varıyor, yatırımların arkası kesiliyordu. Kuşkusuz sermaye birikiminde belli bir yol alınmıştı, ancak büyük burjuvazinin palazlanması için yapılan yasal düzenlemeler bile sermaye birikiminde beklenen düzeyin yakalanmasına yetmemişti. Öte yandan artan emperyalist bağımlılık ilişkisi, kitlelerin tepkilerini derinleştiriyor, bir yandan da dünya genelinde yaygınlaşan "1968 anti emperyalist mücadele dalgası"yla bu tepkiler birleşerek, işçi ve emekçilerin mücadelesini de içine çekmeye başlıyordu. Dünyayı sarsıp sarmalayan direniş dalgası, Türkiye'den de yükselen büyük direnişlerle buluşmakta gecikmedi.

İşbirlikçilikte sınır tanımama ve tekelleşme yolunda atılan adımlar, direniş barikatına çarpma "tehlikesi" ile karşı karşıyaydı. 1971 yılında tezgahlanan 12 Mart yarı askeri faşist darbesi ile burjuvazi, bu "tehlike" önünde set oluşturdu. Savaş sonrası 25 yıl gibi koca bir dönemin üzerinden yükselen süreç, emperyalist ekonomi ve siyasetle kurulan bağlarla karakterizedir.

Yakın Kısa Tarih

Türkiye ekonomisinin yaklaşık son 35 yılını dört tarihsel dönem altında toparlayabiliriz.

1) 1970'li Yıllar: 12 Mart'ın anlamı, tekelcileşme ve tekelcileşmiş olan burjuva kesimin, hem ekonomide hem de siyasette hakim hale gelmeye başlamaları ve banka sermayesinin yoğunlaşması iken; işçi ve emekçiler, aydınlar ve devrimci gençlik için ise, artan sömürü, baskı, işkence ve imha anlamına geliyordu.

Ekonomi ve siyasetle ancak böyle güç olabilmiş tekelci burjuvazi, Türkiye'yi dünya genelinde başgösteren "1973 Petrol Krizi"nin karşısına büyük bir cari açıkla çıkardı. Yükselen petrol fiyatları, krizi cari açıkla karşılayan ülkenin, dış ticaret hadlerini olumsuz etkilemiş ve krizlerle boğuşmasına yol açmıştı. '73-'77 yılları arasını kapsayan "Üçüncü Beş Yıllık Kalkınma

Planı" ile alınan kararlar, 1974 krizinin ardından yaşanan 1977 krizinde rol oynamıştı kuşkusuz. Ancak krizin temelleri, önceden uygulanan ekonomik programlara dayanmakta ve ithal ikameci politikanın iflasını ifade etmekteydi.

1970 yılının ortalarından sonra yeni önlemler paketi, yaşanan ekonomik ve siyasi krizden sözde çıkış yolu olarak gündeme girmişti. Bu paket, devalüasyon ve yeni döviz kuru-na geçişi de öngörüyordu. Finansman Kanunu (ki 1970 yılında Merkez Bankası Kanunu çıkarılmış, Türk Lirası yeniden devalüe edilmişti zaten) ve TL'nin değerinin düşürülmesi aynı dönemin uygulamalarıydı. Dış borçlanmaya dayalı bir büyüme hızı, yüksek seyirli ithalat, dış finansman sağlamada MB başta olmak üzere bankacılık sektörünün rolü ve bunun bir yandan paraya olan ihtiyacı arttırması, diğer yandan enflasyonist bir baskı oluşturmaları ve tabii DÇM politikasının işlevi.

Cari açık, DÇM (Dövizle Çevrilebilir Mevduat) ile kapatılmaya çalışılmıştır. Ama DÇM'nin esas amacı, emperyalist mali sermayenin ülkeye çekilmesinde bir araç olarak kullanılmasıdır. Kısa vadeli ve yükseltilmiş borç ağırlıklı bu uygulama, aynı zamanda dış borç krizinin de tetikleyicisidir.

1974-1979 arasında, Türkiye ekonomisinin ana sorununu, gittikçe büyüyen ve cari açıkla kamu harcamalarının da kaynağı olan dış borçlanma idi. DÇM'ler, emperyalist mali sermaye ve yerli işbirlikçilerinin (Sabancı, Koç, Karamehmet gibileri) en büyüklerinin servetini büyütüyordu.

Sorun tek başına dış borçlanma ile sınırlı değildi. Dış borç krizleri dış borç ertelemelerine dek vardı. Bankalar arasında merkezileşenler, diğerleri ile aradaki makası iyice açarken, ekonomik borç ertelemeleri ve dış kaynak arayışı içinde boğuluyordu. Emperyalist tekeller ise, kesenin ağzını açmak için yeni kölelik anlaşmaları dayatıyordu. Örneğin, "kaynak aktarması" ancak yüzde 47 oranında yapılan devalüasyon (1979'da) sonrasında mümkün olmuştu.

İşbirlikçi tekelleri burjuvazi kullandığı tüm yöntemlere rağmen tam bir sıkışma yaşıyor, gerek ekonomik politikaları, gerekse de açık terörcü biçim alan faşizmin yoğun saldırılarının biriktirdiği yığınsal tepkiler, varlığını uzun süre bu şekilde sürdürmesine olanak tanııyordu. Anti-faşist halk hareketinin yükselişinin niteliği de yığınsallığı da, her geçen gün faşist baskı mekanizmalarını ezerek işlemez hale getiren bir sığrama içerisindeydi.

Öte yandan, emperyalist sistemin '70'li yıllarla birlikte dünya genelinde büyük bir sarsıntıyla başlayan ve '70'li yılların sonunda da devam etmekte olan krizi, dünya halklarının mücadelesini yükselten bir zemin yaratıyordu ve bu direniş dalgası Türkiye'yi de derinden etkilemeyi sürdürüyordu.

Böyle olunca emperyalist tekeller, Regan-Theatcher-Kohl üçlüsü ile neo-liberal politikalara geçiş yapmak isterken, kitlelerin dünya çapında gittikçe sertleşen mücadelelerine çarpıyordu. Bu politikalar, ancak yarı-sömürgeleştirilmiş ülkelerde peşpeşe tezgahlanan askeri faşist diktatörlüklerle, emperyalist ülkelerde ise boyutlandırılmış faşist terör dalgası içinde uygulanabiliyordu. Türkiye için de, aslında "24 Ocak Kararları" benzeri ekonomik kararlar ve askeri faşist darbe kararını, 1977-1978'lerde almıştı emperyalistler. Fakat ülke içi dengeleri bunu başarmasına engel olarak gördüler.

Bu nedenle ekonomik olarak Turgut Özal ile bir hazırlık ve olgunlaşma beklentisi zorunlu hale gelmişti. 2001 Krizinde Kemal Derviş'e biçilen misyon benzeri bir işlevle donatılan Özal, ekonominin kurmayı haline getirildi. Ancak uygulanmakta olan ekonomik programın yaşam bulması için, dünya ekonomik-siyasi konjonktürü ve yine iç dengeler nedeniyle o dönemin Türkiye'sinde, kimsenin cesaret edip bu role soyunamayacak kadar engellerle dolu bir yapı vardı. 1979 yılında karar altına alınan "24 Ocak Ekonomik Prog-

2001 Krizinde Kemal Derviş'e biçilen misyona benzer bir işlevle donatılan Özal, ekonominin kurmayı haline getirildi. Ancak 1979 yılında karar altına alınan "24 Ocak Ekonomik Programı" bile, 12 Eylül 1980 faşist darbesi tezgahlanmadan uygulanamadı. Hatta programı, tam olarak ancak sivil görünüm altında Özal'ın başbakanlık görevi esnasında ele alabildiler. "24 Ocak Kararları" ve 12 Eylül 1980 rejimi ile emperyalist burjuvazi, liberalleşmede geciken Türkiye'yi bu politikanın içine çekme operasyonu başlatıyor, ithal ikameci politikaya son verip liberal ekonomiye geçiş yapmasını istiyordu.

ramı" bile, 12 Eylül 1980 faşist darbesi tezgahlanmadan uygulanamadı. Hatta programı, tam olarak ancak sivil görünüm altında Özal'ın başbakanlık görevi esnasında ele alabildiler.

2) 12 Eylül Dönemi: "24 Ocak Kararları" ve 12 Eylül 1980 rejimi ile emperyalist burjuvazi, liberalleşmede geciken Türkiye'yi bu politikanın içine çekme operasyonu başlatıyor, ithal ikameci politikaya son verip liberal ekonomiye geçiş yapmasını istiyordu.

Ekonomik liberalleşme süreci, Türkiye ekonomisinin emperyalist tekellerin sömürüsüne tümüyle açık hale getirilmesi ve emperyalist ekonominin tıkanan damarlarına taze kan pompalanması sürecidir.

İşbirlikçi tekelleri burjuvazi bu süreçte dışa açılmaya yöneldi. "İhracata dayalı sanayileşme" stratejisinin uygulama alanına sokulmasıyla, burjuvazinin tekelleri karakteri de büyümeye başladı. Kuşkusuz ithal ikameci politika ile yapısal değişiklikler geçirmiş ve biriken sermaye üzerinden tekelleri dönüşümünü sağlamaya çalışmıştı, fakat esas dönüşümü 1980-83 yılları arasında zor yoluyla aldığı önlemlerle (sonraki yıllarda devam eden önlemler bunlar) kendi gücünü pekiştirerek gerçekleştirdi.

1980 dönemeciyle, tekelleri karakterini pekiştiren Türk burjuvazisine paralel olarak Türkiye kapitalizmi de kabuk değiştirmeye başladı. Emperyalist sermaye girişini tümüyle rahatlattan yasal düzenlemeler, '80'li yıllar boyunca sürdü. Özellikle '90'lara doğru şirket birleşmeleri ve şirket satın almaları artış gösterdi. Öte yandan, para piyasaları 24 Ocak Kararları'yla yaşam bulan ekonomik önlemler sonucunda canlanmıştı. Yani ücret-maaşlar düşük, eğitim-sağlık vs. gibi sosyal harcamalar ve sübvansiyonlar az, ama faiz oranları serbestleşmişti... Döviz kuru devalüe edilirken, ('80'lerin sonunda TL aşırı değerlendi) faizler yükseltildi.

Döviz kurunun MB tarafından belirlenmesi, kambiyo rejiminin serbestleşmesi, ihracatı özendirici kolaylıklara gidilmesi, bir yandan da ithalatın önündeki her tür engeli kaldırarak liberalleştirilmesi... Emperyalistlerin istediği tüm "eklemlenme" önlemleri sürüyordu ve merkezileşme yoluna da girilmişti. Bankacılık sektöründe yoğunlaşma, bankerlerin bir kısmını batırırken, küçük bir azınlığın merkezileşmesine ve büyük servetler biriktirmesine yol açmıştı örneğin. Özellikle Akbank, Garanti Bankası gibi az sayıda banka ayakta kalmış, büyük çoğunluk ise iflastan kurtulamamışlardı. (En büyüklerin midesine inmişlerdi.)

12 Eylül'ün bir diğer anlamı, bankacılıkta yoğunlaşma ve merkezileşmeyi güçlendirme ve emperyalist mali sermaye ile bütünleşmedir çünkü. Banka faiz sisteminin piyasada oluşmasını sağlayan düzenlemeler bu dönemde yapılmış ve böylece uluslararası

bankaların Türkiye'ye akışı sağlanmıştır.

Ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel, her alanda emperyalist kapitalizmin hakimiyetini pekiştiren 12 Eylül süreci, bu yolu nasıl açmıştı?

Fabrikalar ve tüm üretim merkezleri, üniversiteler ve tüm okullar, hastaneler ve tüm sağlık kurumları kışladır. İşçiler ve emekçiler, öğretmen ve öğrenciler, aydınlar ve bilim insanları tutsaktır. Sokaklar, caddeler, dağ ve köyler, kent ve kasabalar, asker postalları altındadır. İşkence merkezleri, cezaevleri binlerce insanı hapsedmiş; katletmeler, infazlar, idamlarla ülke kan dermasına çevrilmiştir. Sendikalar kapalı, grev ve TİS yasaktır, ama artık Yüksek Hakem Kurulu, gerici-faşist YÖK yönetimi vardır. Örgütsüzleştirme, yüksek çalışma saatleri ve düşük ücret-maaş, işten atmalar, ağır çalışma koşulları ve özgür basın da dahil her sesin susturulması...

Ağır sömürü koşulları ve kazanılmış tarihsel hakların gasp edilip esaretin dayatılması ile emperyalist sermayeye açılan yol, kölece bağımlılık ilişkileridir.

3) 1994 Krizi ve "5 Nisan Kararları": Sosyalist sistemin 1950'li yılların ortalarından itibaren kapitalist restorasyon sürecine sokulması, '90'lı yıllarda revizyonist sistemin çöküşü ile tamamlanınca, emperyalistlerin "zafer" nidalarıyla çınladı dünya. Oysa emperyalist sistem, 1970'li ve '80'li yıllarda yaşadıklarından çok daha şiddetli krizlerle cebelleşiyordu. Tarihinde yaşadığı krizlerden farklı olarak, artık krizler iç içe geçmiş (ikiz kriz olgusu) devreleri kısaltmıştı üstelik. Çözüm üretmekte de farklı boyutlarla uğraşmak durumunda kalmıştı emperyalistler.

Avrupa ülkeleri, 1992'de boydan boya krize girdi örneğin. ABD durgunluk yaşarken Japonya benzer bir durumdaydı. 1994-'95 Meksika ve Türkiye krizleri... '90'lar aynı zamanda emperyalizmin krizden çıkış yolu olarak bağımlı ülke halklarına daha fazla yüklenme yıllarıdır. Sermaye hareketlerini serbest bırakma zorunluluğunu, bunun için yasal düzenlemelere gidilmesini bağımlı ülkelere dayatması, bu yıllara rastlar. Bağımlı ülke ekonomileri neo-liberal politikalarla her şekilde değişime uğramaya zorlanmış, işçi ve emekçilerin "elinde nesi var-nesi yoksa" hepsi zorla alınmıştır.

Türkiye, '80'li yılların sonuna doğru yeni bir sıkışma içine girmişti. Kararnameler ve süren programlarla, ekonominin emperyalist tekeller çıkarına düzenlenmesinde istenen hızla sağlanamamıştı. Bu durum egemen sınıfları, "24 Ocak Kararları"ni yeniden revize edilmek üzere daha fazla sıkıştırılarak sürdürülmesi kararını gündemlerine almak zorunda bırakmıştı.

Fakat ülke konjonktürü buna izin veren bir atmosfere sahip değildir. Kemer sıkıtkça, demokrasi ve özgürlükler özlemiyle yanıp tutuşan kitlelerin öfkesi alttan alta mayalanmaktadır. Artan yoksullukla kölece çalışma koşullarına, 12 Eylül rejiminin devam eden boğucu faşist teröre karşı başkaldırmaya başlanmıştı. 1989 bahar eylemleri, böyle bir sürecin bir ürünü olarak alevlendi. İşçiler, ülkenin her köşesinde sokaklara dökülmüş, gençlik ve memur eylemleriyle de mücadele büyük bir yaygınlık kazanmıştı. Ardından Kürt halkı serhildanıyla ulusal uyanışını alanlara yansıttı. '90'lı yılların ilk yarısı, ezilen ve sömürülen kesimlerin yükselen mücadelesine tanıklık ediyordu.

Burjuvazi, "24 Ocak Kararları"ni sıkılaştırmadığı gibi, krizlerle karşılaştı. Bu durum, '94 yılında açığa çıkan daha büyük bir krizle karşılaşmaya dek sürdü. '94 öncesi krizleri "genişlemeci para politikası" ile yönetmek isteyen burjuvazi, yerli parayı devalüe etmeden faizleri düşük tutarak sürdürüyor, fakat ne dış dengeli ne de bütçe dengesini tutturabiliyordu.

'94 Krizi kapıyı çaldığında, emperyalist sermaye, kendisini (ve kırıntı ile avuttuğu yerli işbirlikçilerini) rahatlatmak için "5 Nisan Kararları"ni soktu devreye. İşçi ve emekçilerin sırtından sistemi ayakta tutmaya

çalışıyorlardı bununla. Kuşkusuz işçi ve emekçileri zapt-ı rapt altına aldıkları ölçüde başaracaklardı.

Ancak direniş durmak bir yana, nice ve niteliksel olarak gelişim içerisine girmişti. Eylemlerin şiddeti, burjuvazinin saldırılarının şiddetine denk bir rotaya yürüyordu. Özellikle '96 yılı, kitle hareketinin doruğa çıktığı bir yıl oldu. Böylece, ne "5 Nisan Kararları"nı hayata geçirebildiler ne de onu revize etmeye kalkışmaları işe yaradı. Artı-değer sömürsünde istedikleri düzeyi yakalayamadılar.

Öte yandan, dünya ekonomisi krizlerle sarsılmaya devam ediyordu. Başka zayıf halkalarda kriz beklenirken Türkiye zayıf halkası kınılmaya başladı. Güney Kore, Endonezya, Tayland vb. Asya ülkeleri, Rusya ve Brezilya zincirinin halkası olarak kriz, Türkiye'yi de içine almıştı. '97-'98 krizleri patlak verdiğinde, '94'te birbirini izleyen banka iflasları da büyük bir artış göstermişti.

4) 21. Yüzyıl Eşiği ve 2000'ler: "Güçlü ekonomiyi geçiş" programı, 1990'ların sonunda ele alınabildi. Türkiye için emperyalist ekonomiye eklemlemeye yaşanan gecikmeleri hızla aşma programıydı. Öyle ki, 2000 yılında dayattığı programı, aslında emperyalist tekeller, '90'ların ortasından itibaren bütün hükümetlere uygulamak istemişler, ancak bir türlü "ileriye" sıçratamamışlardı Türkiye'yi. Açık ki, '90'ların sonunda uygulama soktukları bu programa, "elini çabuk tutma" operasyonu işlevi yüklenmişti.

Çünkü yönü yeni bir emperyalist paylaşım savaşına çekilmeye doğru giden, keskin bir kriz yaşamaktadı sistem. Emperyalistler, 1973 (dünya çapında yaşanan) krizden daha derin yaşanacak bir kriz beklemekteydi ve bundan dolayı krizi atlama yolları, krizlere dayanıklı yöntemler arayışı yaşamsal bir sorun haline gelmişti. Artık tüm hazırlıkları da, bu sorunu en az zararla kapamaya dönük olarak sürmekteydi.

Dolayısıyla emperyalist tekeller, sömürü kanallarını açmada (dünya ekonomisine uyum sağlamak dedikleri şey bu) ciddi sorunlar yaşayan Türkiye'yi, jeostratejik ve politik öneminden dolayı bulunduğu yerden çok öteye koşması için, işbirlikçilerinden gerekli hızı bekliyordu. 2000'ler Türkiye'si, emperyalist yağmacı ülkelerin dünyayı yeniden paylaşma ihtiyacına cevap olacak şekilde düzene sokulmak üzere, ameliyat masasına yatırılmış bir Türkiye halidir. Özellikle de "Susurluk" ve "28 Şubat" sonrasında Türkiye, bu süreçte hazırlık içine sokulmuştur.

'90'lı yıllar, sermayenin hızlı çıkış yapmasının bütün koşullarının yaratılmaya çalışıldığı yıllardır. Bu durum, aynı zamanda, bağımlı ülkelerin emperyalist ülkeler için "nefes borusu işlevi"ni görmesi uğruna, vahşice sömürülmesi anlamını taşımaktadır. Bağımlı ülkeleri, sıcak paraya mahkum eden mekanizmaları kurma yönünde, her çeşit baskıya tabi tuttular dolayısıyla. "Fon sağlama" dedikleri, yüksek faiz "kazancıyla" aktarılan "kaynaklar" (mal, hizmet, ekipman, işgücüne "kaynak" diyorlar) emperyalist tekellere büyük servetler yarattı. Kredi, hisse senedi satın alma türünden "fon transferleri", geniş bir örgütlenme ağı yaratılarak sağlandı. Üretimle hiçbir ilişkisi olmayan para sermayedarların, teknolojik gelişme ile paralel olarak etkin bir örgütlenme sistemi kurmasıyla oluşan, para sermayenin bankalarda veya başka kurumlarda merkezileşmesi; işçi ve emekçilerin yarattığı artı-değerin hızla büyük servet kaynağı ortaya çıkarmasıyla gerçekleşti.

Sermayenin hızlı hareket eden bir yapıya kavuşması, işçi ve emekçilerin kölece çalışma koşullarına mahkum edilmesiyle denk bir gelişmedir ve bu, sistemin çürüyen yapısını da açıklamaktadır.

Emperyalist sermayenin her şekilde serbestçe girişi '89 yılında gerçekleşti Türkiye'de. Faiz tavanları kaldırılıp yerini "hisse senedi ve devlet kağıtları piyasaları"na terk etmişlerdi. 1985'ten 1994 yılına dek geçen yaklaşık 10 yıllık dönem içinde pek çok düzenleme yapıldı. Özellikle bankacılık sektörü için belli başlı

Türkiye'de savaş karşıtlığı hem çok yüksektir, hem de özel olarak ABD emperyalizmi karşıtlığı geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır. Fakat Türkiye'nin belli başlı burjuva klikleri -ve onların sözcüsü hükümet- kendi rejimlerinin güvencesi açısından, ABD ile ittifak kurma üzerinde önemle durmaktadır. Dış politikasını ABD'nin rotasına göre çizerken, bölge ülkelerinin efendisi rolü oynamaya ısrarlıdır... Ve bu, ülkeyi tam bir felakete sürükleyecektir. Fakat unuttukları bir şey var! Türkiye işçi sınıfı tarihi, onların bütün ekonomik programlarını parçalama tarihidir aynı zamanda. 2000'lerin programını da parçalaması çok uzak değildir.

değişimlere yol açan yeni kararlar, ancak 90'lı yılların sonunda sokulabildi devreye. Finansal liberalleşme için '89'da atılan adımları, '99'da Bankacılık Kanunu ve Vergi Kanunu'nu değiştirerek hızlandırma çabasına girdiler. "Yan Sabit Kur" politikasını uygulamışlardır.

Kaldı ki, ya dalgalı kur ya da sabit (veya yarı sabit) kur politikası uygulamaya zorunluydular. Çünkü Türkiye gibi ülkelerin ekonomisi, para politikasını uzun vadede disipline edecek mekanizmalara sahip değildir ve zorunlu olarak "kur çapası"na esas almakla karşı karşıya bırakılmışlardır. Yani, "gelişmekte olan ülkeler" denen orta gelişmişlik düzeyine erişmiş Türkiye gibi ülkeler, bir "döviz piyasası"na sahiptir. Dolayısıyla bağımlı ülkeler için uygun görülen "döviz çapası"na dayalı "istikrar programı"ydı bu. Ve "Sıkı Para Politikası" hedefiyle yürürlüğe sokulmuştu. Değerli TL ile enflasyon kontrol altında tutulurken, bu sayede emperyalist sermayeyi çekmek için bol miktarda borçlanmıştı Türkiye. İç ve dış borçlanma ile finansman ihtiyacının karşılanması '80 sürecinin uygulamalarıydı ve bu, '90'ların sonuna doğru olağanüstü bir artışa yol açmıştı.

1999 yılında uygulamaya sokulan IMF programı üç yıllık sıkıştırılmış bir programdır, ama ilk bir buçuk yıl içerisinde sonuç alınmaya kalkışıldığı için iki kat sıkıştırılmış bir programa dönüştürülmüştür. Ne var ki, kaçınılmaz patlama 7 ay sonra, önce Kasım 2000'de sonra (üç ay sonra) Şubat 2001'de geldi.

2000-2001 krizlerinden sonra, ekonomi, yeni bir IMF programıyla yeni bir "ayar"a tabi tutuldu. "Enflasyonla Mücadele Programı ve Bütçe Disiplini"ydi bunun adı. Bir yandan da, "sabit kur, döviz piyasasını yok ediyor" gerekçesiyle "dalgalı kur" sistemine geçiş yapıldı ve ekonominin kurmayı Kemal Derviş oldu.

Türkiye için 2000'li yılların anlamı, emperyalist tekellerin isteklerinin artık gecikmeye tahammülleri kalmadığı yönündeki şiddetli yaptırımlarının önünde diz çökmesidir. Ve Türkiye -bu anlamda- öyle büyük bir "değişim" sürecine sokulmuştur ki, bu ne 1950'li-'60'lı yıllar, ne de '80'li yıllarla karşılaştırılabilir. Sorun, ne sermaye birikiminde ortaya çıkan tıkanmalara ne de "eklemlemeye"de yaşadığı gecikmelerin telafisine benzemektedir. Elbette gecikmelerden kaynağını alan sorunlarla hala boğuşmaktadır burjuvazi. Şu anda sermayenin merkezileşmesi ve savaş ekonomisi sorunu ve dünyanın yeniden şekillenmesinde yer edinme gibi "var olma-yok olma" ile karşı karşıyadır. Bu aynı zamanda burjuvazinin en büyüklüğü ile diğer kesimler arasındaki çatışmayı da keskinleştirmekte, siyasi çatışmanın "uzlaşma noktaları"nı da ortadan kaldırmaktadır. İşbirlikçi tekeller burjuvazinin kendi arasında süren hakim hale gelme ve rant paylaşımı -emperyalist tekeller arasında süren çatışmaya paralel olarak- hepten kızışmaktadır. 2001 krizinden çıkış yolu, bizzat ABD'li tekellerin IMF eliyle (zor yoluyla yeni bir IMF programı dayatarak) yerli işbirlikçilerini hizaya getirmesi yoludur. Tabi ki en güçlülerin azami karını arttırması uğruna...

Bunu anlamak için neleri zorladıklarına bakmak yeterli: Kamu bankaları da dahil özelleştirmelerin önündeki engellerin kaldırılması, işçi ve emekçileri örgüt-süzleştirip artı-değerin gasp edilmesinde kolaylıklar yaratacak yasal düzenlemelerin derhal yapılması, tarımsal istihdamın azalmasına yol açacak sübvansiyonların kaldırılması da dahil emperyalist tarımsal programların uygulanması...

"Cari açıkla büyüme" sorunu, özellikle 2003 yılından sonra ciddi boyutlara vardı. 2006'nın ilk yarısına dek de büyük bir artış gösteren cari açık sorununun kitlelerin yaşamında yarattığı sonuçlar, katlanılmaz bir hal aldı.

2006'nın ilk yarısında (Mayıs-Haziran) krize girildiğinde, faizler daha da yükseltildi sıcak para çıkışı tersine döndürülmeye çalışılmış, sömürü yükü böylece hepten ağırlaşmıştır. Yüksek faizle tekrar giren sıcak pa-

ranın yarattığı ayağı çukurda bir ekonomi ve "enflasyon hedeflemesi"ne yapılan geçişle girilmiştir 2007'ye. Büyüyen cari açık, ithalat artışı, dış ticaret açığı ve devasa bir borç stoku bir yanda, diğer yanda sömürüdeki boyutlanmış artışa yüksek vergilerin ve her tür sosyal hakkın ortadan kaldırılmasının yarattığı kitlelerin olağanüstü zorlaşan yaşamı...

Resmi rakamlara göre son dört yıl içerisinde (2002'den 2006'ya dek) neredeyse 20 kat artış gösteren cari açık; yüksek faizle kaçması önlenen sıcak para ve sürekli artan bir dış borçlanma ile kapatılmaya çalışılınca, kitlelere ağır bedel ödeltiştir: İşçi ve emekçilerin artan çalışma saatlerine karşılık son derece düşük ücret ve maaş, sosyal hakların gasp edilmesi, yükselen vergiler, çığ gibi büyüyen işsizlik, borçlu yaşamaya mahkum edilen milyonlarca insan, açlar ordusu...

"Düşük kur, yüksek faiz politikası", artan sermaye akışını daha da yükseltmek için uygulamaya girmişti. Düşük kur, aynı zamanda ithalat artışındı. Sözde enflasyonla mücadele düşük kur ucuz ithalat ile yapılmaktadır çünkü. Emperyalist sermaye girişi resmi rakamların da ifade ettiği gibi ülke tarihinde görülmedik biçimde artış göstermiştir. (Son iki yılda 5 kat arttı) Engelsiz girdikçe de borçla finanse edilen cari açık, büyüdükçe büyümüştür. Bankacılık ve enerji gibi alanlar tümüyle emperyalist sermayeye terk edilmiştir. 2000'lerde özelleştirilmeyen alan ise, neredeyse kalmamıştır.

Sonuç ortadadır: Emperyalist kölelik ilmeğinin sıkılaştırılması, artı-değer sömürüsünün devasa boyutlara varması, yıkım savaşı...

Yıkıcılar Yıkılacaktır

Türkiye'nin şu anki yönü, ABD politikalarından yana çizilirken, ekonomik yaşantısı onun korsanca emelleri uğruna örgütlenmektedir. Öte yandan AB'li emperyalistler de dahil tüm emperyalist güçler Türkiye'ye büyük oranda sermaye akışı sağlamakta, "geleceğine yön verme" yarışına girmektedirler. Örneğin, AB sürecine girdikten sonra, salt AB'li emperyalistlerden değil, diğerlerinden de sermaye akışı tarihinde hiç olmadık şekilde artmıştır.

Türkiye'de savaş karşıtlığı hem çok yüksektir, hem de özel olarak ABD emperyalizmi karşıtlığı geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır. Fakat Türkiye'nin belli başlı burjuva klikleri -ve onların sözcüsü hükümet- kendi rejimlerinin güvencesi açısından, ABD ile ittifak kurma üzerinde önemle durmaktadır. Dış politikasını ABD'nin rotasına göre çizerken, bölge ülkelerinin efendisi rolü oynamaya ısrarlıdır.

Bu durum, ABD sermayesinin ülke ekonomisi üzerinde etkin olmasını kolaylayacaktır. (Kaldı ki, Türkiye'nin zenginlikleri ABD tarafından yağmalanırken, ekonominin ABD ordusunun çıkarları için düzenlenmesi, TSK ve güvenlik teşkilatlarının kimi faaliyetlerinin içine çekilmesi, ucuz işgücü temin etme de dahil, ekonominin tüm alanlarını "emre amade" durumuna doğru genişletilmesi söz konusudur.) Ve bu, ülkeyi tam bir felakete sürükleyecektir.

Fakat unuttukları bir şey var!

Türkiye işçi sınıfı tarihi, onların bütün ekonomik programlarını parçalama tarihidir aynı zamanda. 2000'lerin programını da parçalaması çok uzak değildir. Ve bu sefer parçalayacağı yalnızca ekonomik programları da olmayacaktır...

☆ 4 Şubat 1945-

Yalta Konferansı yapıldı

2. emperyalist paylaşım savaşı sırasında Alman faşizmini tüm dünyaya yaymaya çalışan Naziler, diğer emperyalistlerin de örtük onayıyla sosyalist Sovyetler Birliği'ne saldırınca, kendi sonunu da hazırlamış oldu. Büyük bir anti-faşist halk direnişi gerçekleşti. Sovyet halkları, Nazileri sadece kendi topraklarından değil, işgal ettiği diğer topraklardan da sürmeye başladı. Alman faşizminin yenileceğinin kesinleşmesiyle birlikte İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri, Sovyetler Birliği ile ittifak içine girdiler. Kırım yarımadasında bulunan Yalta'da toplanan üç devletin başkanları Hitler'in kesin yenilgiye uğratılması ve Alman Genelkurmayı'nın tümüyle ortadan kaldırılmasını karara bağladılar. Yalta konferansı, Alman faşizminin yenilgisini tescillemesi ve üç devletin birlikte hareketinin resmileşmesinde önemli bir yer tutar.

☆ 10 Şubat 1969- 6. Filo eylemi

'68 hareketinin öğrenci gençliği, İstanbul ve Ankara'da 6. Filo'nun gelişini protesto ettiler. 16 Şubat'ta gerçekleşen ve bu kez çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu protesto eyleminde ise, devlet destekli dincilerin saldırısı sonucu "Kanlı Pazar" olarak tarihe geçen olaylar yaşandı. ABD'nin 6. Filosu'nun İstanbul'a gelişini protestosu ve ABD askerlerinin denize dökülmesi, sadece gençlik hareketi açısından değil, Türkiye devrimci hareketi açısından da önemlidir. Çünkü ülkemiz tarihindeki belli başlı anti-emperyalist eylemlerden biridir. Keza tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçen olaylar da, karşı-devrimin provokasyonlarını bilmek açısından ibret vericidir. O günden sonra da faşizmin bu tür provokatif eylemleri sürmüştü ve her defasında "Kanlı Pazar"ı akla getirmiştir.

☆ 13 Şubat 1967-DİSK kuruldu

Kısa adı DİSK olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, 1960'ların başında yükselen sınıf mücadelesinin bir ürünü olarak '67 yılında kuruldu. 1960'lı yılların başında sendika, toplu sözleşme ve grev hakkının kazanılması için yapılan yaygın ve kitlesel eylemlerde işçilerle polis sık sık karşı karşıya geliyordu. Yükselen bu militan mücadele sonucunda Türk-İş'in Amerikan tipi sendikacılık çizgisi daha fazla açığa çıktı. Türk-İş'ten kopan Lastik-İş, Basın-İş, Maden-İş ve Gıda-İş sendikaları tarafından DİSK kuruldu. Doğal işçi önderlerinin, militan direnişçi işçilerin DİSK'te toplanmasıyla kısa sürede etkinliğini artırdı. Fakat DİSK her zaman reformcu bir mevzide kaldı. Başına çöreklenen revizyonist-reformist yöneticileri DİSK'in devrimci sınıf sendikası olduğunu iddia etmelerine rağmen, DİSK, sınıfın sendika ağlarını aşan eylemlerine de hep set oldu.

Bunların içinde 15-16 Haziran ve Tarih, en fazla bilinenidir. DİSK, 12 Eylül faşizmi karşısında da hiçbir direniş sergilemeden teslim oldu. 12 Eylül'den sonra yeniden kurulan DİSK, "çağdaş sendikacılık" adı altında daha açık bir sınıf işbirliği ve teslimiyet çizgisi izledi.

☆ 19 Şubat 1972-

Ulaş Bardakçı katledildi

THKP-C'nin kuruluşunda önemli bir rol oynayan ve '68 kuşağının yiğit devrimcisi Ulaş Bardakçı, Amavutköy'de bir evde polis tarafından kuşatıldı. Ulaş, kendinden önce şehit düşen yoldaşları gibi son kurşununa dek çatışarak şehit düştü. Ölümünden sonra, birçok çocuğun isim babası oldu; halkımız onun adına ağıtlar yaktı.

☆ 22 Şubat 1848- Bebel doğdu

Lenin'in "işçi yığınlarının en çok sevdikleri liderler" arasında saydığı Alman komünist August Bebel doğdu. Bir işçi olarak kendini bilimsel sosyalizm öğretisiyle yetiştirmeyi başaran Bebel, birçok önemli yapıta da imza attı. Bunların içinde "Kadın ve Sosyalizm" en çok bilinen eseridir.

☆ 24 Şubat 1948-

Komünist Manifesto yayınlandı

Marks ve Engels tarafından kaleme alınan Komünist Manifesto, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin nedenlerini ve hedeflerini ilk kez bilimsel bir tarzda ortaya koyduğu siyasal bir metindir. Aynı zamanda proletaryanın siyasal partisinin devrimci programı olma özelliği taşır. Sosyalizm tarihinin en önemli metinlerinden biri olan Komünist Manifesto, "Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor: Komünizm hayaleti" diye başlar ve burjuvazinin komünizmden duyduğu büyük korkuyu ifade eder. Ve son sözleri "bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" dir. 150 yıldan fazla bir zaman önce kaleme alınmış olmasına rağmen ne burjuvazinin komünizm korkusu bitmiştir ne de işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı gerçeği. Komünist Manifesto, bugün de güncelliğini ve tarihsel önemini korumaktadır.

Şubat ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

9 Şubat 1978-Atilla Acartürk
17 Şubat 1996-Nurettin Demir

22 Şubat 1980-Hacı Köse

23 Şubat 1918

KIZIL ORDUNUN KURULUŞU

"Sosyalist anavatan tehlikede!"

Alman hükümeti, ateşkesi bozup gençlik Sovyet ülkesini işgale kalkıştığında, Parti'nin ve Sovyet hükümetinin, Sovyet emekçilerine yaptığı çağrıydı bu.

Ekim devriminin üzerinden henüz birkaç ay geçmişti. İç karışıklıklar, tümüyle kontrol altına alınamamıştı. Yeni biten bir

savaşın tahribatlarıyla ülke ekonomisi felç olmuş, halk korkunç bir sefalet içinde yaşıyordu. Ama Alman emperyalizminin saldırısı, bir anda ülkenin devrimci bir kabanışla muazzam bir seferberliğe geçmesine neden oldu. Ekim devrimini yaratan proletarya, Parti'nin bu çağrısına, Kızıl Ordu alayları oluşturarak cevap verdi. Narva ve Pskov'da Alman ordusu güçlü bir direnişle karşılaştı ve Petrograd üzerine yürüyüşünü durdurmak zorunda kaldı. Alman işgalcilerinin geri püskürtüldüğü gün olan 23 Şubat 1918, Kızıl Ordu'nun doğum günü oldu.

Devrimin ilk yılları, Sovyetler için her yerde savaş anlamına geliyordu. Bir yandan sosyalizmin inşasıyla uğraşırken, diğer yandan savaşıya devam ediyorlardı. Üstelik, sadece Alman ve Japon emperyalizminin vb. ordularıyla değil; Kolçak gibi, Denikin gibi, karşıdevrimin uşağı, ülkeyi içten çökertmek için, halkı ayaklandırmaya çalışan hainlerle de savaşıyordu. Kızıl Ordu'nun maddi olarak neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Korkunç bir açlık çekiyorlardı. Kimi zaman düşmandan ele geçirilen, kimi zaman Çarlık ordusundan kalan eski üniformaları giyiyorlardı. Doğru düzgün silahları yoktu. Silahı olan, birçok birliğin barutu yoktu. Top yok denecek kadar azdı. 1918-22 yılları Kızıl Ordu'nun en zorlu dönemiydi. Savaşçıların pek çok şeyi eksikti, ama önemli bir şeye sahiptiler: Sosyalizm inancına ve başarıma kararlılığına. Bu nedenle bu yıllar, savaşın kan ve ateşi içinde, Kızıl Ordu'nun piştiği yıllar oldu. İlk günlerin, ellerinde derme çatma silahları bile olmayan proleter gönüllüleri, dünyayı dize getiren yiğit savaşçılara, komutanlara dönüşmüşlerdi. Böyle olması çok doğaldı da. Sosyalizmin savunulması için, gözünü kırpmadan kendini feda edebilecek kitleler söz konusuydu. Ve başkomutanları, büyük bir askeri deha, sağlam Bolşevik değerlere sahip olan Stalin'di.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşında, Almanların bütün saldırılarında başarı kazanmış olan 'Beşinci Kol' faaliyetleri ve 'Yıldırım Savaşları', Sovyet topraklarında hiçbir işe yaramamıştı. Alman ordusu ilerlerken, arkasında dağılmış bir cephe gerisi değil, kolektif çiftçilerin oluşturduğu gerilla birlikleri bırakıyor. Bir de bu birliklerle savaşmak zorunda kalıyordu. Moskova kentinin doğal bir kale biçiminde inşa edilmiş olduğunu, emperyalistler Moskova kuşatıldığında fark etmişlerdi. Moskova kuşatması sırasında doğrudan Stalin'in başında olduğu birlikler, şehrin sokaklarında rahatça manevra yapabiliyorlardı.

Savaş başladığında, ilk 9 haftada Kızıl Ordu'nun kayıpları, emperyalist ülkelerin aklını durduracak kadar çoktu. 7 bin 500 silah, 4 bin 500 uçak ve 5 bin tank. Aynı ordu, 1945 Mayıs'ında Berlin'deki Reichstag'da (Alman parlamento binası) kızıl bayrağı dalgalandırıyor.

Kızıl Ordu, 1918'de olabilecek en ağır koşullar altında korumuştur Sovyet ülkesini. 1945'te ise, Alman faşizmini ve dünya gericiğini dize getirmiş olarak selamlıyordu dünya halklarını. Kızıl Ordu'nun zaferi, sosyalizmin zaferiydi.

Yeni emperyalist savaşta

GEÇEN YILIN BİLANÇOSU-II

ABD'de başkanlık seçimleri ve çıkış arayışları

ABD emperyalizmi, izleyeceği siyasi-askeri politikaları, Savunma Bakanlığının dört yılda bir hazırladığı ve 'Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirme Raporu' (QDR) adı verilen belgelerle kamuoyuna duyurur. Bu raporlar, önemli stratejik değerlendirmeler içerir. Mesela QDR-2001 raporunda üzerinde durulan temel unsur 'önleyici savaş' kavramı idi ve en önemli belirlemesi 'Çin-Hindistan-Rusya ittifakını önlemek' üzerine yoğunlaşmıştı. Sonrasındaki dört yıllık süre boyunca, gerçekten de bu doğrultuda adımlar atıldı. Afganistan ve Irak'ın işgali ile Hindistan ve Rusya'ya yaklaşma arayışları, bu dönemin en önemli unsurları oldu.

Raporun en önemli unsuru, ABD'nin 'küresel çapta' ve 'sonu belirsiz' bir savaş içinde olduğunun belirlenmesiydi. Rapora göre, ABD emperyalizmi, başlayan savaşın sonuçlarının daha belirsiz, önceden tabmin edilmesi daha zor, bu yanıyla da daha karamsar olduğunu düşünmektedir. Dünya'daki her türlü gelişmeyi takip etmek, olası sonuçları öngörmek, buna göre hazırlık yapmak için milyonlarca dolarlık bütçeler, sayısız gizli ajanlar, her ülkede işbirlikçiler, onlarca strateji kurumu vb kullanan ABD için, tehlikenin önden tahmin edilemeyebileceğini söylemek oldukça önemli bir tespittir. ABD emperyalizminin eski gücüne ve özgüvenine sahip olmadığının en çarpıcı göstergelerinden biridir bu. Gerçekten de savaş her geçen gün ABD'nin aleyhine bir nitelik kazanmaktadır. ABD'nin yaptığı her hamle, kendisini vuran bir silaha dönüşmektedir.

Pentagon'un (ABD Savunma Bakanlığı) Şubat 2006'da açıkladığı QDR-2005 raporu da bu yanıyla oldukça önemli bir belgeydi. Bu raporun en önemli unsuru ise, ABD'nin 'küresel çapta' ve 'sonu belirsiz' bir savaş içinde olduğunun belirlenmesiydi. Rapora göre, ABD emperyalizmi, başlayan savaşın sonuçlarının daha belirsiz, önceden tahmin edilmesi daha zor, bu yanıyla da daha karamsar olduğunu düşünmektedir. Dünyadaki her türlü gelişmeyi takip etmek, olası sonuçları öngörmek, buna göre hazırlık yapmak için milyonlarca dolarlık bütçeler, sayısız gizli ajanlar, her ülkede işbirlikçiler, onlarca strateji kurumu vb kullanan ABD için, tehlikenin önden tahmin edilemeyebileceğini söylemek oldukça önemli bir tespittir. ABD emperyalizminin eski gücüne ve özgüvenine sahip olmadığının en çarpıcı göstergelerinden biridir bu. Gerçekten de savaş her geçen gün ABD'nin aleyhine bir nitelik kazanmaktadır. ABD'nin yaptığı her hamle, kendisini vuran bir silaha dönüşmektedir.

Rapordaki bir başka unsur,

ABD'nin iki büyük savaşı aynı anda sürdürebilme kapasitesinin güçlendirilmesidir. Irak'taki savaşın handikapları devam ederken, bir taraftan da İran'dan bir cephe açma çabası, rapordaki bu değerlendirme ile ilgilidir. Keza, düzinelerle ülkede çok sayıda özel harekâtı sürdürürken, aynı anda kendi ülkesinde doğal nedenlerle ya da 'terörist saldırı' sonucu oluşmuş büyük bir felaketle başedebilme kapasitesinin güçlendirilmesi de, ABD emperyalizminin bugünkünden çok daha zorlu bir savaşı hazırlanmakta olduğunun göstergeleridir.

Rapor, ABD'nin emperyalist ülkelerle ilişkilerini de yeniden tanımlamaktadır. Bir önceki dönemde Almanya ve Fransa gibi ülkelerle ilişkileri koparma noktasına getiren, AB'yi bölmekle övünen ABD emperyalizmi, yeni dönemde en yakın müttefik olarak bu ülkeleri görmekte olduğunu açıklamaktadır. Zaten Almanya'da Merkel'in seçimleri kazanmasının arkasından her iki ülke ile de giderek yaklaşma çabaları bunu doğrulamaktadır. Yıl boyunca da, ABD emperyalizmi en çok bu ülkelerle ilişkilerine önem vermiş, onları kendi politikalarına yedeklemek için uğraşmıştır.

2001 raporunda öne çıkan konulardan biri de 'İslam ülkelerinde demokratikleşme' konusudur. 2005 raporunda ise, ABD artık İslam ülkelerini 'demokratikleştirme' hedefinden vazgeçmiş, bu ülkelerin başında her kim olursa olsun işbirliği yapmaya yönelmiştir. ABD artık yüzüne taktığı 'demokratikleştirici' maskesini çıkartarak, gerçek hedeflerini daha açıktan ifade etmektedir. Ülkelerin rejimlerinin ne olduğundan çok, savaşta kendi yanında olup olmadığıyla ilgilenmekte, bunu da geçmişteki gibi örtük biçimde değil, açıktan yapmaktadır.

Raporun en önemli unsuru ise, Çin'e yaklaşımdır. ABD emperyalizmi,

bu savaşın asıl olarak ABD ile Çin arasında geçeceğini raporla ortaya koymuştur. ABD'nin 2006 yılının başlarından itibaren attığı adımlara damgasını vuran, rapordaki bu belirlemelerdir.

Ancak 2006 yılında da, ABD emperyalizmi aşağıya doğru kesintisiz inişini durduracak bir çözüm bulamamıştır. 2006 Kasımında gerçekleştirilen ABD Kongre seçimleri de bunu derinleştirici bir rol oynamıştır.

7 Kasım günü gerçekleşen seçimlerde, Demokrat Parti ezici bir çoğunluğu ele geçirdi. Bu bir yanıyla kitlelerin Bush yönetimine karşı güvensizliklerini ve tepkilerini ifade etmekteydi. Diğer yanıyla ise, ABD'li tekellerin de artık yıpranmış olan Bush yönetiminin yerine, başka seçenekler aramaya başladığının göstergesi. 2005 Ocak ayında, ikinci defa seçilerek Başkanlık koltuğuna oturan Bush'un arkasında önemli bir destek gücü vardı. Kitlelerin belli bir kısmını savaş konusunda manipüle etmeyi başarmış olmanın zaferiydi bu ve Kongre'nin her iki kanadı da Cumhuriyetçi Parti'nin kontrolü altındaydı. Ancak geride kalan iki yıl içinde Bush ve Cumhuriyetçi Parti fazlasıyla yıprandı, kitlelerin gözünde önemli bir prestij kaybına uğradı. Irak'taki işkence skandallarının ulaştığı boyut, Saddam'ın nükleer silaha sahip olmadığının ve Bush'un bu konuda yalan söylediğinin açığa çıkması, dünyanın dört bir tarafında açığa çıkan CIA işkence merkezleri ve işkence uçakları, resmi rakamlara göre bile 3 binin üzerine çıkan asker cenazesi, Irak'ta büyüyen direniş ve ABD'yi de saran savaş karşıtı hareket, 'Yurtseverlik Yasası', yeni telefon dinleme ve takip yasası gibi yasalar, işkence kavramının yeniden tanımlanarak işkencenin de yasal hale getirilmesi gibi uygulamalarla kitlelerin özgürlüklerinin budanması, ABD içinde patlayan yönetim skandalları vb etkenler, Bush'un yıpranmasına ve kitleler nezdinde prestij kaybetmesine neden olan en önemli unsurlardır. Hatta yalanlara dayalı bir biçimde Irak'a yüzbinden fazla asker gönderen Bush yönetiminin, Kuzey Kore'nin yaptığı nükleer deneme karşısında sessiz kalması ve sorunu en büyük rakibi Çin'e devretmek zorunda kalması, ABD emperyalizminin asıl hedefinin, kitlelere söylenen yalanlardan çok farklı olduğunu gösteren önemli bir veridir.

Oyle ki, Mart ayında ABD'de Quinpiac Üniversitesinde yapılan bir ankette, Bush 61 yılın yani II. Emperyalist savaş sonrasının en kötü başkanı seçildi. Mayıs ayında yapılan bir ankete göre ise, Bush'a verilen destek, seçildiği günden buyana en düşük seviyeye geriledi ve yüzde 29'a kadar indi. Haziran ayında, Irak'ta görevlendirilen bir ABD'li subayın, işgalin yasadışı olduğunu söyleyerek, birliğine katılmayacağını açıklaması, kitlelerin savaş politikalarına karşı tepkilerinin boyutunu göstermesi açısından çarpıcıydı. Çünkü bugüne kadar Irak'a gitmekten ya da Irak'tan çeşitli biçimlerden kaçan askerler bir yana, bu subay, Irak'a gitmeyi açıktan reddeden ilk ABD askeri, üstelik de bir subaydı.

7 Kasım'daki Kongre seçimlerine bu tabloyla girilmiş olduğu için, Cumhuriyetçilerin güç kaybetmesi ve Demokrat Parti'nin çoğunluğu ele geçirmesi, şaşırtıcı bir durum değildir. Ancak Demokrat Parti'nin çoğunluğu kazanmasından dolayı da Irak ya da genel olarak savaş politikalarında bir değişiklik yaşanmayacaktır. Geçmişteki Demokrat Partili başkanlar döneminde gerçekleştirilen savaşlar ve katliamlar düşünülünce bu daha somut olarak görülür.

ABD emperyalizminin, geride bıraktığımız yıl da inişe devam ettiğini söylemiştik. Fakat onun yenildiğini, bu savaşı kaybettiğini söylemek için oldukça erken. Zorluklarının artması onu yeni arayışlara itiyor ve kimi geçici çözümleri de buluyor. Çünkü savaşı tek bir biçimde, tek bir yöntemle sürdürmüyor. Manevra kabiliyetini henüz kaybetmemiş ve seçenekleri tümüyle tükenmemiş olduğu için bunu başarabiliyor.

Mesela bugüne kadar savaşın dışında duran İsrail'i de öne sürerek yeni bir cephe açmaya çalışıyor. Lübnan savaşı bunun provası olarak gerçekleştirilmişti. Prova her ne kadar başarısız olduysa da, İran'a olası bir İsrail saldırısı ihtimali hala geçerliliğini koruyor. Üstelik de İsrail, bugün henüz ABD'nin yapmak istemediği şeyi yapabilecek, doğrudan nükleer silahlarıyla İran'a saldırıya geçebilecek durumda.

Mesela, Irak nezdinde 'Hristiyan dünya'nın 'Müslüman dünya'ya karşı 'Haçlı seferi' olarak başlayan savaşı, bugün 'Müslüman dünya'nın kendi içindeki 'mezhepler savaşı'na dönüştürmüş olması, ABD hedefleri açısından önemli bir başarıdır. Kendisinin Irak halkına karşı savaşının yerini, Ortadoğulu Sünni ülkeler olan Suudi Arabistan, Mısır ve Ürdün'ün, Ortadoğulu Şii ülkeler İran ve Suriye'ye karşı savaşı almak üzeredir.

Keza, savaşın başında karşısına aldığı Avrupalı emperyalistler de bugün ABD'ye daha yakın duruyorlar. Çünkü büyüyen Çin tehlikesi onları da tehdit ediyor ve bu nedenle ABD ile ittifak halinde Çin'i durdurmaya çalışmak onlara daha doğru geliyor.

Kaldı ki, ABD emperyalizminin bugün dünyanın her tarafına yayılmış 700 civarında askeri üssü bulunuyor. Ayrıca yeni üsler kurmak için de çalışmalarını yürütüyor. Geride bıraktığımız yıl içinde Çek Cumhuriyeti, Polonya ve Macaristan'da üsler kurmak için girişimlerde bulundu. Bulgaristan ise, ülkesinde ABD'nin üç askeri üs kurulması için anlaşma imzaladı. Bu anlaşmayla Bulgaristan, 1325 yıllık tarihi boyunca, topraklarına yabancı askerlerin girmesine ilk defa izin vermiş oldu. ABD, benzer bir anlaşmayı Romanya ile de imzaladı. Bu üsler, hem Rusya'ya karşı Doğu Avrupa'da bir savunma cephesi kuruyor, hem de uzun menzilli füzeleri daha Avrupa'ya ulaşmadan yoketmeyi hedefliyor. Ayrıca, İran ve Suriye'ye dönük saldırılarda da bu üslerin kullanılması büyük bir olasılık.

Diğer taraftan başta Güney Kore ve Japonya olmak üzere Pasifik kıyılarında, Kafkas ve Orta Asya cumhuriyetlerinde çok sayıda askeri üslere sahip. Bu üslerle Rusya'yı ve Çin'i kuşatmayı hedefliyor. Azerbaycan ile de Dağlık Karabağ sorununun çözülmesi için yardım sözü karşılığında, İran sınırında üs kurulması anlaşması

Rapor, ABD'nin emperyalist ülkelerle ilişkilerini de yeniden tanımlamaktadır. Bir önceki dönemde Almanya ve Fransa gibi ülkelerle ilişkileri koparma noktasına getiren, AB'yi bölmekle övünen ABD emperyalizmi, yeni dönemde en yakın müttefik olarak bu ülkeleri görmekte olduğunu açıklamaktadır. Raporun en önemli unsuru ise, Çin'e yaklaşımdır. ABD emperyalizmi, bu savaşın asıl olarak ABD ile Çin arasında geçeceğini raporla ortaya koymuştur. ABD'nin 2006 yılının başlarından itibaren attığı adımlara damgasını vuran, rapordaki bu belirlemelerdir.

imzaladı. Bütün bu üsler ve askeri harcamalar boşuna gerçekleştirilmiyor, ABD emperyalizmi, çok daha büyük bir çarpışmanın hazırlıklarını yapıyor.

Kitlelerin savaş karşıtı tepkileri güçlü ve ABD'nin karşısındaki rakip emperyalist Çin'in gelişimi oldukça hızlı. Her ikisi de ABD açısından önemli bir dezavantaj anlamına geliyor. Ancak diğer taraftan ABD emperyalizminin, egemen sınıfların binlerce yıllık yönetme tecrübesine ve kendisinin yaklaşık yüz yıllık hegemonya alışkanlıklarına dayanarak, savaş karşıtı kitleleri manipüle etme, kendi politikalarına yedekleme ve çeşitli manevralar yapma ihtimali hala belli düzeylerde de olsa sürüyor. Bu nedenle, ABD'nin yenilgisinin kesinleştiği, savaşı kaybettiği, hegemonyasını tümünden yitirdiği yönünde değerlendirmeler yapmak gerçeği yansıtmaz. Üstelik de kitleleri yanılgıya sürükler, ona karşı savaşıma ve direnme gücünü zayıflatır.

Eski Savunma Bakanı Rumsfeld'in şu sözleri, ABD'nin savaşıma konusunda ne kadar kaçınılmaz bir zorunluluk içinde olduğunu çarpıcı bir ifadesidir: "Irak'tan zamanından önce çekilsek, düşman bize Afganistan'dan, sonra da Ortadoğu'dan çekilmemizi söyler. Ve eğer Ortadoğu'dan çekilsek, bize ve militan ideolojilerini benimsemiş herkese, İspanya'dan Filipinler'e kadar 'işgal edilmiş Müslüman toprağı' dedikleri her yerden çekilmemizi emrederler. Ve nihayet o zaman, Amerika kendi evine yakın bir yerde savaşı kabul etmek zorunda kalır."

ABD'nin müttefikleri sıkıntılı

ABD'nin savaşa beraber başladığı ülkelerin yönetimleri, tıpkı ABD yönetimi gibi, oldukça sıkıntılı günler geçiriyorlar. ABD ilk kaybını İspanya konusunda yaşamıştı. İspanya'da yapılan hükümet değişikliğinin arkasında, yeni Başbakan Zapatero, tüm İspanyol birliklerini Irak'tan çekmiş, böylece savaşın dışına çekilmişti. Sonrasında ise İspanya'nın rotası, Latin Amerika ülkeleri ile Çin yönüne dönmüş, bu ülkelerle ilişkilerini güçlendirerek savaş karşıtı saflara geçmişti.

Bugün artık, ABD'nin saflarında bulunan başka bazı ülkelerde de hükümet ve rota değişiklikleri gündeme geliyor. İtalya, seçimler sonrasında hükümetin değişmesinin arkasından Irak'taki askerlerini geri çekti. Japonya, askerlerini çekme kararını açıkladı. G. Kore, Irak'ın değişik bölgelerinde çatışma alanlarında bulunan birliklerini, daha güvenli görülen Bağdat'a çekeceğini açıkladı. İngiltere'de ise, Tony Blair oldukça zor günler yaşıyor, üzerindeki baskı her geçen gün artıyor.

İtalya'da, Irak'ta savaşın başlamasından sonra her geçen gün biraz daha yükselen kitle tepkisi, Nisan ayında yapılan pa Bugün artık, ABD'nin saflarında bulunan başka bazı ülkelerde de hükümet ve rota değişiklikleri gündeme geliyor. Ramento seçimlerinde hükümetin devrilmesine kadar uzandı. Seçimleri, Romano Prodi'nin başkanlığındaki genişletilmiş merkez sol ittifak ('Zeytin Ağacı' olarak da anılan Birlik) kazandı. Seçimlerden önce işsizliğin ulaştığı boyut, ekonomik büyümenin eksilere düşmüş olması, eğitim, sağlık ve kamu reformlarıyla pek çok sosyal hakkın gaspedilmesi, orta kesimlerin üzerine binen vergi yükü, bütçe açığının

büyümesi gibi etkenler, kitlelerin hoşnutsuzluklarını tırmandırmıştı. Elindeki büyük medya imparatorluğu aracılığıyla ekonomik tabloyu tozpembe gösterme çabaları da Berlusconi'yi kurtarmaya yetmedi. Bütün bu sorunları daha da katmerli hale getiren ise Irak savaşının aldığı boyut oldu. Savaşın ve ABD emperyalizminin en büyük destekçilerinden biri olan Berlusconi, ABD'nin Irak'ta yaşadığı yenilginin sonuçlarını onunla birlikte paylaşmak, Irak'a ilişkin suçlamaların ortaklığını da üstlenmek durumunda kaldı. Bu nedenle seçim sandıklarında sadece ekonomik sıkıntıların değil, Irak savaşının da faturası ödeltildi Berlusconi'ye.

Seçim sonuçları Berlusconi kadar ABD açısından da kabul edilemez biçimdeydi. İspanya'da Aznar'ın arkasından İtalya'da Berlusconi'nin de seçimleri kaybetmesi, ABD için büyük bir hayal kırıklığı anlamına geliyordu. Böylece ABD, Avrupa'daki ikinci önemli müttefikini de kaybetmiş oldu. İtalya'nın yeni hükümeti, Irak'tan çekileceklerini açıkladı ve 2006 Aralık ayında son İtalyan askeri de Irak'tan ayrıldı. Yeni parlamentonun Meclis Başkanlığı'na seçilen Bertinotti'nin, "Bu parlamento, 25 Nisan (Faşizmden Kurtuluş Bayramı) ile 1 Mayıs İşçi Bayramı arasında görevi devralıyor. Meclis Başkanlığı'na seçimimi işçilere adıyorum" sözleri ise, hem ABD'nin hem de faşizme karşı mücadele geleneğini unutturma çabasında olan İtalyan sağının tepkisiyle birlikte, geniş kitlelerin sempatisini ve desteğini kazanıyordu.

İngiltere'de ise, Mayıs ayında gerçekleşen yerel seçimlerde Tony Blair'in partisi oldukça zor günler yaşadı. Parti önemli skandallar bombardımanı altında girdi seçimlere. Başbakan Yardımcısı Prescott'un sekreteriyle ilişkisi; İçişleri Bakanı Clarke'in yabancı kökenli suçluları sınır dışı etmek yerine serbest bırakması; sağlık sektöründe hiçbir sorunu çözemeyen Sağlık Bakanı Hewitt'in bu yıl 'Sağlık Yılı' ilan etme girişimi; Savunma Bakanı Reid'in evinde esrar bulunması; İşçi Partisine kredi sağlayanlara 'Lord' ünvanı verildiğinin açığa çıkması gibi olaylar Blair'i zor duruma soktu.

Ancak Blair'in yaşadığı asıl zorluk, savaşa ilişkin tutumu ve İngiliz ordusunun başından itibaren Irak'ta başlayan savaşın içinde yer almasıydı. Geçmişin "toprakları üzerinde güneş batmayan imparatorluk"u İngiltere, ABD güdümlü politika izlemekten kurtulamıyordu. II. Emperyalist savaştan bu yana, ABD'ye bağımlı bir çizgi izliyordu. Hem bu açıktan bağımlılık ilişkisi, hem de savaşın geldiği aşama, kitlelerin hükümet politikasına hoşnutsuzluğu büyütüyor. Irak'taki savaşın tümüyle yalanlara dayalı olarak başladığının açığa çıkması, İngiliz ordusunun Irak'ta yaptığı işkenelerin basında yer alması, artan asker cennazeleri vb. İngiltere'deki savaş karşıtı tepkilerin temelini oluşturuyor.

Ancak İngiliz emekçilerinin hükümete karşı tepkilerinin tek nedeni savaş değil. Blair hükümetinin, emeklilik yaşını yükselten yeni bir yasayı gündeme getirmesi, kitleler tarafından çok büyük protesto eylemleriyle karşılandı. Öyle ki, İngiliz işçi ve emekçileri, 1920'lerden bu yana, en büyük grev hareketlerini gerçekleştirdiler. 1,5 milyon işçinin sokaklara döküldüğü eylemlerde, birçok bölgede hayat durdu.

Burjuvazi ise, savaşta başarıya ulaşabil-
mek için kitle desteğinin zorunlu oldu-
ğunu biliyor ve kitleleri etkilemek, bu deste-
ği kazanabilmek için çeşitli gelişmelerden
faydalanmaya çalışıyor. Mesela Temmuz
2005'te Londra'da patlayan bombalar, kit-
leleri savaşın kaçınılmazlığına ikna etmek
ve İngiltere'nin Irak işgalini meşrulaştır-
mak için kullanıldı. Patlayan bombaların
yarattığı sarsıntı, ölü ve yaralıların oluştu-
duğu duygusal atmosfer, bunun için fazla-
sıyla elverişliydi aslında. Yaklaşık bir yıl
sonra, Ağustos 2006'da, bu defa bombalar
patlamadan önce benzer bir atmosfer
oluşturulmaya çalışıldı. Bir terör saldırısı
istihbaratı ve ihtimali üzerinden güvenlik
en üst seviyeye çıkarıldı ve İngiliz halkına
terörün vahşeti yeniden hatırlatıldı. Ancak
her iki olay da burjuvazinin istediği sonuç-
ları oluşturmada zayıf kaldı. İlk anda kor-
ku ve paniğin etkisiyle belli bir uyuma
yaratmış olsa da, savaşa karşı tepkiler azal-
madı.

Kitlelerin tepkileri, burjuvazinin için-
den de Blair'e dönük çatlak seslerin orta-
ya çıkmasına neden oluyor. 2006'nın son
aylarında İngiliz ordusunun üst kademele-
rinden Blair hükümetinin dış politikasına
yönelik sert eleştiriler yağmaya başladı.
Genelkurmay Başkanı Richard Dannatt'ın,
Irak'tan kısa sürede çekilmek gerektiği yö-
nündeki açıklamasının arkasından, Afga-
nistan'da görev yapan Tuğgeneral Ed Bur-
ler de, Irak savaşının sürdürülmesinin, Af-
ganistan'da ilerleme sağlanmasını engelle-
diğini söyleyerek eleştirileri sürdürdü.

Blair'in Eylül ayında gerçekleştirdiği
Ortadoğu turunda yaşanan gelişmeler,
onun sadece iç kamuoyunda değil, dünya
kamuoyunda da tepkiyle karşılandığını
gösteriyor. Bu ziyaretler sırasında, Filistin
halkı tarafından 'istenmeyen adam' ilan
edildi, Lübnan'da ise binlerce kişi sokakla-
ra dökülerek protesto gösterileri gerçek-
leştirdi. Lübnan'ın önde gelen Şi-
i dini lideri Fadlallah, Blair'i İsrail'in Lü-
bnan'a açtığı savaşı desteklemekle suçladı.

İngiltere'de yayınlanan Sunday Teleg-
raph gazetesinin Mart ayında açıkladığı bir
ankete göre, halkın yüzde 73'ü Blair hükü-
metini 'aşırı kirlenmiş' buluyor. İngiliz bur-
juvazisi ise, bütün tepkilere ve yer yer or-
taya çıkan çatlak seslere rağmen, henüz
Blair'in görevinin tamamlanmadığını düşü-
nüyor ve Irak savaşında ABD'ye yedeklen-
meye devam ediyor.

Japonya ise, bir taraftan Irak'tan asker-
lerini çekme kararı aldığını açıklıyor, diğer
taraftan ABD ile daha yakın bir ilişki kur-
maya hazırlanıyor. Aynı zamanda askeri
gücünü de artırmayı, askeri alanda kendi-
ni ortaya koymayı hedefliyor. II. Emperyalist
savaşta yenilmesinin ardından ordusu
dağıtılan Japonya, sonrasında da orduyu
ancak 'özsavunma gücü' olarak kullanabil-
me hakkını elde edebilmişti. Bugün ise,
yeni başbakan Şinzo Abe, anayasa de-
ğişikliği yaparak orduyu özsavunma gücü
olmaktan çıkarmak ve uluslararası alanda
daha etkili kullanmak istiyor. Anayasa de-
ğişikliği, II. Emperyalist savaş sonrasında
Savunma Bakanlığı dağıtılan Japonya'nın
bir Savunma Bakanlığı kurmasına da ola-
nak taniyacak. Ve bu yönde önemli bir
adım atarak ABD ile ilişkilerini güçlendire-
cek bir 'ortaklaşa savunma konsepti' açık-
lıyor. Japonya'nın attığı bir başka önemli
adım, nükleer silahlanma konusunda bir
tartışmanın başlamış olması. Kuzey Ko-

**ABD'nin savaşa
beraber başladığı
ülkelerin yönetim-
leri, tıpkı ABD yö-
netimi gibi, olduk-
ça sıkıntılı günler
geçiriyorlar. ABD
ilk kaybını İspanya
konusunda yaşa-
mıştı. Bugün artık,
ABD'nin saflarında
bulunan başka ba-
zı ülkelerde de bü-
kümet ve rota de-
ğişiklikleri gündeme
geliyor. İtalya, se-
çimler sonrasında
bükümetin de-
ğişmesinin arkasın-
dan Irak'taki as-
kerlerini geri çekti.
Japonya, askerleri-
ni çekme kararını
açıkladı. G. Kore,
Irak'ın değişik böl-
gelerinde çatışma
alanlarında bulu-
nan birliklerini,
daha güvenli görü-
len Bağdat'a çeke-
ceğini açıkladı. İn-
giltere'de ise, Tony
Blair oldukça zor
günler yaşıyor,
üzerindeki baskı
her geçen gün artı-
yor.**

re'nin yaptığı denemenin arkasından, Ja-
ponya da bu silaha sahip olmak istiyor ve
nükleer silah üretebilecek donanımına sa-
hip olduğunu açıklıyor. Bütün bunlar, II.
Emperyalist savaşın arkasından, 'uluslara-
rası anlaşmazlıkları yol açtığı' gerekçesi-
yle, 'savaşma hakkından vazgeçme' kararı
alan Japonya'nın askeri olarak daha etkili
bir güç haline gelme çabasının göstergeler-
i.

Japonya için, askeri hedefleri tamam-
layıcı bir adım olarak, eğitim müfredatı da
yasal bir değişiklikten yeniden düzenleni-
yor ve ulusal duyarlılıkları, tarih bilincini
güçlendirecek bir hale getiriliyor. Japon-
ya'da ulusal kültürün oldukça önemli ve
kitleler nezdinde etkili olduğu bilinir. II.
Emperyalist savaş sırasında, Japon halkı-
nın faşist saldırganlık politikalarına hızla
yedeklenmelerinde bunun önemli bir et-
kisi vardı. Bugün ise, bunun yeniden yük-
seltilmesi çabası, Japonya'nın savaşta da-
ha aktif bir rol oynarken, kitleleri savaşa
yedekleme isteğinden kaynaklanmaktadır.

Amerika'nın savaşta en yakın mütte-
fikleri, iç kamuoyundaki savaş karşıtı tep-
kiler yüzünden oldukça sıkıntılı günler
geçiriyorlar. Ancak diğer taraftan, Japonya
gibi kimi ülkeler, kendi ülkelerindeki hal-
ki savaş politikalarına yedeklemek için
sistemli çalışmalar yürütüyor. Bunun ya-
nında, Amerika'nın yeni müttefikleri de,
onun savaşta konumunu güçlendirici bir
etki yaratıyor.

ABD-AB yakınlaşması; yeni müttefikler

Karikatür krizi, ABD ile Avrupa ülke-
lerinin yeniden yakınlaşması için adeta bir
fırsat oldu. Danimarkalı bir gazetede ya-
yınlanan ve Muhammed'e hakaret eden
karikatürler yüzünden, dünyanın hemen
her tarafında Müslümanlar ayağa kalktı,
Danimarka başta olmak üzere Avrupalı ül-
kelerin büyükelçiliklerine, kurumlarına
dönük eylemler, milyonlarca kişinin katıl-
dığı protesto gösterileri düzenlendi. Bu
durum, tam da ABD'nin istediği konjonk-
türü oluşturdu. Müslümanların öfkesini,
Hristiyan dünyasını birleştirmek amacıyla
kullandı. Savaşın Müslümanlar ile Hristi-
yanlar arasında olduğunu ilan etti; hem
Avrupalı ve Amerikalı kitleleri savaşın
hakkılarına ikna etmek, hem de Avrupalı
devletleri kendi politikasına yedeklemek
için bu propagandayı yükseltti. Bunda ba-
şarılı da oldu. Almanya ve Fransa gibi ül-
kelerin yönetimlerinin giderek ABD'ye da-
ha fazla yakınlaşmasında ve Avrupalı kit-
lelerin Irak savaşına karşıtlıklarının zayıf-
lanmasında önemli bir kilometre taşı oldu
karikatür krizi. Savaşın yeni başladığı gün-
lerde, Avrupa'yı 'eski' olarak niteleyen,
AB'yi bölmekle övünen Amerikalı jargo-
nunun yerini, ittifaktan, birlikte mücadele-
den sözeden yeni bir jargon aldı bu olay
sonrasında.

Fransız Devlet Başkanı Chirac'ın danış-
manın ortalama ayda bir düzenli olarak
Washington'a gelerek görüşmeler yapma-
ya başlaması, yaşanan yakınlığın çarpıcı
göstergelerinden biridir. Keza İran konu-
sunda da iki ülkenin açıklamaları birbirini
destekleyici, tamamlayıcı içeriktedir.

Keza Almanya'da da benzer bir politi-
ka değişikliği söz konusudur. 2005'in son-
larında Almanya'da gerçekleşen seçimleri
küçük bir farkla kazanarak Başbakanlığı

Schröder'den devralan Merkel, ABD ile
ilişkileri düzeltmek için hemen çalışmalara
başladı. ABD'ye düzenlediği ilk gezi sı-
rasında da "ABD ile olmanın hayati oldu-
ğunu düşünüyoruz" açıklamasını yaptı.
Sonrasında da Bush ile Merkel çeşitli bi-
çimlerde sıkça bir araya geldiler ve özellikle
İran konusunda ortak açıklamalar yap-
maya özen gösterdiler. Almanya'nın geç-
mişte İran ile çok güçlü ekonomik ilişkile-
ri vardı ve İran üzerinde Alman hegemon-
yası söz konusuydu. Ancak İran'da Çin et-
kisinin güçlenmesi ve Almanya'nın zayıf-
lamasıyla birlikte, Almanya da İran'ın kar-
şısına geçti ve onu durdurmaya çalışanla-
rın içinde yer aldı. Bu nedenle her önem-
li aşamada, İran'ın nükleer çalışmalarına
karşı olduğunu belirtti. Benzer biçimde,
İsrail'in Lübnan saldırısı da Almanya'nın
açıktan onayladığı konular arasında yer
aldı. İsrail saldırısı sırasında pek çok ülke
tarafsız görünmeyi tercih ederken, Alman-
ya, ABD kadar pervasız bir biçimde İsrail'i
destekledi.

Aslında Almanya'nın ABD ile olan iş-
birliğinin daha eskiye, savaşın başladığı
dönemlere kadar uzanmış olduğu, Irak sa-
vaşı sırasında Almanya'nın gizlice ABD'ye
yardım etmiş olduğu ortaya çıktı. Açıkla-
nan verilere göre, savaş boyunca Irak'ta
bulunan iki Alman ajan, ABD ordusuna
yardım etmiş, bombalanacak hedefleri
göstermiş, Alman elçiliği kapatılmış oldu-
ğu için Fransız elçiliğinde kalmış. Keza Al-
man istihbarat örgütü BND'nin, 2004 ya-
zında bir Iraklı'nın sorgulanmasına katıldı-
ğı da ortaya çıktı. Savaş sırasında ABD'ye
karşymış gibi görünen Almanya'nın, ger-
çekte ikili oynadığı ve ABD'nin işgalini ge-
çekleştirmesine yardımcı olduğu böylece
anlaşıldı.

Bugün ise Almanya artık kartları daha
açıktan oynuyor, ABD'nin dümen suyuna
daha doğrudan giriyor. 2005 sonunda ya-
pılan seçimler nedeniyle gerçekleşen hükü-
met değişikliği de bunu gösteriyor. Sa-
vaş karşıtı söylemleri ve kısmen 'solcu'
görünümlü bir hükümet olan Schröder'in
koalisyon hükümetinin yerine, Merkel'in
sağcı ve Amerikancı yönetimi geldiğinden
beri böyle geliyor.

Almanya bununla da yetinmek istemi-
yor, askeri olarak varlığını ve etkisini artır-
maya çalışıyor. Bunun için de anayasa de-
ğişikliği tartışmaları yürütülüyor. Buna gö-
re, anayasada geçen 'savunma' kavramı-
nın yeniden tanımlanması isteniyor. Ana-
yasada yer almayan, ancak bugünkü sava-
şın temel argümanlarını oluşturan "kriz ve
çatışmaların çözülmesi", "uluslararası terö-
rizmle mücadele" gibi argümanların da sa-
vunmaya eklenmesi isteniyor; güvenlik
politikasına "sadece değerlerin değil çı-
karların da yön vermesi"nden söz ediliyor;
"ekonomik çıkarların ve kaynakların gü-
venceye alınması" ifadesiyle yeni hedefler
belirleniyor. Böylece Almanya, yeni em-
peryalist savaş içinde daha güçlü bir ko-
numlanışa geçmek, bunun için öncelikle
yasal düzenlemeleri gerçekleştirmek isti-
yor.

ABD'nin yeni müttefiklerinden Fransa
ise, daha karmaşık ve burjuvazi açısından
sıkıntılı bir dönem yaşıyor. 2005 Kasımın-
da göçmenlerin isyanının patlamasının ar-
kasından Mart 2006'da öğrenciler, genç iş-
çiler, işsizler, sokaklara döküldü. İrili
ufaklı 150 kente başlayan gösteriler, Ni-
san ayında 280 kente yayıldı, harekete ka-

tilan insan sayısı 3 milyona ulaştı. Eylemlerin çıkış noktası, devletin 'ilk iş yasası' adını verdiği ve gençlerin her türlü sosyal güvenceden yoksun, dizginsiz bir sömürsünü hedefleyen yasayı hazırlamasıydı. Eylemler sonrasında hükümet yasayı geri çekmek zorunda kaldı.

Yaşanan güçlü kitle hareketlerinin sonuçlarından birisi hükümet değişikliği tartışmalarının başlaması oldu. Chirac-Villepin hükümeti sarsılmaya başladı. Bu sarsıntıyı artıran bir diğer etken ise, bazı politikacıların, yurtdışında gizli banka hesaplarının olduğunu ortaya çıkmasıydı. Bunun üzerine hükümete güvensizlik bildirilenlerin ve istifasını isteyenlerin sayısı arttı. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin en güçlü adayı olarak görülen İçişleri Bakanı Sarkozy de bu saldırıların hedefleri arasında yer aldı.

Ancak yaşanan hükümet çalkantıları, Fransa'nın savaş içindeki konumlanma çabalarını ve ABD işbirlikçisi tutumunu bozacak bir etki yaratmıyor. Fransa, İran'a karşı tehdit ve yaptırımlar sözkonusu olduğunda, BM içindeki tartışmalarda ABD ile işbirliği içinde hareket ediyor. Ayrıca, kitle hareketinin dikkatini dağıtmak ve kitleleri savaşa hazırlamak için çeşitli propagandalar da yürütülüyor.

Mesela, El Kaide'nin yeni hedefinin Fransa olduğuna, "Haçlı Fransızları cezalandırın" yönünde talimatlar yayınladıklarına dair açıklamalar yapıyor. Ve bu açıklamalar üzerinden, Fransa'daki güvenlik önlemleri, özgürlükleri ve hakları kısıtlayıcı uygulamalar artırılıyor. Terörün Fransa'yı da vurmaya hazırlandığı çığırkanlığı içinde, kitlelerin devlete karşı tepkileri unutturulmaya çalışılıyor.

Aslında Fransa'nın, daha savaşın başladığı dönemlerden itibaren, ABD ile sınırlı da olsa bir ilişkiyi sürdürdüğü ve gizli biçimde işbirliği yaptığı ortaya çıkıyor. Mesela, Guantanamo'da tutuklu Arap asıllı Fransız vatandaşlarının, 2002 yılında Fransız gizli servisi tarafından sorgulandığı, ABD'nin bu konuda Fransa'ya 'yardımcı' olduğu yolunda belgeler basına sızdı.

Bu haberin duyulmasının hemen ardından, Fransa'nın başkenti Paris'te, 6 ülkenin gizli servislerinin toplantı yaparak, uluslararası bir 'antiterör hücre'si'ni daha 2002 yılında (Fransa'da 'solcu' bir hükümet baştayken) kurdukları ortaya çıkıyor. ABD, İngiltere, Kanada, Almanya, Avustralya ve Fransa'nın istihbarat örgütleri tarafından kurulan bu hücrenin, sonrasında da faaliyetlerini sürdürdüğü ve 'antiterör' operasyonlarını işbirliği yaparak yürüttükleri öğreniliyor.

'Güvenlik' gerekçesi, her durumda öne sürülen bir bahane haline gelmiş durumda. Bu isim altında her türlü hak gaspı doğal sayılıyor. Ancak her ülkenin kendi içinde yaptığı kısıtlamalar yeterli gelmiyor, ABD çok daha geniş bir alanın kendi denetimine açılmasını istiyor. Avrupa'nın telefon ve mail arşivini, ABD-Avrupa arasındaki uçak yolculuklarında yolcu bilgilerini almak istiyor. 2001 yılından bu yana, ülkedeki üç büyük telekomünikasyon şirketinin tüm kayıtlarını devralan ve 200 milyondan fazla kişinin telefonunu dinleyen ABD emperyalizmi, AB'nin de telefon ve mail arşivini almak üzere bastırıyor. Avrupa'dan ABD'ye uçuş yapan havayolu şirketlerine ise, uçakların kalkışından 15 dk

Savaşın yeni başladığı günlerde, Avrupa'yı 'eski' olarak niteleyen, AB'yi bölmekle övünen Amerikalı jargonunun yerini, ittifaktan, birlikte mücadeleleden sözeden yeni bir jargon aldı. Fransız Devlet Başkanı Chirac'ın danışmanın ortalama ayda bir düzenli olarak Washington'a gelecek görüşmeler yapmaya başlaması, yaşanan yakınlığın çarpıcı göstergelerinden biridir. Keza İran konusunda da iki ülkenin açıklamaları birbirini destekleyici, tamamlayıcı içeriktedir. Almanya'da da benzer bir politika değişikliği sözkonusudur. 2005'in sonlarında Almanya'da gerçekleşen seçimleri küçük bir farkla kazanarak Başbakanlığı Schröder'den devralan Merkel, ABD ile ilişkileri düzeltmek için hemen çalışmalarına başladı. Çin faktörünün daha güçlü olarak devreye girmesi dengeleri değiştirmiştir.

sonrasında, isim, adres, telefon ve ödeme şekli dahil yolcu bilgilerini içeren 34 madde listelenin bildirimi zorunluluğu getirilmiştir.

Bugün artık, Fransa ve Almanya ile ABD'nin arasındaki işbirliği çok daha açık, çok daha doğrudan kurulmaktadır. Aslında her iki ülke de, ABD'ye karşı geçmişten gelen tepkileri olan ülkelerdir. II. Emperyalist savaş sonrasında her iki ülke de Avrupa üzerinde hegemonyasını kuran ABD emperyalizmi karşısında güçsüz düşmenin sıkıntılarını yaşamış, ABD'nin hegemonyasından rahatsızlık duymuşlardı. AB'nin kuruluşunun temelinde yatan bile, ABD'ye karşı güçlerini birleştirme isteğiydi. 11 Eylül saldırıları sonrasında, ABD bütün dünyada savaş rüzgarları estiren ve Irak işgalini gerçekleştirirken, bu iki ülkenin sessiz ve mesafeli durmasının nedeni buydu. Ancak geçen süre içinde, Çin faktörünün daha güçlü olarak devreye girmesi dengeleri değiştirmiştir. Hegemonya yöntemleri bildik bir 'düşman' olan ABD emperyalizmi, sonuçta Fransa ve Almanya ile aynı 'gemide'dir. Çin ise 'sol' söylemleri, girdiği ülkelerde devletçi adımları teşvik edici sömürgeci yöntemleri ve popülist uygulamalarıyla, bilinmeyen ve örkütücü bir düşmandır. Bu nedenle, savaşın geline aşamasında, bu ülkelerin tercihi ABD'den yana olmuştur. Kıtayı haritadan silmeye yetecek 480 nükleer silaha sahip olan Avrupa ülkelerinin, ABD'nin işbirlikçisi olması, ABD emperyalizmi açısından önemli bir olaydır.

Rusya yeniden sahnede

2006 yılı, Rusya için siyasal etkinliğini güçlendirmede ileriye doğru adımlar attığı bir yıl oldu. Bu adımların herbiri Rusya'nın sessiz ve derinden ilerleyişleriyle ne kadar yol almış olduğunu gözler önüne serdi.

Birincisi, Amerikancı 'renkli parlamento darbeleri' ile kendisinden uzaklaşan eski BDT ülkeleri üzerindeki nüfuzunu güçlendirmek amacıyla önemli adımlar attı.

2006 yılının ilk günlerine damgasını vuran Ukrayna ile Rusya arasındaki doğalgaz krizi, Ukrayna açısından önemli bir tarihte gündeme gelmişti. Mart ayında yapılacak parlamento seçimleri öncesinde, Rusya Ukrayna'nın aldığı gazın yüzde 400 zam yapmış, parayı ödemediği takdirde gazı keseceğini açıklamış, öyle de yapmıştı. Sert koşullar altında bir anda gazdan yoksun kalan Ukrayna üzerinde önemli bir baskı oluşturmuştu bu. Aslında Ukrayna'da 'turuncu darbe'den bu yana yönetim fazlasıyla yıpranmıştı. Daha bir yılı dolmadan, başbakan Timoşenko yolsuzluk iddiaları nedeniyle görevinden alınmıştı. Yolsuzlukları yokedeceğini söyleyerek başa gelen bir hükümet için çarpıcı bir gelişmeydi bu. Sonrasında da hükümetin verdiği sözlerin hiçbirini tutmamış olması, yavaşlayan ekonomik büyüme ve genel olarak ekonomik sıkıntılarının artması, başta Başkan Yuşçenko olmak üzere yolsuzluk söylentilerinin ayyuka çıkması, Rusya ile ilişkilerin bozulmasından dolayı yaşanan doğalgaz krizi gibi etkenler, seçimlere giderken 'turuncu' darbecilerin epeyce güçten düşmesine neden olmuştu. Bu durum Moskova işbirlikçisi Yanukoviç'in elini güçlendiren bir etki yarattı. Ve Rusça'yı ikinci resmi dil yapma, Moskova

ile ilişkileri düzeltme, NATO'ya katılma planlarını askıya alma gibi vaatleri olan Yanukoviç seçimleri kazanarak Başbakan oldu.

2006 yılı Gürcistan-Rusya ilişkileri açısından da oldukça çalkantılı geçti. Yılın başında Gürcistan'a doğalgaz götürülen boru hattında patlamalara gerçekleşti ve Gürcistan günler boyunca doğalgazsız kaldı. Bu patlamaların, Gürcistan üzerinde baskı kurmak isteyen Rusya'dan kaynaklandığı düşünülüyor. Hem Ukrayna'da hem de Gürcistan'da yaşananlar, Rusya'nın doğalgaz kaynaklarını, artık siyasi baskı aracı olarak etkin bir şekilde kullanmaya başladığını gösteriyor.

Rusya ile Gürcistan arasındaki en önemli çatışma noktalarından biri de Güney Osetya ile Abhazya'nın durumu. Her ikisi de Gürcistan sınırları içinde bulunan özerk cumhuriyetler olan Güney Osetya ile Abhazya, '90'ların başlarından itibaren bağımsızlıklarını ilan etmiş durumdadır ve Gürcistan'ın yönetimini tanımıyorlar. Her iki cumhuriyetin nüfusunun yüzde '90'ları aşan bir kesimi Rusya vatandaşı ve Rusya'ya bağlanmak istiyorlar.

Eylül ayında Gürcistan'ın casusluk yaptıkları gerekçesiyle 4 Rus askeri yetkilisini gözaltına alması, iki ülke arasındaki gerginliği yeni bir boyuta sıçrattı. Bunun üzerine Rusya da Gürcistan'daki askeri üsten askerlerini geri çekmeyi durdurdu ve Gürcistan'a ambargo uygulamaya başladı. Gürcistan elindeki tutuklu askerleri teslim etmesine rağmen, Rusya uyguladığı ulaşım, posta ve enerji ambargosunu durdurmadı, Rusya'da çalışan Gürcülerin (5 milyon nüfuslu Gürcistan'ın 1 milyon vatandaşı Rusya'da çalışıyor) ülkelerine para göndermesini engelledi, Gürcü işyerlerine baskınlar düzenledi. Amerikancı bir darbe ile işbaşına gelen ve maaşlarını doğrudan ABD'den alan Gürcistan hükümeti, Rusya'dan uzaklaşmak ve ABD ve NATO ile ilişkileri güçlendirmek konusunda kararlı duruyor. Bu durum, Kafkaslardaki kavganın daha da kızışacağını gösteriyor.

ABD'nin elde etmek için uğraştığı Belarus'ta Mart ayında gerçekleşen seçimler de, ABD ile Rusya arasında gerginlik nedeni oldu. Seçimler, eski BDT ülkelerinde yaşanan diğer seçimler gibi, ABD'nin adayı ile Rusya'nın adayı arasında bir yarış olarak yaşanmıştı. Devlet Başkanı Lukaşenko yeniden başkan seçilmesiyle, yarış Rusya kazanmış oldu. Muhalefet, diğer ülkelerdeki ABD işbirlikçisi muhalefet partilerinin yaptığı gibi, kitleleri sokaklara dökmeye ve parlamento darbesi gerçekleştirmeye çalıştı, ancak hem o kadar insanı harekete geçirecek gücü yoktu, hem de hükümetin aldığı sert önlemler küçük çaplı hareketlerin de hızla bitmesine neden oldu. Lukaşenko ise, "halktan Rusya ile Belarus'un birleşmesi için kayıtsız şartsız yetki aldığını" belirterek safını bir kere daha ortaya koymuş oldu.

İkincisi, yılın başında Duma'dan (Yasama Meclisi) geçen bir yasa ile Rusya içinde etkinlik gösteren ve sayıları 400'ün üzerinde olan 'sivil toplum örgütleri'nin mali kaynakları ve faaliyetlerinin denetlenmesi karara bağlandı. TV kanalları ve gazeteler üzerindeki denetimlerini artırdı. Böylece Rusya, ülke içindeki muhalif odaklara yeni bir darbe daha vurmuş oldu. Eski BDT ülkelerinde gerçekleşen

Amerikan patentli ve 'devrim' etiketli parlamento darbelerinin kendisini de tehdit ettiğini bilen Rusya, bu yasa ile önlem almış oluyordu. Daha öncesinde de Hodorkovski ve Brezovski gibi Amerikan işbirlikçisi işadamlarını tutuklayan ya da ülkeden kaçmasına neden olan, petrol devi Yukos'u parçalayarak devletleştiren Rusya, böylece ülkedeki Amerikan faaliyetlerini kontrol altına almış oluyordu.

Üçüncüsü, çıkartılan yeni yasalarla yönetim mekanizmasını daha merkezi hale getirdi, denetimi artırdı. Eyalet valilerinin yerel olarak seçilmesi uygulamasını kaldırdı. Seçimlere yüzde 7 barajını koyan ve bağımsız adayların seçimlere girmesini engelleyen yeni bir yasa çıkardı. Daha önce de ülkeyi 7 idari bölgeye bölen ve bunların her birini, merkezi yönetime daha sıkı bağlarla bağlayan yasalar çıkartmıştı. Bu son yasalarla birlikte, merkezi otoriteyi daha da güçlendirmiş oldu. Dahası, Mart ayında çıkartılan 'Kontra-Terör Eylemi' adlı yasa ile, kaçınıldığına kanaat getirilen, hayati hedefler ya da insanlar için tehdit oluşturduğu düşünülen uçakların içindekilerle beraber düşürülmesine, gemilerin batırılmasına olanak tanıyor. Rusya'nın sınırları dışındaki uluslararası teröristlere yönelik caydırıcı eylemler düzenleme hakkının saklı olduğunu vurguluyor. Yasada telefon dinleme, kimlik kontrolü gibi özgürlükleri kısıtlayıcı maddeler de bulunuyor.

Dördüncüsü, Çeçen direnişini bitirmede önemli bir adım attı. Mart 2005'te Çeçen lider Aslan Mashadov'un öldürülmesi Çeçen direnişine önemli bir darbe vurmuştu. Üstelik o dönem, Aslan Mashadov'un 'koşulsuz barış' çağrılarını yaptığı, Çeçen direnişinin zayıflamakta olduğu bir dönemdi. Temmuz 2006'da ise Şamil Basayev bir operasyonla öldürüldü. Çeçenlere Irak'tan cephaneye gönderileceğini öğrenen Rusya hükümeti, Türkiye ve ABD'nin yardımıyla bu cephanenin içine uzaktan komandalı bomba yerleştirdi ve Basayev'i öldürmeyi bu bombanın patlatılmasıyla gerçekleştirdi. ABD emperyalizminin desteğiyle büyüyen işbirlikçi Çeçen direnişi, ABD'nin Rusya ile yaptığı pazarlıkların sonucu olarak yine ABD'nin yardımıyla bitirilmiş oldu.

Beşincisi, yüksek petrol ve doğalgaz fiyatlarının kendi ekonomisini rahatlatmasından da faydalanarak askeri teknolojisini yeniliyor ve güçlendiriyor. Mesela 2005 sonlarında, yeni 6 bin 900 mil menzilli ve yolda yön değiştirerek savunma sistemlerini aşabilen Topol-M balistik füzelerini geliştirdiğini ve kullanmaya başladığını açıkladı. 2006 ortalarında ise, bunu İran başta olmak üzere ABD muhalifi ülkelere satmaya başladı. Rusya, uluslararası silah pazarında yüzde 30'luk bir paya sahip ve bunu her geçen gün büyütüyor. En çok da ABD ile sorunlu ülkelere silah satıyor. Çin, İran, Suriye gibi ülkelere, Rusya'nın ihracatında önemli bir yere sahip. En son Temmuz 2006'da, Venezuelaya 3 milyar dolarlık silah satış anlaşması yapması, ABD'nin iki Rus şirketine yaptırım uygulama kararı almasına neden oldu.

Rusya, savaşın başlamasından sonraki ilk yıllarda, çok öne çıkmayan bir çizgi izlemişti. 2000 yılının başında Putin'in başa gelmesi, Rusya'nın savaşçı ve hegemonyacı politikalarına döneceğinin bir işaretiydi. Ancak uzun yıllar dağılmanın şokunu üze-

Rusya, savaşın başlamasından sonraki ilk yıllarda, çok öne çıkmayan bir çizgi izlemişti. 2000 yılının başında Putin'in başa gelmesi, Rusya'nın savaşçı ve hegemonyacı politikalarına döneceğinin bir işaretiydi. Ancak uzun yıllar dağılmanın şokunu üzerinden atmamış, ekonomik krizlerle boğuşmak ve IMF reçetelerini uygulamak zorunda kalmış olan Rusya için bu kolay bir süreç değildi. Zorlu ve sıkıntılı bir biçimde, ama kararlı adımlarla hegemonyasını yeniden kazandı Rusya. Son yıllarda ise, savaş karşısındaki tutumunu daha açıktan ortaya koyuyor, hegemonyasını kurmak istediği alanlarda çok daha aktif bir çizgi izliyor. Başta İran ve Suriye gibi ülkelerle silah ve nükleer enerji anlaşmaları gerçekleştireyor; Venezuelalla ve Küba gibi ülkelerle yakınlaşarak ABD'nin arka bahçesine dalyor; en önemlisi dağılan eski BDT ülkelerini yeniden kendi etki alanına almada önemli adımlar atıyor.

rinden atmamış, ekonomik krizlerle boğuşmak ve IMF reçetelerini uygulamak zorunda kalmış olan Rusya için bu kolay bir süreç değildi. Zorlu ve sıkıntılı bir biçimde, ama kararlı adımlarla hegemonyasını yeniden kazandı Rusya. İlk yıllarda, diplomasi alanında genellikle ABD'ye yakın duran, fazla itiraz etmeyen ve anlaşma yanlısı bir çizgi izledi. Ancak bu görünürdeydi. Gerçekte ise, ABD ile anlaşma yaptığı, çeşitli sözler verdiği her konuda, verdiği sözleri bir kenara bırakarak, kendi çıkarına uygun adımları attı.

Son yıllarda ise, savaş karşısındaki tutumunu daha açıktan ortaya koyuyor, hegemonyasını kurmak istediği alanlarda çok daha aktif bir çizgi izliyor. Başta İran ve Suriye gibi ülkelerle silah ve nükleer enerji anlaşmaları gerçekleştiriyor; Venezuelalla ve Küba gibi ülkelerle yakınlaşarak ABD'nin arka bahçesine dalyor; en önemlisi dağılan eski BDT ülkelerini yeniden kendi etki alanına almada önemli adımlar atıyor. Bütün bunlar, ABD'nin büyük tepkisini çekiyor, ancak ABD emperyalizmi, yeniden canlanan Rus 'hayaleti' karşısında yapacak fazla bir şey bulamıyor.

ABD'yi en fazla ürküten konu ise, Rusya'nın Çin ile giderek daha da yakın bir ilişki içine girmesi. Şanghay İşbirliği Örgütü ile Asya bölgesinde önemli bir askeri ve ekonomik güce ulaşan, bölgedeki pek çok ülke üzerinde hegemonya kuran, ortak askeri tatbikatlar ile zaman zaman ABD'ye de gözdağı veren bu iki ülke, 2006 yılında da önemli doğalgaz ve petrol anlaşmalarına imza attılar. Bu anlaşmalarla Asya'daki doğalgaz ve petrol akışını önemli ölçüde kontrol altına almış olacaklar. Dahası, ikili ilişkileri öylesine gelişiyor ki, 2006, Çin'de 'Rusya yılı' ilan edildi, 2007'nin ise Rusya'da 'Çin yılı' ilan edilmesi kararlaştırıldı. Bu iki önemli emperyalist gücün işbirliği yapması, ABD'nin karşısına oldukça etkili bir rakip olarak çıkmalarına neden oluyor. Bu da ABD'yi ürkütüyor.

Dünya Ekonomik Forumu tarafından 20 ülkede yapılan bir araştırmaya göre, 2001'den bu yana 19 ülkede, kitlelerin ülke yönetimlerine karşı güvenleri sürekli olarak azalmış, ancak Rusya'da bu güven artmış. ABD emperyalizmi Irak savaşında her geçen gün biraz daha güç ve prestij kaybederken; ABD halkının, hükümete karşı güvenleri ve destekleri her geçen gün azalırken, Rusya'da bunun artıyor olması son derece önemli bir olgu. Rusya, sadece ekonomik ve siyasi olarak güçlenmekle kalmıyor, Sovyetler Birliği'nin güçlü ve refah dönemlerine özlem duyan Rus emekçilerinin umutlarını, güvenlerini ve desteklerini de kazanıyor. Bu destek, Rusya'nın, diğer pek çok emperyalist ülkeden farklı olarak, savaşa hazırlanırken kendi halkının desteğini de arkasına alma, kendi halkını savaş politikalarına yedekleme ihtimalini güçlendiriyor.

Çin büyüyor, büyüyor, büyüyor

1,5 milyarlık Çin nüfusu, büyük bir enerjiyle, devrimci dönemlerin alışkanlığından kalma güçlü bir iş disipliniyle, son derece ucuz iş gücüyle, ağır çalışma koşullarıyla durmaksızın çalışıyor, üretiyor ve büyüyor. Ekonomisi her geçen gün yenilenip güçlenirken, Çin egemen sınıfları

bunu dünya üzerindeki hegemonyasını güçlendirmek için kullanıyor.

Gözkamaşuncu bir hızla büyüyen Çin ekonomisi, Çin egemen sınıflarına, aynı hızla dünya geneline yayılmak için gerekli olan ekonomik koşulları ve altyapıyı oluşturuyor. Çin de bu uygun zemin üzerinden üretimini dünyaya açıyor ve hızla yeni pazarlara yayılıyor. Bugün artık dünya üzerinde Çin'in bir biçimde girmediği pek az ülke kalmıştır. Latin Amerika ülkelerinin önemli bir bölümü, Afrika'da pek çok ülke, Ortadoğu'nun önemli bir bölümü, Avrupa ve Asya ülkeleri, Çin malı ürünlerle tanışmış durumdadır. Hatta pek çok ülkede, Çin'den gelen ürünlerden dolayı, çeşitli sektörler çökme noktasına gelmiştir.

Çin malı ürünler, önce ucuz ve kalitesiz, taklit mallar olarak girdi dünya pazarlarına. Ancak sonrasında bu durum hızla değişti, Çin malları daha kaliteli, daha sağlam ve hala ucuz biçimde pazarlardaki yerlerini aldı. Üretim kalitesinin artmasında iki önemli etken rol oynuyordu. Birincisi, Çinli üreticiler, herhangi bir ülkeden, kendilerinde olmayan teknolojiye ait bir ürün satın aldıklarında, satış sözleşmesine mutlaka o ürünün teknolojisini satılmasını da eklenmesini dayatıyorlar. Mesela Rusya, Çin'e oldukça önemli silahlar satıyor ve Çin, bu silahların teknolojisini de öğretilmesini şart olarak koştuğu için bunu da yapmak zorunda kalıyor. Kısa bir zaman sonra ise bu silahlar artık Çin'de de üretilmeye başlanıyor. Sadece kendisine daha yakın bir ülke olan Rusya ile değil, ABD ve Avrupa ile de benzer anlaşmalar yapıyor ve benzer şartlar koyuyor Çin. İkincisi, ar-ge (araştırma-geliştirme) faaliyetlerine bütçeden oldukça önemli bir pay ayırıyor Çin hükümeti. Bu iki etken, Çin mallarının kalitesinin yükselmesine, sağlamlığının artmasına neden oluyor.

Malların ucuz olması da bir başka avantaj. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu da yoğun emek sömürsüne dayanıyor. Çinli işçi ve emekçiler, 14 saate varan düzeylerde ve ağır çalışma koşulları altında üretim yapıyorlar. Devletçi ekonomik yapıya sahip olmaktan kaynaklanan bir biçimde, çeşitli sosyal hakları herhangi bir kapitalist ülkeyle kıyaslanamayacak kadar gelişkin elbette ki. Ancak sonuçta artı değer sömürsünün baskısı altında ve düşük ücretlerle çalışıyorlar. Ama bundan daha önemli olanı, sosyalizm söylemlerini kullanan ve devlet kapitalizmi ile yönetilen bir ülkede olmanın toplumsal-psikolojik şekillenmesini yaşıyorlar. Ekonomik sıkıntıları olsa bile, devlete bağlılık duyuyor ve 'sosyalist ekonomi' için tüm güçleriyle çalışıyorlar.

Sadece satmıyor Çin, dünya ekonomisi için son derece önemli bir alıcı da aynı zamanda. Mesela, enerji ihtiyacı her geçen gün artıyor ve zengin kömür madenleri bile bu ihtiyacı karşılamaya yetmiyor. Petrol ve doğalgazın ekonomideki kullanımı, bu nedenle de yaşamsallığı artıyor ekonomisi geliştikçe. Bu nedenle Venezuelalardan İran'a, Kazakistan'dan Endonezya'ya kadar çok geniş bir alanda petrol ve doğalgaz ihtiyacını gidermek için anlaşmalar yapıyor. Asya ülkelerinden kendisine petrol akışını kolaylaştırmak için petrol boru hattı projeleri hazırlıyor.

Sadece enerji de değil. Mesela büyü-

yen inşaat ve metal sektörleri için büyük oranda demir ve çelik ithalatına ihtiyaç duyuyor. Çin bugün dünyanın en büyük demir-çelik ithalatçısı konumunda.

İşte bu kadar büyük bir ihracatçı ve ithalatçı olduğu için, hem rahatça girecek pazarlara, hem de kendisine uygun koşullarda hammadde sağlayacak satıcılara ihtiyaç duyuyor. Çin'in bugün ABD emperyalizminin karşısına bu kadar etkili bir biçimde çıkmasının altında yatan ana neden de budur. Ekonomik olarak kabına sığmayan Çin, kendi pazarlarını oluşturmak zorundadır. Emperyalizm döneminde dünyanın bütün toprakları paylaşılmış olduğu için, yapacağı tek şey, paylaşmış olan bu toprakların yeniden paylaşılması mücadelesini yürütmektir. Yeni pazarlar yaratmayacağı için, başkalarının tekelindeki pazarları onların elinden almak durumundadır. Bu pazar kavgası da ABD'nin karşısına çıkmasına neden olmaktadır.

Pazar kavgası pekçok alanda birden sürmektedir ABD ile Çin arasında. Çatışmanın en keskin yürütüldüğü iki alan ise Latin Amerika ve Ortadoğu'dur. Çin, hiçbir sınır tanımadan ABD'nin hegemonyasında olan her yere rahatça dalabilmektedir. En Amerikancı görünen ülkeler bile, Çin ile ticaret yürütmenin karlı bir iş olduğunu gördükleri için, hızla ilişki geliştirmektedirler.

Özellikle Çin, bir ülkenin ekonomisine girerken iki ayrı yöntemi çok güçlü bir biçimde iç içe kullanmaktadır, bu da onun başarısını artırmaktadır. Birincisi doğrudan kendi yatırımları, kredileri ve ticareti ile girmesidir. Dünyanın her yerinde Çinliler yayılmış durumdadır. En beklenmedik ülkelerde bile, Çince yazılar, Çinli satıcılar görmek artık mümkündür. Mesela İngiltere'ye göbekten bağımlı olduğu bilinen ve dünya uranyum rezervlerinin yüzde 40'ını elinde bulunduran Avustralya'nın, Çin ile uranyum satışı konusunda anlaşma yapması, dünyanın en büyük petrol satıcılarından Suudi Arabistan'ın Çin'e petrol satması ve hatta Çin'de bir petrol arama tesisini ortak biçimde kurması, ABD'nin Ortadoğu'daki kalesi İsrail'in, ABD'nin karşı çıkmasına rağmen Çin'e silah satması, ABD'nin Asya'daki en sağlam işbirlikçisi olarak bilinen Güney Kore'nin, Kuzey Kore ile olan sorunlarını çözmek için Çin'in yardımına başvurmak zorunda kalması gibi örnekler, halen ABD'nin hegemonya alanı olan yerlerde bile Çin'in ne kadar pervasız bir biçimde gezdiğine sadece birkaç örnektir.

Bazı bölgelerde ise Çin hegemonyası fazlasıyla öne çıkmaktadır. Mesela Rusya'nın Sibirya bölgesi, Çin'den göçedenlerin yerleşim alanları haline gelmiştir. Sınırı geçerek gelen insanlar, ağır kış şartlarından dolayı insanların daha seyrek yerleşmiş olduğu Sibirya'da giderek artmaktadır. Mesela 11 milyon nüfusu olan Kuba'da 500 bin kadar Çinli yaşıyor.

İkincisi, hemen her kıtada sayıları giderek artan işbirlikçileri aracılığıyla etkinliğini yaymakta, dolaylı ilişkiler üzerinden farklı ülkelere yayılmaktadır. Mesela Ortadoğu'da İran'ın bu anlamda özel bir misyonu vardır. Ortadoğu'daki savaş, görünürde ABD'nin Irak'ı işgal etmesi biçimindedir. Gerçekte ise, son aylarda giderek artan bir biçimde Irak'taki Şiiler üzerinden ABD'nin İran'la savaşına dönüşmüştür. Ancak İran'ın arkasındaki ülke de Çin'dir.

Çin'in sosyalist bir ülke olmadığı, Çin işbirlikçisi ülkelerin de kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçiş yapmalarının mümkün olmadığı tartışılmaz bir gerçektir. Ancak kitlelerin sosyalizm özlemlerini kendi potasına akıtabilmek için bugün bu tür sloganları yükselten Çin, ABD için son derece ciddi ve tehlikeli bir düşman durumundadır. Hem ekonomik hem de sosyal anlamda, ABD'nin en büyük rakibi Çin, siyaset sahnesine de daha aktif olarak çıkmakta, ABD'nin karşısına açıktan çıkacağı günler yakınlaşmaktadır. Bu tehlikeyi bertaraf etmek üzere 'önleyici savaş'ı başlatan ABD ise, Çin tehdidini henüz önleyebilmiş değildir. Ekonomik ve siyasi göstergeler de bunun kolay olmayacağını göstermektedir. Önümüzdeki yıllar, bu savaşın daha açığa çıkması, daha sert ve daha vahşi bir biçimde yaşanacağını göstermektedir. Lenin'in deyimiyle "paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması mücadelesi" başka bir biçimde de yürütülemez zaten.

ABD'nin doğrudan yürüttüğü savaş, Çin, İran üzerinden dolaylı olarak yürütmekte, kendisi perdenin arkasından hiç çıkmadan, sıcak çatışmanın içine hiç girmeden ve hiç yıpranmadan savaşmaktadır. Keza İsrail'in Lübnan'a saldırısı da aynı biçimde okunmalıdır. İsrail Hizbullah'ın nezdinde İran'la yürütülecek savaşın provasını yapmıştır. İran'ın arkasındaki güç ise, demin de belirttiğimiz gibi Çin'dir.

Benzer bir hegemonya savaş, Latin Amerika'da yürütülmektedir, ancak orada sıcak çatışma biçimi değil, ekonomik ve siyasi manevralar kullanılmaktadır. Çin'in Latin Amerika'daki en etkili ve öne çıkan işbirlikçisi Venezuelalıdır. Venezuela, hem ABD'ye meydan okumalarıyla, hem de Latin Amerika'nın diğer ülkelerinde seçilmişlere giren solcu adaylara açıktan verdiği destekle, Çin'in politikalarını kutaya etkili bir biçimde taşımaktadır. Kasım ayında Nikaragua'da seçimleri kazanan Ortega'nın, Bolivya'da kamulaştırma hareketi başlatan Morales'in, Haziran ayında Peru'da seçimleri az farkla kazanan Humala'nın, Ekvator'da Kasım ayında yapılan seçimleri kazanan Correa'nın, Latin Amerika'daki her türlü karşı-devrimci faaliyetin merkez üssü olan Amerikalılar Okulunun etkisizleştirilmesinin, arkasında Venezuelalı'nın önemli bir desteği vardır. Venezuela'nın arkasında duran ise elbette ki Çin'dir.

Keza, çeşitli ekonomik ve siyasi birlikler içinde de Venezuela'nın önemli bir etkinliği vardır. Eylül ayında Havana'da toplanan ve 116 ülkeyi bünyesinde toplayan Bağılantısızlar Hareketi, Aralık ayında toplanan ve 12 ülkeyi kapsayan Güney Amerika Ülkeleri Toplantısı zirvesi, yine Aralık ayında gerçekleştirilen ve 12'si Güney Amerika'dan 53'ü Afrika Birliği'nden olmak üzere 65 ülkenin katıldığı Afrika-Latin zirvesi, Mayıs ayında toplanan AB-Latin zirvesi gibi kurumların tümünde, Temmuz ayında toplanan ve Latin Amerika ülkelerinin iç bütünleşmesini hedefleyen Mercosur zirvesinde, ABD karşıtı kararlar çıkmıştır. Bu zirvelerin herbirindeki ortak bir başka nokta ise, dünyada çeşitli ekonomik ve siyasi kararların alınmasında daha aktif bir rol oynama isteğidir. Mesela Bağılantısızlar Hareketi, İsrail'in Lübnan saldırısını kınayarak ve İran'ın barışçıl amaçlı nükleer faaliyetlerini destekleyeceklerini açıklamakta, ABD politikalarına nasıl yaklaştıklarını açıkça ortaya koymuşlardır. Afrika-Latin zirvesinde, bir Afrika-Güney Amerika Bankası'nın kurulması ve Dünya Ticaret Örgütü'nde (DTÖ) ortak hareket edilmesi kararının çıkması da dünya ekonomisine müdahale anlamında oldukça önemli kararlardır. ALBA ise bunların içinde daha özel bir yere sahiptir. Latin Amerika ülkelerinin sosyal dayanışma ağı oluşturmak için kurdukları bu birlik, sol söylemli Latin ülkelerinin, eğitim, sağlık vb konularda karşılıklı yardım ve dayanışma ağlarıyla, daha yakın bir entegrasyonunu hedeflemektedir.

Söz konusu ülkelerin, kıtalar arası farklı dayanışma ve işbirliği ağları kurmasının örnekleri de oldukça fazladır. Mesela Venezuela ile İran arasında giderek güçlenen bir ilişki söz konusudur. Suudi Arabistan çöllerinde yükselen yeni bir fabrika'da Kuzey Kore'den gelen uzmanlar çalışmakta ve söz konusu fabrika'da nükleer bir tesis kurulmakta olduğu yolundaki dediko-

dular artmaktadır.

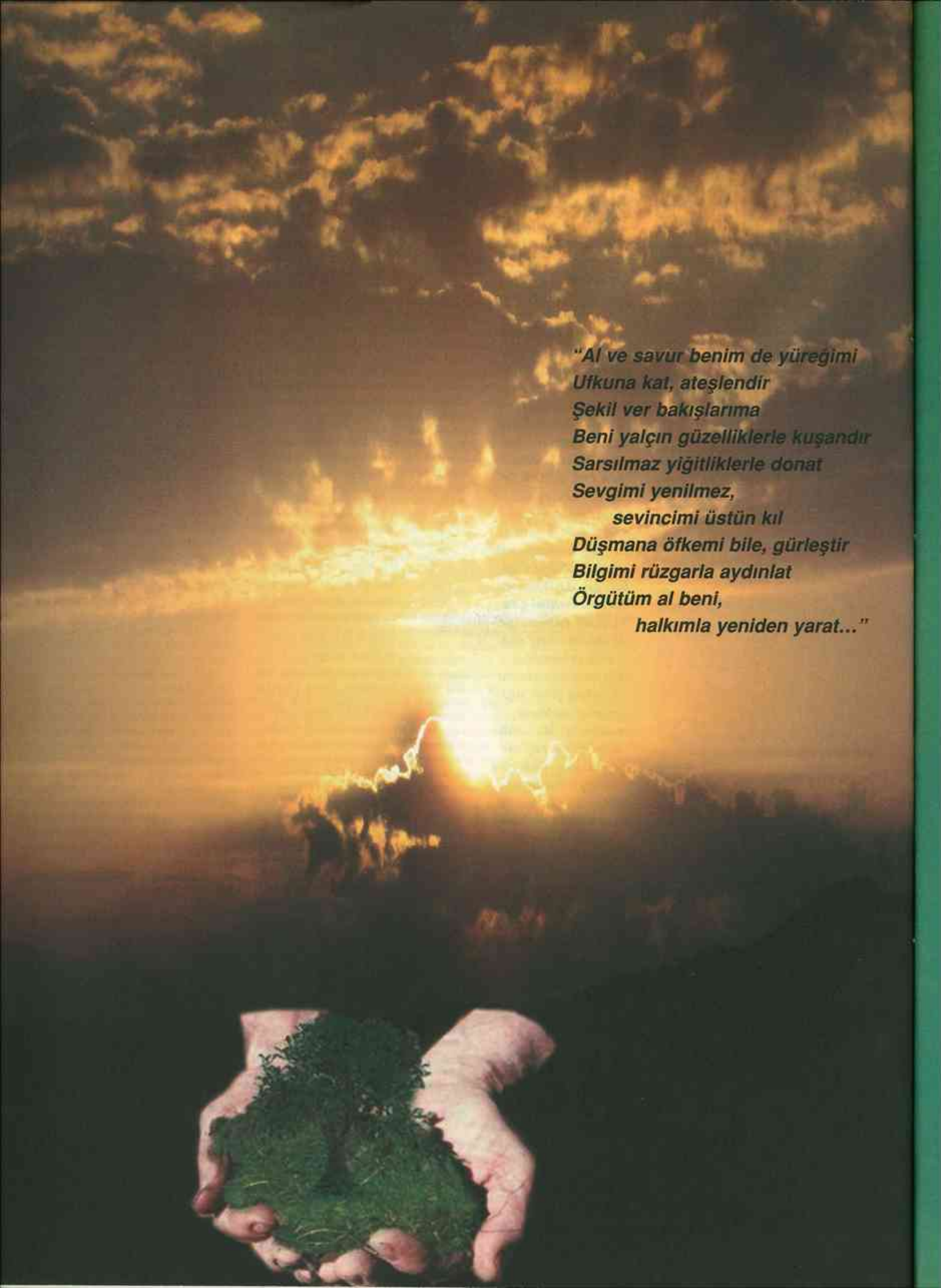
Çin'in 2006 yılındaki ihracatı 960 milyar dolar, ithalatı 810 milyar dolardır. Bu dünya ekonomisi için oldukça yüksek bir seviyeyi göstermektedir. Dış ticaretinin 150 milyar dolar fazla vermesi ise, son yıllarda dış ticareti sürekli açık vermekte olan emperyalist ülkeler için tahammül edilemez bir olgudur. Özellikle ABD'nin ekonomisi giderek artan bir biçimde ithalata dayalı bir hale gelmekte, bu da dış ticaret açığını büyütmektedir. ABD ekonomisi ithalata dayalı yönde derinleştikçe, yaşayacağı ekonomik krizin çapı büyümektedir. Bundan çıkmak için tek olanığı hegemonya alanını büyütme, dünya üzerindeki pazarlarını artırmaktır. Ancak Çin'in bu devasa büyümesi, ABD'nin yaşam alanlarını her geçen gün biraz daha daraltan bir erki yaratmaktadır.

Çin, bütün bu pazarları yoktan var etmemekte, başka emperyalist ülkelerin elinden alarak kendine maletmektedir. Bu nedenle, onun ele geçirdiği her yeni pazar, başka bir emperyalist ülkenin karını azaltmakta, fazla üretim kriziyle karşı karşıya kalmasına yol açmakta, hegemonya alanlarını daraltmaktadır.

Çin'i ABD ve Avrupalı emperyalist ülkeler açısından daha da tehlikeli hale getiren şey şudur: Çin Komünist Partisi, "Marksizmi canlandırmak ve Çin'i küresel çapta bir Marksizm Araştırmalar Merkezi haline getirmek için ... sınırsız fon ayırdığını" açıklamıştır. Emperyalist sömürü çarkları içinde her geçen gün daha fazla yoksullaşan, vahşi kapitalist uygulamaların sonucu olarak sosyal haklarını her geçen gün biraz daha kaybeden, kamu hizmetleri özelleştirildikçe yaşamın her alanındaki mağduriyetleri artan kitleler, sosyalizm söylemlerinden giderek daha fazla etkilenmektedir. Çin ile işbirliği yapan ülkelerde giderek artan sol söylemler, hatta Venezuela'da açılan artık "Sosyalizmi inşa edeceğiz" sloganının yükseltilmeye başlaması, emperyalistler açısından delişet verici bir durumdur. Klasik özelleştirmeci, neoliberal emperyal sloganların yerine, kitlelerin sempatisini çeken bu sloganların kullanılması, emperyalistler açısından, ayaklarının altındaki zemini sarsan oldukça ciddi bir sorundur.

Çin'in sosyalist bir ülke olmadığı, Çin işbirlikçisi ülkelerin de kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçiş yapmalarının mümkün olmadığı tartışılmaz bir gerçektir. Ancak kitlelerin sosyalizm özlemlerini kendi potasına akıtabilmek için bugün bu sloganları yükselten Çin, ABD için son derece ciddi ve tehlikeli bir düşman durumundadır. Hem ekonomik hem de sosyal anlamda, ABD'nin en büyük rakibi Çin, her geçen gün siyaset sahnesine biraz daha aktif olarak çıkmakta, ABD'nin karşısına açıktan çıkacağı günler giderek yakınlaşmaktadır. Bu tehlikeyi bertaraf etmek üzere 'önleyici savaş'ı başlatan ABD ise, Çin tehdidini henüz önleyebilmiş değildir. Ekonomik ve siyasi göstergeler de bunun kolay olmayacağını göstermektedir.

Önümüzdeki yıllar, bu savaşın daha açığa çıkması, daha sert ve daha vahşi bir biçimde yaşanacağını göstermektedir. Lenin'in deyimiyle "paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması mücadelesi" başka bir biçimde de yürütülemez zaten.

"Al ve savur benim de yüreğimi
Ufkuna kat, ateşlendir
Şekil ver bakışlarıma
Beni yalçın güzelliklerle kuşandır
Sarsılmaz yiğitliklerle donat
Sevgimi yenilmez,
sevincimi üstün kıl
Düşmana öfkemi bile, gürleştir
Bilgimi rüzgarla aydınlat
Örgütüm al beni,
halkımla yeniden yarat..."